

ONLAI... BALÔ

Nguyễn Đình Chính

Nguyên do viết quyển tiểu thuyết này: Tôi thấy cần phải ép mình vào một cuộc chạy ma ra tông để tự đánh bóng lại tên tuổi nhà văn của mình.

1.

Hôm nay đọc Mác Kẹt. Không thể nhớ nổi. Cái gì buồn buồn với cô gái điếm nhĩ. Chính xác. *Hồi ức về những cô gái điếm buồn của tôi.* Tiểu thuyết in hàng triệu bản. Một con đĩ non 15 tuổi và một ông già hơn 80 tuổi. Đạo đức giả. Mượn thái độ nhân văn để che giấu con *nồn* hết đất của lão già dâm đấng. (Con nồn là con gì? Mấy anh chị ông bà con đen dân đỏ tiếng Tây tiếng Mỹ như gió có chuyển ngữ được không?).

Thủ dâm bằng đạo đức.

Kinh tởm.

Buồn nôn.

Đích thực văn học giả. Nản quá. Ma kết tinh. Chuyển ngữ ngay hàng chục sinh ngữ. Bán như tôm tươi. Cái đám đông người đọc trên khắp hoàn cầu này bây giờ như lũ trẻ nít. Mấy gã đầu nậu bán sách chẳng giỏi giang gì văn học. Chúng siêu giỏi tiền. Xui trẻ con ăn cút gà. Cũng vỗ lấy và... ăn liền.

Nhưng biết đâu 6,3 tỉ người cũng đang lộn tiết như Zê. (Zê là ai?) Mua phải hàng nhái, hàng dỏm. Càng lộn tiết.

(6,3 trên 6,4 tỉ người. Như vậy là chỉ có 0,1 tỉ người tụng ca Mác Kẹt thôi mà. Yên tâm đi. (Tại sao lại phải yên tâm?).

*

“Em có thấy cánh đồng hoa Hồng mệnh môn đỏ rực kia giống như...”

“Như là...”

“Như là máu tháng của các em đang từ trên trời tuôn xuống.”

“Khiếp.”

“Sao lại khiếp.”

“Tởm.”

“Không tởm đâu.”

“Bệnh hoạn.”

“Vậy thì vì sao em lại nhận lời đi ngủ với một kẻ bệnh hoạn?”

Em không nói gì. Em thở phì phò đằng sau lưng. Xe máy chạy vi vu.

Hãy thử đoán xem em gái đang nghĩ gì. Một cú véo nhẹ vào sống lưng. Cái hành vi giả dối cũ mèm của bọn gái điếm khi đang làm tình. Em đang nghĩ gì.

Dễ ợt.

Ngu thế.

Không đoán ra à.

*

Đây là nhà của anh. Vườn cây. Đủ loại quả chín. Vững gai đu đưa.

“Thích quá. Cà phê vườn thì hết ý.”

“Chúng ta vào nhà.”

“Em thấy hồng xiêm nhé.”

“Bé mồm.”

“Làm... sao?”

“Ông hàng xóm.”

Zê đưa em vào buồng. Ô kìa. Tranh đẹp thế. Không tranh đẹp. Đi tắm. Em vừa tắm buổi sáng rồi. Vậy thì lại đây. Nhanh lên. Lột quần áo ra. Không thể tin được. Đẹp đến loá mắt. Một thân thể chưa bị tình dục mua bán tàn phá. Hay là không thể tàn phá nổi. Đó là mùa xuân. Là tuổi trẻ. Trắng phớ nhé. Mùa xuân không hoa. Tuổi trẻ không tiền.

*

Zê bắt đầu nghi ngờ khi thấy mấy giọt nước mắt của em rỏ xuống gối trước khi giạng hai chân ra.

*

Không tả lại cuộc làm tình với em như thế nào. Chưa phải mượn đến văn học tả thực nhầy nhụa.

Chưa.

Zê giải quyết vụ này với em theo kiểu ổng ẹo và... sang trọng như bọn quý tộc hầu tước tử tước da trắng thế kỉ 18 (nhại theo phim của Pháp). 12 phút. Những năm tháng này tình dục với ta (Zê) không còn là số một nữa. 60 tuổi. Cháy nhà rồi. Trước mắt là nắm mộ và công việc. Quảng được cái gì ra thì quảng ngay. Không cần giải thích. Đang ham vẽ. Tranh của Zê màu đẹp. Ai cũng khen như vậy. Ấy vậy mà Zê là kẻ mù màu. Đặt em trần truồng trên giường và tự nhiên đầu óc lại vẫn vợ chủ nghĩa hiện thực huyền ảo. (Gần đây có nhà phê bình nửa mùa đổi tên gọi là chủ nghĩa hiện thực thần thánh - cho nó mới mới một chút.) Đồ viết văn nhà quê. Thực tâm nhé. Không thể tìm thấy một hồi ức nào giống như những hồi ức của Mác Kẹt trong thông điệp ông ta gửi cho những cô gái điếm buồn của tôi (của ông ta). Ông ta còn thiếu cái gì nữa. Quá đủ. Giải Nô Ben văn chương. Núi tiền và khối u trong bụng. Hãy mua một hòn đảo nhỏ giữa Thái bình dương uống nước dừa và đợi chết có tuyệt không.

*

Em hái một rổ hồng xiêm bày trên bàn. Đun nước. Và hình như chuẩn bị bữa ăn tối.

Zê đã chuẩn bị cho cuộc làm tình này khá chu đáo (chuẩn bị thực phẩm). Thịt bò nửa cân. Hành tây 4 củ. Trứng vịt 20 quả. Không có trứng gà. Và một bao ba số dẹt. Toi dứt 2/3 số tiền bán bức tranh Hoa hướng dương (tất nhiên là của Zê chứ không phải của Van Gốc). Tranh chép thuê.

Em diện thật kì cục. Quần đùi và may ô ba lỗ cũng của Zê. Lạ hoắc. Chỉ sau một giờ trần truồng đứ đờn trên giường em đã như quen biết thân thiết với Zê từ lâu lắm rồi. Từ kiếp trước. Phụ nữ lạ nhỉ. Đáng kính nể.

Thình thoảng em lại nhìn trộm mấy bức tranh trên tường.

Ôi thiếu nữ sinh viên văn khoa. Ăn uống như trẻ con. Tham lam. Ngon lành kinh khủng. Chỉ có tuổi trẻ đói ăn mới có cái kiểu ăn đáng yêu như thế. Em không còn sợ sệt nữa. Hình như khi đã nghịch ngợm vuốt ve con nồn của thằng đàn ông là các em đã có thể nhâng nháo càng càng cá mè một lứa rồi (tất nhiên là chỉ trong giao tiếp thôi). Ăn xong. Không cho em rửa bát đĩa. Zê hút thuốc và không biết làm gì. Còn em thì nháy phốc lên giường thọc tay vào túi thổ cẩm sành điệu móc ra quyển sách và đọc mê mải. Sáng mai em mới được rời khỏi đây. Hợp đồng vô hình. Thoả thuận rồi. Qua đêm 500 ngàn tiền đồng. Zê hỏi đọc quyển gì. Em nhoẻn cười vung vẩy quyển sách.

"Hồi ức về những cô gái điếm buồn của tôi."

Thật kinh hoàng. Một ngẫu nhiên.

"Quyển truyện này rất nhảm."

"Anh đọc rồi ư?"

"Tất nhiên."

"Hay chứ."

"Hay như thế nào?"

"Rất hay."

"Khỉ gió."

"Tại sao lại khỉ gió?"

"Lão già này chơi gái vị thành niên. Rũ tù."

*

Zê cũng muốn hội luận với em quanh cái *Hồi ức về những cô gái điếm buồn của tôi*. Em đấy. Cô bé hư cấu trong tiểu thuyết 15 tuổi. Còn em. Một sinh viên văn khoa có thực ngoài đời 22 tuổi. Khác gì nhau. Hai con điếm. Nhớ một câu thơ của Trần Nhật Thu viết năm 1974. Quảng Bình. Nắng cháy mặt. *Hai mươi tuổi đời em còn trẻ lắm. Em nghe chi khúc hát đón đau này*. Thăng bạn họa sĩ đích thực (chứ không họa sĩ dỏm như Zê) trợn mắt. Tao giới thiệu cho mày em Hoa. Sinh viên văn khoa. Tất nhiên Hoa là tên bố lão. Không phải gái chuyên nghiệp. Thỉnh thoảng cải thiện kiếm thêm. Gái gọi nghiệp dư. Nghiêm chính. Cho em năm trăm nhé. Đừng có bớt xén ăn lương ăn quýt. Tội nghiệp. Được rồi. Nói ít thôi. Tao đồng ý.

*

Ba giờ chiều. Đúng hẹn tại quán nước “Bông hồng vàng” ngay cạnh trạm bưu điện. Ngồi uống nước nhìn thấy thăng bạn cùng với một cô bé khá xinh đi ra từ kí túc xá nữ sinh viên. Tuổi tác. Hai bố con. Chào nhau. Em uống một cốc chanh leo. Và nhảy phóc lên xe. Thản nhiên lắm. Và cũng thản nhiên lắm như lúc này đang nằm tênh hênh trên giường đọc Mác Kẹt.

2.

Một cái chum lừng lững nứt đôi. Nửa chum trắng. Nửa kia ngả vàng. Cô gái trần truồng vú thõng thướt, hai tay chống đất, quỳ gối, dịn cặp mông to bự vào thành chum. Vài tháng trước. Tình cờ gặp một ông họa sĩ trẻ đang ngùn ngụt... thăng hoa. Loại họa sĩ cậu ấm. Tự dưng Zê cũng nổi cơn điên kéo lên nhà vườn. Hì hụi cùng vẽ. Anh em tâm đắc lắm. Âm mưu cuối năm sẽ bày chung một triển lãm. Đang hí hả. Bỗng nhiên cậu ấm lặn mất tăm. Không một lời. Cậu ấm ơi là cậu ấm ơi. Gỡ di động thì tắt phụt máy. Quái dị. Bánh đúc nát. Hấn vớt lại bức tranh tổ bố vẽ ba cái chum cũng to tổ bố xấu như ma. Tiếc tằm toan to. Zê biến hoá hai cái chum

thành cô gái bự (vẻ đẹp cổ điển). Một cái chum thì bở làm đôi. Tranh đẹp dễ sợ.

Nửa đêm.

Zê vẫn ngồi hút thuốc và chẳng biết làm gì. Ngắm bức tranh.

Em gái sinh viên — gái gọi nghiệp dư ngáy rừ rừ trong màn. Trần truồng. Chân giạng tè he. *Hồi ức về những cô gái điếm buồn của tôi* chọn bãi đậu trên mảnh sân phập phồng ngay dưới cái lỗ rốn nhỏ xíu sâu hoắm. Bãi đáp tuyệt vời (nhưng hơi láo). Dính líu đến tên tuổi một ông kỉnh!

Văn học giả dối khôn thế.

Đồ ranh ma.

*

Tưởng tượng ra một cái lí lịch của em sinh viên gái gọi người tình một đêm.

Cô bé học sinh trường cấp ba một thị trấn nhỏ (chứ không đến nổi nhà quê làng thôn xóm heo hút nào đó). Ngay từ lớp 9 đã anh ún lãng mạn. Học cũng không đến nổi nào. Thi vào đại học văn khoa. Đồ sát sàn sạt. Sướng ngất người. Đời sinh viên năm đầu tiên bời trong mơ. Vẫy cánh rồi rít. Bụp. Ngã nhào xuống đất. Bỏ đột tử vì bạo bệnh. Mẹ chạy chợ thị trấn è cổ nuôi bốn đứa em lít nhít. Đói rồi. Túng rồi. Kinh phí ăn học tối thiểu 600 ngàn một tháng dứt. Cuống.

"Tao kiếm việc cho."

"Việc gì?"

"Gội đầu máy lạnh. Ca gãy."

"Thật nhé."

"Nhưng nói trước. Sòng phẳng."

"Nói đi."

"Phải chiều khách."

"Chiều như thế nào?"

"Vớ vẩn thôi. Công đoạn đưa khách vào xả nước. Nếu khách yêu cầu thì phải chiều."

"Chiều thế nào. Lên giường hả."

"Chưa đến cầu đó. Chỉ cần làm cho khách xoạc ty. Dùng tay thôi mà."

"Hơi tởm."

"Đúng quá. Tởm. Thế thì thôi."

"Cám ơn mày. Cho tao nghĩ đến sáng mai trả lời."

Nhưng không cần đến sáng mai. Chiều hôm đó. Va mặt nhau ở quán cơm sinh viên một ngàn rưỡi một suất. Tao đồng ý. Chỉ dùng tay thôi thì sợ... sợ đéo gì.

Hai tháng.

Ba tháng.

Tháng thứ tư.

Buổi trưa oi ả. Một ông khách lịch lãm. Hình như là văn nghệ sĩ trí thức. Tặng cháu 300 ngàn. Quà nhỏ (pó ti ka đô thôi). Chú chỉ muốn thỉnh thoảng gặp nhau trò chuyện. Rồi một cái hẹn. Bỏ qua. Rồi cái hẹn thứ hai. Cũng bỏ qua. Tới cái hẹn thứ ba. Nhận lời. Uống chanh leo và tán láo trong quán thịt trâu nổi tiếng cách trường không xa. Quả là ông văn nghệ sĩ trí thức không sàm sỡ. Thỉnh thoảng lại pó ti ka đô. Rồi thường xuyên pó ti ka đô. (Có lần pó ti mà... tới 700 trăm ngàn.) Nhiều quá. Đừng ngại. Nhuận bút một bài ca khúc *công ty ca* (chứ không phải Quốc ca) đấy mà. Chia đôi. Lộc bất tận hưởng. Tới lúc này mới biết chú là nhạc sĩ. Cũng đề phòng. Nhưng quả thực không phải là một cái bẫy kiểu mưa dầm thắm lâu. Giao lưu dễ chịu. Bạn bè bắt đầu hơi ghen. Cái Huyền thế mà hên. Chuyển dịch dần xưng hô. Chú và em. Rồi chú tụt xuống anh... Rồi một hôm cứ thế là lên giường. Hình như là sau một ngày chủ nhật pích ních Suối Ngọc tí trong rừng. Nhà nghỉ Chồn Hôi ven bờ suối một lần ghé vào không bao giờ quay lại nữa.

Kéo dài gần một năm.

Bao nhiêu là chuyện xảy ra. Không thèm nhớ vì cũng không nhớ nổi.

Kinh hoàng nhất là vụ bà vợ nhạc sĩ kéo một lũ tới tận trường gào thét. Phải trốn biệt hơn tuần lễ. Bạn bè làm con chim xanh. Ông nhạc sĩ có lén

tìm hai lần. Lần trước đi một mình. Mặt méo xệch. Lần sau đi hai mình. Có anh bạn thợ sếp kinh tế đèo xe Suzuki. Lần này mặt ông thợ sếp còn méo hơn lần trước. Méo thảm hại. Rồi lặn mất tăm. Tám nốt nhạc rủ nhau bay về theo gió rồi. Đồ rê mi pha son la si đố.

Hơn một tháng sau. Tình cờ (hay là không tình cờ) đụng phải anh thợ sếp kinh tế Suzuki ngay trước cổng quán thịt trâu. Lại quán thịt trâu. Mời uống nước. Vâng. Em... chanh leo ạ. Lại chanh leo. Thợ sếp kinh tế trẻ hơn, đẹp trai hơn và cũng đơn giản hơn. Hẹn lần gặp thứ hai. Không vòng vo. Thuê ngay nhà nghỉ. Lên giường rất rành mạch. Xuống giường cũng rất rành mạch. 500 ngàn đút trong phong bì nhét vào túi thổ cẩm sành điệu chứ không đưa tận tay. Lần sau cũng vậy. Lần sau nữa cũng vậy. Ổn định. Không lên xuống. Không phá giá thị trường.

Thế rồi...

"Anh viết cái gì thế."

"Viết văn."

"Anh là họa sĩ lại còn viết văn nữa cơ à?"

"Anh không phải là họa sĩ. Anh là một nhà văn chuyên nghiệp rất nổi tiếng."

"Ra vậy."

"Làm sao?"

"Hoan hô."

"Em và anh là đồng nghiệp."

"Thầy chủ nhiệm khoa của em cũng viết truyện ngắn vừa đăng trên báo *Văn học*."

"Anh không quan tâm "

"Hay quá."

"Cái gì vậy?"

"Không."

"Chúng ta lại lên giường nhé."

"Vâng ạ."

Nhưng lần này thì không ỡng ẹo như kiểu công tước tử tước quý tộc châu Âu thế kỉ 18 nữa. Thời gian kéo dài gấp năm lần 12 phút. Em gái sinh viên gái gọi không chuyên mắt trợn ngược dầy đàn đạch rú lên từng hồi như sói cái động đực. Thế mà em cứ tưởng. Tưởng gì. Quá đát. Còn lâu nhé. Sướng thật anh nhỉ. Tất nhiên rồi. Không còn mặc cảm nữa. Không tự làm dáng thầm con người văn nghệ lịch lãm có văn hoá. Yêu cũng phải có văn hoá. Làm tình cũng phải có văn hoá. Hai cái xác trần truồng cứ trồng cứng trên lên nhau mãi. Trồng nụ trồng hoa.

"Tại sao mặt anh thộn ra thế."

"Đáng cố đời một chút mặc cảm đạo đức."

"Chẳng hiểu nhà văn nói gì."

"Hồi ức về những cô gái điếm buồn của tôi."

"Ông Mác Kẹt í ả?"

"Chẹc."

"Gì cơ ả?"

"Chết tiệt."

"Em hỏi chẹc cơ mà."

"Không xem phim Mỹ à? Chó chết."

"Buồn cười quá."

"Tại sao lại buồn cười quá?"

"Em không biết."

"!!!"

"Chiều nay có phải lên giảng đường không?"

"Không mà."

Nghỉ.

"Chiều nay phải đi lao động công ích lấy tiền đồng quỹ lớp."

"Không đi thì sao?"

“Không đi thì phải nộp tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Năm mươi ngàn.”

“Nhà văn nộp hộ một trăm ngàn.”

“Vâng.”

“Ngoan lắm.”

“Bao giờ anh cho em về?”

“Cơm chiều xong anh lấy xe đưa em về tận cổng trường.”

“Vâng.”

“Tốt lắm.”

“Sao ạ.”

“Không có gì. Bây giờ em lại giạng hai chân ra nhé.”

“Vâng ạ.”

“???”

3.

Trời đột ngột nổi cơn giông dữ dội. Thông điệp của đức chúa trời nhắn xuống đêm nay nhất định sẽ có trận mưa lớn.

Zê một mình trong khu nhà vườn rộng mênh mông. Nàng chuồn về kí túc xá rồi. Không. Gọi là nàng không ổn. Em gái. Em gái sinh viên gái gọi nghiệp dư. Chính xác.

Em gái không cho Su zu ki đưa em về tận cổng trường. Thôi mà. Không cần đưa về. Em ra đầu ngõ bắt xe ôm. Đêm mai anh nhớ lên mạng chat với em nhé. Nhớ đấy. Và có thể em sẽ còn email cho ông nhà văn nổi tiếng kiêm hoạ sĩ nghiệp dư.

Ta (Zê) đi lại trong nhà. Không đói. Đầu óc ruột gan rỗng tuếch. Một cái ống cống đã bị tháo tuột bùn đất. Ráo hoảnh. Sạch trơn. Đúng thôi. Hai mươi bốn giờ. Ba cuộc (chính xác là hai cuộc) làm tình quyết liệt. Còn gì nữa là nhà văn chuyên nghiệp kiêm họa sĩ nghiệp dư.

Hồi ức về những cô gái điếm buồn của tôi vắt lắn lóc trên giường. Em vô tình bỏ quên. Quyển sách thoang thoảng mùi nước hoa rẻ tiền không có thương hiệu trộn lẫn một thứ mùi... một thứ mùi riêng biệt chỉ đàn ông mới có sau những cuộc làm tình vung vãi... Cái xi líp nhỏ xíu còn ướt mỏng như tờ giấy treo tong teng trong nhà tắm. Tang vật khủng khiếp. Em lại bỏ quên?

Lật nhanh vài trang. Giật mình. Cần làm ngay một đính chính. Ông cụ cũng là nhân vật ngôi thứ nhất (Tôi) của tiểu thuyết đã 90 tuổi chứ không phải 80 tuổi. Đọc lướt. Đọc theo kiểu đọc chéo. Ông cụ này có cái thú lấy giấy ăn. Không phải. Lấy khăn tắm (vẫn treo trong toa lét) lau trộm thân thể cô gái điếm vị thành niên 15 tuổi trong khi cô bé đang ngủ mê mết. Phải công nhận kĩ thuật viết tiểu thuyết bậc thầy. Quá xứng đáng Nô Ben. Thủ dâm bằng đạo đức nấp rất khéo trong một giọng văn chân thật

Đấy mới là làm dáng. Làm dáng đạt tới đẳng cấp phù thủy. Lão ta (ông cụ 90 tuổi ấy) dù đã cố giấu giếm nhưng vẫn thỉnh thoảng lòi cái đuôi đều cẳng. Đóng chặt tất cả các cửa sổ và cửa ra vào. Khịt mũi. Trong phòng lén lút lẫn quất một thứ mùi thơm ngai ngái. Mùi của thiếu nữ. Mùi của tuổi thanh xuân.

Quá nửa đêm thì trút mưa. Trời đất ơi. Trận mưa kinh hoàng. Trời muốn sập chằng. Không thể ngủ được. Hồi ức về một cô gái điếm hai hay ba năm trước (không nhớ) lộn xộn ủa về. Hồi ức của ta (của Zê chứ không phải của Mác Kẹt)...

"Đêm nay bên đố ở đâu hả các cụ?"

"Yên tâm đi. Đã lên chương trình chu đáo cả rồi."

Đã lên chương trình chu đáo cả rồi, đó là một nhà nghỉ cuối thị xã miền ngược. Cơm rượu đề huề. Bốn ông bốn buồng máy lạnh nghiêm chỉnh. Khoảng 10 giờ đêm. Đứng tán láo ở dưới quày. Bà chủ chỉ mấy cô gái váy áo thổ cẩm lấp ló đi lại. Đấy. Các sếp chọn. Nhất trí rồi nhé. Vâng. Một lát nữa các em sẽ lên. Ta (Zê) nằm dài trên giường.

Đợi. Chờ. Tiếng gõ cửa khe khẽ. Rồi cánh cửa từ từ mở ra. Êm ru. Em gái nhỏ nhắn. Da như trứng gà bóc. Mắt xếch lá dăm đen láy. Mắt của người dân tộc. Chui vào nhà tắm cởi váy áo. Chui ra trần truồng quấn trong khăn tắm vàng chocé. Em là người Thổ. Lắc đầu... Người Thái trắng. Gật đầu.

Rất dịu dàng. Làm tình. Không điệu nghệ nhưng cũng không ngớ ngẩn. Nằm gác chân lên nhau. Chưa ngủ được. Trò chuyện cho đỡ trơ.

"Em tên gì?"

"Dạ. Vi Hoa."

"? huyện nào?"

"Mù Căng Chít."

"Tại sao lại xuống tận đây làm ăn?"

"Em đi trốn thẳng chồng nghiện."

"Sợ gì nó mà phải trốn?"

"Nó đã hai lần chém em đấy."

"Tại sao không báo công an?"

"Báo nhiều lần rồi. Nhưng mà..."

"Kể tiếp cho anh nghe."

"Công an ở bản cũng không làm gì được nó."

"Vô lí."

"Dạ."

"Anh bảo là vô lí."

"Em không biết."

"Vậy ư?"

"Vâng."

"Thôi."

"Dạ."

"Tắt hộ anh đèn. Chúng mình lại ôm nhau ngủ vậy."

"Vâng ạ."

Sáng hôm sau. Trong khi chờ chú lái xe đi thay dầu nhớt. Ngồi hút thuốc nói chuyện với bà chủ nhà nghỉ. Kể lại chuyện cô bé Vi Hoa. Bà chủ lắc đầu. Nó không nói dối bác đâu. Gái trên này thật thà chứ không ba xạo như dưới xuôi. Cảnh ngộ của nó đúng như thế đấy. Hai vợ chồng rủ nhau đi đào ru bi. Thằng chồng nghiện nặng. Vợ có chữa. Sẩy thai. Đánh nhau chí tử. Nó đang trốn chồng đấy. Sợ bị chém chết.

"Nghĩ cũng hoàn cảnh chị nhỉ."

"Vâng. Hoàn cảnh lắm."

"Tội nghiệp."

"Bác có thương thì ra tay cứu độ đi."

"Bà chị cứ đùa."

"Tôi không dám đùa."

"Tôi biết cứu độ như thế nào."

"Các bác thiếu gì tiền."

"Chị cho tôi gửi thêm cho cô Vi Hoa năm trăm ngàn nữa."

"Văn nghệ sĩ các bác đúng là hay thương người."

"Làm sao chị biết tôi là văn nghệ sĩ?"

"Cái bác beo béo đi cùng đoàn kể bác là nhà văn nổi tiếng lắm."

"Vâng. Nổi tiếng lắm."

Chỉ một tuần sau. Đang ngồi chờ hẫu ở quán bia. Điện thoại di động réo inh ỏi. Một giọng lạ hoắc trong trẻo reo lên như trẻ con.

"Em đây."

"Ai nhỉ?"

"Em là Vi Hoa đây."

"À. Chào cô bé xinh đẹp. Em có khoẻ không?"

"Em khoẻ lắm."

"Em đang ở đâu?"

"Em đang ngồi ở ga."

"Ga nào?"

"Ga Hà Nội ấy mà."

"Hay nhỉ."

"Vâng ạ."

"Có chuyện gì xuống thăm thủ đô thế?"

"Em xuống thăm anh."

"Thăm tôi?"

"Em xuống gặp anh để cảm ơn anh."

"Vâng."

"Lạ nhỉ."

"Dạ."

"Không có gì."

"Anh ra ga cho em gặp nhé. Em không dám tới nhà vì sợ chị chém mà."

Ta (Zê) lao ngay Su zu ki ra ga. Tàu ngược xuống lâu rồi. Đã vãn khách. Đang ngơ ngác thì một cô gái váy áo thổ cẩm đeo túi thổ cẩm từ quán nước lao ngay tới nháy lên ôm choàng lấy cổ (đánh đu lên cổ thì đúng hơn). Vì em rất nhỏ nhắn. Choáng người. Ta (Zê) cũng ôm choàng lấy em. Ánh đèn sân ga lấp loáng. Em đẹp lạ lùng. Đẹp đến gai cả người. Mấy thằng xe ôm ma cô gằm ghè (bị cướp mất con mỗi mà). Phân vân một lúc. Không muốn đưa em về căn hộ tồi tàn (thuê 500 ngàn một tháng.) Đi đâu nhỉ? Còn đi đâu nữa. Một khách sạn sang trọng ở Hồ Tây. Loại bốn sao. Không thể hà tiện. Phải xốc tới thôi. Đăng kí phòng ở quây tiếp tân. Em cười nói ríu ra ríu rít. Mắt sáng rực. Váy áo thổ cẩm loà xoà nổi bật giữa toà sảnh sáng choang ánh điện. Nhân viên khách sạn cứ ngỡ là nữ đại biểu dân tộc miền núi về thăm thủ đô.

Đêm trên cả tuyệt vời.

Hai ngày vui chơi quăng quật thả dàn ở Hà Nội. Đưa cho em thêm 500 ngàn nữa. Cháy túi. Su zu ki tiễn đưa em ra ga. Em vẫn cười nói ríu rít. Tàu chạy. Em thò đầu ra khỏi toa vẫy tay. Nửa tháng nữa em lại xuống

thăm anh nhé. Ừ. Cứ xuống. Cũng gào to đáp lại. Con tàu mang em đi mất rồi.

Thấy nhớ nhớ nhưng cũng thở phào như trút được một cái gánh gì đó hơi nặng nề.

Tưởng mọi chuyện đã kết thúc. Chấm hết. Nhưng mà... đúng hai tuần sau. Lần này không phải trong quán bia mà đang ngồi trên giường cời trần trụi trực nhai thịt trâu với thằng bạn (trong căn hộ thuê) thì... tinh tinh tang tính tình tang... Vợ vội lấy cái điện thoại di động Một giọng trong leo lẻo lại reo lên như trẻ con... Em đây...

Ngồi ngây mặt. Miếng thịt trâu tặc ngang họng vì ngạc nhiên và hơi cảm động (chứ không phải hết hồn).

Không thể kể hết những kỉ niệm ("liệm" đấy) vui chơi đú đờn cùng em ở chốn kinh kì.

Bao nhiêu lần. Không nhớ... chỉ biết cứ đều đặn nửa tháng một lần nàng lại đáp tàu từ Mù Căng Chít về Hà Nội. Ta (Zê) cẩn thận.

"Đừng về luôn như thế."

"Cứ về."

"Tốn tiền lắm."

"Không tốn. Tiền này em đi hái măng trong rừng mang ra phố huyện bán mà."

"Có thật không?"

Nàng không trả lời mà chỉ mở to đôi mắt xé nhìn Zê.

Không thể há mồm hỏi tiếp

Một thằng nhà văn già. Một cô gái điếm trẻ tình cờ gặp giữa đường. Đôi tình nhân ông trời ghép xằng xịt nắm tay nhau đi loăng quăng trên hè phố. Thách cả Hà Nội đoán ra được thân phận của nàng. Có mà thánh đoán. Nàng đòi bằng được phải cùng nàng vào thắp hương khấn vái trong tất cả các ngôi chùa ở Hà Nội. Một lần đưa nàng trèo lên đỉnh Cột Cờ để ngắm thành phố tuyệt đẹp xanh um cây cỏ. Nhưng nàng không thèm ngắm thành phố tuyệt đẹp xanh um cây cỏ. Nàng nhảy lên ôm cổ Zê.

"Anh lấy em làm vợ nhé."

"Lấy vợ ư? Không lấy."

Đêm đó. Làm tình chán chê rồi. Hối hận. Móc túi tặng nàng 5 triệu (tiền vừa kí cái hợp đồng phim truyện). Nàng thích lắm. Sáng hôm sau đòi đưa tới cửa hàng vàng. Nàng chạy vào. Một lúc sau chạy ra cười tí tét giờ tay khoe một cái xuyên vàng choé đeo ở cổ tay.

“Em thích đeo vàng ư?”

“Đeo một tháng thôi. Rồi...”

“Rồi sao?”

“Rồi sẽ bán đi.”

“Lấy tiền làm gì?”

“Mua một đàn dê gửi mẹ nuôi hộ.”

Nàng mua một đàn dê để làm gì nhỉ, hỏi nhà văn nổi tiếng?

Nhẽ nào chỉ để mỗi khi chạy về bản nhìn đàn dê chạy tung tăng kêu be be là nàng lại nhớ đến tôi.

Kết thúc cuộc tình này thật thê thảm và tủi hổ.

Ba tháng sau. Nàng dẫn cô em gái xuống Hà Nội dự thi đại học văn khoa (tất nhiên là em gái nàng thi. Nàng mới học hết lớp 7 phổ thông). Em gái nàng to hơn nàng cao hơn nàng đen hơn nàng mắt xếch hơn nàng và có cặp vú phồng lên dưới áo to gấp đôi vú nàng. Thuê cho chị em một phòng riêng ở khách sạn Tây Hồ. Em nàng đi thi. Không làm được bài. Nhất là ngoại ngữ tiếng Anh. Trượt cầm chắc rồi. Em nàng khóc tu tu. Nàng vội vàng chạy vội đi chợ mua hoa quả cho em nàng. Trong phòng chỉ còn có hai người. Em nàng vẫn khóc tu tu. Zê dỗ dành. Rồi bỗng nhiên chẳng hiểu tại sao ta (Zê) lại ôm em gái nàng. Sờ mông em gái nàng và... em gái nàng cũng quặp chặt lấy cổ ta (Zê) cắn vào da tai ta (Zê). Rồi cả hai cứ thế vừa tụt quần áo của nhau vừa nháy thốc lên giường. Đúng lúc ấy Nàng đẩy cửa vào chỉ kêu ối một tiếng rồi chạy tọt vào nhà tắm.

Đêm đó. Cả ba người cùng nằm chung trên giường. Quần hôn. Có khốn nạn không. Không. Trăng trợn trơ trẽn. Nói chuyện miên man. Chỉ có Zê và em gái nàng nói chuyện. Nói chuyện gì. Nói về quyển tiểu thuyết của Ta (Zê) mới xuất bản đang nổi tiếng như cồn. Em gái nàng là một cô bé rất thích văn chương và... Nó vừa đi thi học sinh giỏi văn của tỉnh đấy anh ạ. Nàng hãnh diện khoe với Zê như vậy. Trong khi em nàng cứ liến láu thao thao bất tuyệt thì nàng chỉ nằm im. Nàng nằm im úp mặt trên gối quay đầu vào tường vờ ngủ. Nàng không biết gì về văn chương cả. Đến tên cuốn tiểu thuyết của ta (Zê) nàng cũng không nghe tới bao giờ. Nàng không có một chút khả năng nào tham gia cuộc trò chuyện thủ thỉ tâm sự

này. Có khốn nạn không tàn nhẫn trở trêu não lòng không. Không biết. Sáng hôm sau chị em nàng đi rồi. Gối nàng loang lổ ngấn vết không phải một thứ nước nhờ nhờ đục trắng tanh tươi như mọi lần là là một thứ nước trong vắt tinh khiết. Nước mắt.

Bằng đi hơn tháng, nhận được một lá thư của em gái nàng. Đại khái chị Hoa bỏ bản bỏ mẽ đi rồi (đi đâu không viết rõ). Chị nhớ anh lắm. Chị bảo là nếu anh thích em thì cứ lấy em làm vợ. Khi đám cưới thì cỗ bàn thịnh dề. Một đàn dê ở bản mẽ nuôi hộ con nào cũng béo quay béo cút. Như con lợn. Nhưng em sẽ không lấy anh làm chồng đâu vì anh nhiều tuổi quá. Anh còn hơn mẽ của em những sáu tuổi. Em đang tìm hiểu thằng bạn cùng bản hiện đang làm công an ở phố huyện Mù Căng Chít. Cuối năm chúng em sẽ cưới.

Chưa hết. Đúng sáu tháng sau. Một đêm khuya. Cái điện thoại di động trên bàn bồng quay tít rung bần bật. Rồi réo lên. Tinh tinh tinh tang tính tình tang. Một giọng trong trẻo reo lên như trẻ con... Em đây...

Cúp máy.

Tất cả chỉ có vậy.

Một sự im lặng kinh hoàng và mãi mãi thăm thẳm...

4.

Mấy chục năm nay rồi, năm nào cũng thế. Tết đến. Sương muối mịt mù lạnh tái tê. Đêm co ro trong chăn. Ngủ. Trong mơ... đôi khi lại nghe thấy tiếng hú hoang vu từ rừng thăm vọng về. Không phải tiếng hú thú rừng. Không phải tiếng hú người. Cũng không phải tiếng hú ma quỷ. Có ma quỷ không?

Hồi còn bé, ta (Zê) được một bà mẽ người Thốn Mù nuôi. Bản Nà Cốc lèo tèo hơn chục nóc nhà trốn tít trong rừng thăm đại ngàn. Suốt ngày bò lê la chơi với mấy đồng cút trâu khô thơm tho dưới gầm nhà sàn. Đêm khuya rúc vào váy bà mẽ cạnh bếp lửa bập bùng giữa nhà. Tiếng hú tru lên ghê rợn. Mếu. Bà mẽ Thốn Mù xuyết xoa. A lúi. Bé Kinh ơi ời. Mẽ đang ôm con đây mà.

Bao nhiêu năm rồi? Chen chúc giữa chốn đô thành miền xuôi náo nhiệt. Đói rã họng. Thân phận thằng nhà văn chuyên nghiệp kiêm họa sĩ nửa mùa hèn mọn không bằng cấp chẳng bao giờ tranh cướp được hợp đồng béo bở (hợp đồng viết ký yếu các nhà máy, hợp đồng vẽ tranh cổ động). Thua bạn kém bè. Tiền ơi là tiền. Đồng tiền co căng chạy nhanh như thằng ăn cắp. Một cuộc đuổi bắt ngoạn mục. Vắt chân lên cổ mà vẫn chỉ

luôn luôn vồ hụt. Tiên sư đồng tiền. Cuối tháng chỉ mới nhìn thấy người sờ điện phanh xe đạp ken két trước cửa nhà tổng cho cái hoá đơn thu tiền mà đã giật mình nhớn nhác. Con gái ta (Zê) bé Nhí thông minh kì lạ. Bé Nhí học tiếng Anh giỏi lắm chăm lắm. Bé thêm được theo cô chị họ tu nghiệp ba tháng tại trường A pô lô để được các ông thầy Mỹ chính gốc luyện nói luyện nghe nhưng Nhí không dám xin tiền bố vì bé biết rằng... ôi 300 đô la Mỹ học phí bố (Zê) biết moi ra ở cái xó xỉnh nào. Ta (Zê) nhìn vào mắt con. Ta (Zê) ôm chặt con ta vào lòng. Ta (Zê) ngoác miệng cười nhả nước dãi bắn tung toé nhưng mắt ta (Zê) lại ứa ra những giọt lệ tanh máu.

Đêm đông buốt giá. Tiếng hú rừng hoang vọng về tru lên thảm thiết. Vợ nằm bên trần trọc. Răng nghiến ken két. Ôi chao là cái bệnh đàn bà nghiến răng trong giấc ngủ. Lạ lùng. Chân căng co quắp như bào thai. Mắt nhắm nghiền. Con sâu lại chăm chăm bò. Buồn đến nát người. Khốn nạn thay thân phận thẳng nghệ sĩ nửa mùa.

Năm tháng dần trôi. Cuộc đời vẫn nát như tương. Tiến tụt. Túng tiền. Rơi gần xuống tận đáy vực kiết xác lưu manh. Vợ ta (Zê) con nhà trí thức quen chỉ được bố mẹ dạy dỗ phải thật thà chịu thiệt chứ không được truyền cho mấy cái miếng võ đời trơ trên ranh ma nhẩn tâm ăn thịt người. Đỉnh đoảng đại nghịch. Khi bị người ăn. Khổ quá. Hết tiền. Chỉ còn biết chui vào sau lưng chổng tu lên khóc. Ấy vậy mà hể cứ có tiền thế là ta (Zê) lại chỉ lăm le ba lô khăn gói.

Lên đường thôi. Hàng chục năm rồi thực ảo đầu đây bao nhiêu chuyến ba lô bụi ngược rừng. Tại sao lại cứ lên rừng. Không biết. Có một tiếng gọi xa xăm nào đó thôi thúc ta (Zê). Ban ngày thì tiếng gọi đó hú lên những tiếng lặng câm trong tâm trí. Ban đêm thì tiếng gọi đó bật lên thành những tiếng hú điếc tai ai oán thảm thiết trong giấc mộng. Cũng chẳng thể hiểu tại sao lạ như vậy.

Vợ rên rì. Tiếc tiền. Xót tiền. Đi đâu. Sao lại cứ rúc lên rừng. Khi ho cò gáy. Tôi lạ gì cái máu dâm dăng của cả họ nhà ông. Xéo lên rừng mà ôm gái Thổ.

Bộp. Không phải một cái tát mà chỉ là một cây cọ to tướng bê bết sơn cứng đờ quất vào gối bông. Tiền này con gái nó cho ta. Bây giờ bé Nhí lớn rồi, giỏi giang lắm rồi. Con ta (Zê) cho ta (Zê) tiền.

"Bố đi chơi đi. Bố ba lô ra khỏi nhà đi. Bố chạy lên rừng đi. Tiền này là của con biểu bố. Tiêu như thế nào thì là quyền của bố."

"Cám ơn con gái rượu con gái bia. Bố đang chán đời lắm đây."

"Đêm qua nằm vắt tay lên trán lại thấy con sâu chăm chăm bò. Buồn đến nát người. Vợ ơi. Có hiểu ta (Zê) nói gì không. Không hiểu à. Tôi đi chơi

rừng. Thăm thẳng bạn cũ cụt chim. Bà còn nhớ không. Bác Bàn Kỳ Páo. Chiến hữu cùng trung đoàn. Đây này. Đang gọi điện mời lên chơi. Số di động đây. Muốn kiểm tra không."

"Tôi không thèm kiểm tra. Muốn đi đâu thì đi. Già rồi. Có thân thì lo. Đừng có đánh đu với bọn chíp hôi nữa. Mang theo cái khăn quàng cổ của tôi. Sương rừng độc lắm lạnh lắm. Đã không muốn cho thằng Bờm đi cùng để canh bố thì mượn đôi giày A đi đất của nó mà lội rừng."

Ôi trời ơi. Thằng cu Bờm ư. 18 tuổi. Cao 1 mét 84 xăng ti mét. Nặng 90 cân. Tóc vàng. Da trắng, Đẹp trai hơn cả diễn viên Hàn Quốc. Ghi ta điện như bão giạt. Đã bảo không được gọi con là thằng Bờm nữa. Phải gọi con là anh. Anh Bờm. Một tháng đôi lần anh Bờm vẫn đưa bố đi cà phê. Bờm hiền lành. Ít nói. Suốt ngày chỉ nhìn bố tùm tùm cười. Bờm yêu bố. Thương bố. Bênh bố. Đã nhiều lần toan há mồm toan rủ Bờm cùng ngược rừng vui chơi. Nhưng rồi... hàm cứng đờ. Con ơi tha lỗi cho ta. Cái Thế giới rừng của riêng hồn ta. Sẻ chia ư. Cũng muốn chia sẻ cho con. Muốn. Mà không thể. Nó không thể sẻ chia. Anh Bờm ơi. Với con cũng vậy. Mai đây con cũng sẽ có một thế giới bí mật riêng biệt của riêng con. Đây đây cánh rừng nổi gió. Khúc sông cuộn sóng. Mặt nước hồ mùa Thu trong vắt. Đốm lửa nhảy múa chập chờn trên cao nguyên. Hay có khi chỉ là trang giấy trắng tinh vô tình mắc trên cửa sổ. Chỉ riêng của con. Suốt đời con mơ màng đi tìm nó. Cái thế giới ấy không thể sẻ chia cho bất kì một ai. Nó chỉ của riêng một người. Sẻ chia ư. Nó sẽ biến mất. Nó hoá thành mây trắng vô hình ẩn hiện tan biến trời cao.

Danh tiếng. Áo cơm. Bạc tiền. Tranh tượng. Ghen tị. Mưu hèn. Dối trá. Lưu manh. Áo nát cuộc đời. Xoá đi tất cả.

Tơ tả.

Bốc mùi.

Đôi khi đau đớn chợt nhận ra thân phận y chang một con chó hoang. Chó hoang ơi. Chạy đi đâu. Cuống cuống. Phát điên phát rồ. Cướp giạt danh phận miếng ăn bạc tiền giữa cái chợ người náo loạn. Và tới một ngày nào đó. Phập. Chát. Bụp. Ặng... Ặng... Ặng.

Chao ôi rừng thăm đại ngàn. Một mình lang thang. Thèm muốn hít thật nhiều màn sương rừng tháng Giêng Hai lạnh lẽo và tinh khiết đến rừng mình rồi nằm sõng soài ra đất co quắp chân căng ôm choàng những búi rễ trám già sần sùi héo khô đang âm thầm rỏ nhựa.

Vĩnh biệt cái chuồng chó chật chội mấy chục năm nay quanh quẩn chui ra chui vào.

5.

Đêm ngày mai rồi đêm ngày kia, đúng hẹn, ta (Zê) lên mạng đờn chát.

Chát với cái con tiều.

Em gái sinh viên kiêm gái gọi nghiệp dư cho ăn no thịt thỏ.

Tin em là ngu. Chính xác: đại ngu.

Sáng sớm ngày kia khoá (hai ổ khoá) khoá cánh cổng vào khu nhà vườn.

Đi chơi thôi. Chó hoang chạy ra khỏi chuồng thôi.

5 giờ 25 phút.

Ba lô trên vai phới phới ra khỏi nhà.

Không ai đưa tiễn.

Ngõ nhỏ vắng tanh. Gió mùa đông hun hút. Sương muối mờ mịt. Đặc quánh. Buốt giá.

“Ê sếp. Đi đâu mà sớm thế?”

“Con tầu. Cho ta ra bến xe ngược rừng. Mau lên.”

“Mời sếp.”

Xe ôm nhe răng cười nịnh. Tinh mơ. Bến xe thị xã đã tấp nập kẻ ngược người xuôi. Một người đàn bà tỉnh quê ngào trộn te tái đâm sầm cả vào gã. Bác ơi tết đến nơi rồi.

Phụ xe dìu tới tận ghế ngồi. Xe nổ máy. Điện thoại di động ca hát inh ỏi trong túi quần..

“E mé mầy. ^[1] Có lên không đấy?”

“Ta đang ngồi trên xe rồi.”

“Nói phét.”

“Không nói phét đâu. Nghe tiếng xe ca ình ình này. Nghe tiếng người léo nhéo này.”

“Tốt lắm a. Đang nhớ cậu. Ta đã dấm cho cậu con Mán non xinh lắm. Lên nhé. Đừng có lừa ta. Zít mẹ thẳng cậu không lên.”

“Ô thẳng cụt chửi bậy.”

Cái thẳng zít mẹ cậu trong điện thoại di động họ tên là Bàn Kỳ Páo. Người Thốn Mừ. Cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh. Chỉ có đẻ khác giờ. Bạn cũ cùng tiểu đoàn tân binh 154 hỗn tạp đánh nhau miên man tại miền biên giới tây Nam trong chuyện cổ tích ngày xưa ngày xưa.

Cũng những chiều mùa Đông giáp tết. Bệnh xá sư đoàn chìm trong sương muối tái tê rừng sâu biên giới cực Nam. Mảnh cối chém giữa đỉnh sọ. Đầu bằng sù sụ. Nằm giường bên là thẳng Bàn Kỳ Páo. Cũng mảnh cối chém. Nhưng chém đứt phăng bộ đồ nghề. Cụt chim. Cũng sù sụ bằng. Nhưng quần quanh cái vùng ngày xưa có tổ con chim cu.

Bàn Kỳ Páo cao 1 mét 76. Vai vuông. Mắt một mí. Da dẻ hồng hào. Đẹp thẳng trai Thốn Mừ.

Bác sĩ Thông vỗ vai an ủi thẳng Páo.

“Lo gì. Mai này khoa học phát triển tinh vi. Cấy một con chim khác cực to.”

“Zít mẹ bác sĩ.”

Bác sĩ Thông cười xoà vì đã nhảm tai nghe thương binh chửi.

Đêm mò mẫm lội ngược con suối rừng câu cá trạch trấu. Bác sĩ Thông lắc đầu tiếc rẻ.

“Mảnh cối tiện ngọt quá. Sát bệ. Cỗ pháo của chàng Thốn Mừ còn nguyên xi. Không tí ti dập nát. To bự. Thật là phí của đời.”

“Làm sao?”

“Giá mà ở Liên Xô thì có thể nổi được.”

Ôi Liên Xô. Liên Xô xa xăm. Tuyết rơi đầy trời. Liên Xô nổi được con cu. Đêm nào ta (thẳng Páo) cũng nằm mơ ôm bộ đồ nghề bay vèo sang tận Liên Xô.

Mười bốn năm sau. Một buổi trưa trong sương mờ mịt lạnh buốt rừng Nà Cốc thẳng Páo buồn rầu chép miệng thổ lộ với gã như vậy. Tiếc lắm a.

Đáng nhẽ ra thì không bao giờ gã gặp lại thẳng bạn cũ cùng tiểu đoàn.

Chuyện cổ tích xa xưa 50 năm đã trôi qua kể rằng: Hồi mới hai tuổi mẹ điu sau lưng trong một ngày lửa cháy đầy trời. Bỏ đất Tràng An chạy loạn ngược mãi lên tới tận bản Nà Cốc heo hút rừng xanh núi đỏ Việt Bắc xa xôi. Đêm 30 tết mẹ thổ ra hàng đồng máu vào thúng tro rồi chết. Người trong bản làm phúc bó chiếu chôn ở đâu đó bìa rừng. Được bà mẹ Thốn Mừ ẵm về nuôi. 30 năm sau. Đêm 30 tết. Đúng giao thừa. Mẹ hiện về buồn rầu. Con ơi. Người ta phá mất nhà của mẹ rồi. Con lên đón mẹ về.

Sáng mồng một mò lên nhà bố. Bố còn mãi cãi nhau với người vợ kế. Tôi đuổi cô ra khỏi tâm hồn tôi. Rồi ông xách va li bỏ chạy mất tăm khỏi nhà. Sau tết vài ngày. Lặn lội xe máy Hon đa lên tận bản Nà Cốc heo hút mịt mù sương muối. Phó công an bản xộc lên tận nhà sàn quát: Chứng minh thư nhân dân của mày đâu?

Ôi trời ơi. Nhìn ra thì lại là thằng Bàn Kỳ Páo.

[1] "E mé mầy": tiếng Thốn Mừ chửi tục.

6.

Ngày xưa. Đường lên Việt Bắc quanh co. Xấu lắm. Ổ gà ổ voi trùng điệp. Xóc kinh khủng. Nhưng mười năm nay thì khác rồi. Nhựa bê tông áp phan đen thẫm êm thuận. Hai bên đường núi xanh mây trắng cảnh đẹp thần tiên. Xe máy lạnh chạy như mơ.

Thức. Ngủ. Rồi lại thức. Rồi lại ngủ. Khách lên khách xuống gã chẳng để ý.

Gần trưa xe đỗ lại một quán ăn bên đường thiên lý. Cũng loè loẹt cờ đuôi nheo bảng hiệu xanh đỏ tím vàng. Một tấm biển quảng cáo to tướng ngất ngưỡng bia chai Con Hồ nhả nở ngoác miệng cười. Cơm gạo nương. Dẻo. Thơm. Gạo này có nhiễm độc phân hoá học không? Làm sao biết được. Cá suối rán giòn. Nhiều xương mỏng thịt. Hành khách đổ xuống ăn hùm uống cọp. Có một cô gái lông mày nét ngang xinh đẹp không ăn không uống ngồi dúm dúm mềm oặt góc bàn. Chẳng ai hỏi han. Thân gái dậm trường.

"Cô say xe?"

"Vâng. Em mệt quá. Em buồn nôn quá."

"Hãy uống hết cốc nước tinh khiết La Vie."

"Cám ơn chú. Cháu mệt. Em mệt. Buồn nôn. Chỉ muốn nằm."

Ta xăng xái chạy sang bên đường hỏi nhờ ông chủ nhà mặt mũi như thẳng lái trâu đang ngồi bán nước chè chén xin cho cô gái nằm nghỉ nhờ. Giường nhỏ trong buồng kín mít tối lờ mờ rất khả nghi. Chăn bông Trung Quốc. Gối bọc thổ cẩm. Nồng nàn mùi nước hoa rẻ tiền. Cô gái lăn ra manh chiếu lá cọ thiếp ngay vào giấc ngủ đại dột tin cậy. Đường mông cong thiếu nữ xuân thì lơ đãng vẽ một nét khêu gợi trên giường.

Ta (Zê) ngồi bệt ở bậc cửa ra vào. Ngồi làm gì. Gác. Gác ai? Gác ông chủ nhà. Hút thuốc.

Nghỉ thêm nửa tiếng qua giờ Ngọ. Lại lục tục lên xe. Cô gái đổi chỗ ghế trên xuống ngồi cạnh. Mùi thơm ngai ngái của hoa đại cỏ đại núi rừng. Lặng người. Trò chuyện.

"Chú là nghệ sĩ?"

"Đúng đấy. Tại sai cậu lại biết?"

"Biết chứ. Trông thoáng qua là biết ngay."

"Giỏi thật. Đúng rồi. Chú là họa sĩ. Còn cậu. Tên gọi là gì?"

"Vi Bằng Tươi. Vừa tốt nghiệp trường cao đẳng ngoại ngữ. Không phải người Kinh đâu. Em là người Xi Oăn bản Mường Cọn Khuông Luông"

"Vi Tươi đi đâu vậy?"

"Đi chơi."

"Lang thang ba lô bụi?"

"Không có ba lô bụi đâu. Đi công vụ cho tổ chức nhân đạo quốc tế đấy. Chú đi đâu?"

"Ta lên bản Nà Cốc Nác Hang thăm bạn cũ."

"Vậy là chú đi chơi lang thang đích thực rồi."

Xe liên tục vào những đường cua. Ngả nghiêng. Mùi hoa cỏ núi rừng. Vai xô vai. Đùi ép sát đùi. Ma núi ơi. Em lại buồn nôn. Cô gái thăm thì. Mắt nhắm nghiền. Má thiếu nữ áp vào vai gã. Cho em mượn cái vai của chú một lúc. Cứ tự nhiên. Một vài cặp mắt trong xe nhìn. Nhìn cái gì nhỉ. Tự nhìn soi mói kính xe. Kính xe phản chiếu loang loáng. Áo da cũ bạc thếp. Đầu hình quả bom. Trọc lóc. Râu ria tua rửa gớm ghiếc. Đôi mắt to tướng rừng rục ngọn lửa thọt sắn đang điên cuồng sắn lũng. Sắn lũng cái gì.

Không biết nữa. Nhưng chắc chắn không phải sắn... đầu người. Ôi chao. Đâu có phải thằng già râu xanh đang tán tỉnh gái non giữa đường. Dù sao thì ta (Zê) cũng là một nghệ sĩ. Một nghệ sĩ đích thực (chắc là như vậy) đang ngồi giữa đám chúng sinh trong cỗ xe máy lạnh ngàn dặm thiên lý này. Hàng ngàn những trang bản thảo mơ màng mộng tưởng mười năm nay bị đánh chìm trong bóng tối lặng im của ngu dốt của đố kỵ của ghen tức. Bao nhiêu năm tháng qua phải nghiền răng vùi đầu ngập lặn giầy giụa trong một căn phòng tập thể tồi tàn ô uế 16 mét vuông tầng chót thượng thứ năm vừa là phòng ở vừa là xưởng vẽ bề bộn đồ đạc và toan màu và những trang bản thảo nhàu nát giữa người vợ hiền lành và hai đứa con ngơ ngác. Chăm chỉ rửa bát lau nhà hốt cứt chó cứt mèo. Chỉ dám mong hai đứa con cố học lấy mấy cái chữ tiếng Mỹ eo eo làm vốn mai này không chết đói. Âu yếm ôm hôn tất cả mọi người trong cái gia đình nhỏ bé nghèo hèn. Máu thịt tưởng như ngào trộn lẫn máu thịt vợ con. Ấy vậy mà lại xa lạ với vợ con quá chừng. Như người khách lạ trong nhà.

Mỏi mệt. Đi ra đường lẫn giữa cả triệu người thị thành náo nhiệt chen chúc mà lạc lõng cô đơn như đi giữa sa mạc không người.

Trợn mắt nhìn xuyên qua sọ não con người không thấy hàng tỉ nơ ron thần kinh nhảy múa vận hành mà chỉ nhìn thấy đám mây nhầy nhụa đang quần quại vờ xé.

Bao nhiêu năm nay rồi chỉ thăm mơ một buổi sáng nào đó đẹp trời tinh dậy bưu điện ném vào khe cửa phong thư mời của một bảo tàng danh tiếng ở Pháp ở Mỹ trang trọng và kính cẩn có nguyện vọng muốn bày tranh của gã. Rồi một mạng lưới thông tin toàn cầu nổi tiếng bỗng nhiên xộc đến tận nhà xin phỏng vấn. A ha ngài chưa biết a. Chúc mừng. Chúc mừng. Một giải thưởng văn học tầm cỡ quốc tế hàng năm từ nước Bỉ đã chọn đích danh tác phẩm ta (Zê) kèm theo một ngân phiếu hàng chục vạn đô la (tất nhiên là đô la Mỹ).

Ngồi ngay lưng mơ màng nhìn ngắm những tác phẩm của gã đang treo ngất ngưỡng hoang đường ở một phương trời xa xăm. Lắm bảm đọc lại bản ghi nhớ cuộc phỏng vấn giả tưởng trong mộng寐. Xe vẫn lao đi vùn vụt ngả nghiêng. Cô gái trẻ bạn đường áp má vào vai ngủ ngon lành mặt xác ngoài xe mây trắng xấp cuộn cuộn dạt trôi như thác.

7.

Trong trí nhớ xa xăm vật vờ chuyện cổ tích ấu thơ bản Nà Cốc là vùng rừng núi tâm linh lờ mờ mộng ảo. Hồ già mồm thối hoẵng ngang nhiên giữa trưa đập đuôi năm ngáp dài trên đỉnh dốc. Sông rừng tím ngắt. Cây

trám già lột lớp vỏ mùa đông phơi ra đám thịt non nhoè nhoẹt như tảng thịt tươi.

Gió hoang vật vã. Thiếu phụ tắt tươi gồng gánh. Thúng đặng sau lưng cụng nổi niêu chần chiếu. Thúng đặng trước lọt thỏm thẳng bé con hai tuổi co ro ôm bọc quần áo. Ngôi nhà sàn lụp xụp.

Chiều muộn núi rừng sao buồn thê. Thiếu phụ học từng vũng máu vào thúng tro. Thằng bé tay cầm củ khoai trở mắt nhìn mẹ. Thiếu phụ quờ quạng xua tay đuổi thẳng bé không cho nó tới gần rồi chấp tay lạy bà mẹ già người Thốn Mừ.

Đêm ba mươi tết tối đen. Ai đó ôm thốc thẳng bé lên. Suốt đêm tiếng sừng trâu va lộc cọc dưới gầm nhà sàn. Sương rừng dày đặc buốt giá. Bìa rừng lờ mờ ẩn hiện mấy bóng người khênh bọc chiếu tùm hum bó xác người đong đưa lòi ra ngón chân cái tím đen cứng đờ lạnh buốt.

Một tuần liền cùng với thằng Bàn Kì Páo bơi trong buốt giá sương muối lang thang khe suối bìa rừng. Chim hót nhức tai chế giễu thẳng người Kinh thẳng người Thốn Mừ rủ nhau đi tìm hồn người chết. Bà mẹ già mẹ nuôi đã chết lâu lắm rồi. Cả một lớp người bản Nà Cốc lẫn mấy người bó chiếu xác người thiếu phụ trẻ người Kinh xấu số trong chuyện cổ tích ngày xưa ra chôn ở bìa rừng cũng đã chết gần hết cả rồi. Hỏi ai bây giờ. Bản Nà cốc vắng vẻ im lìm trở ra như một câu trả lời ú ớ vô nghĩa.

Buồn quá ra bờ suối ngồi lia sỏi. Một người quấn khăn kín mặt quần áo lướt thướt cõng bó nứa to tướng lồm bõm lội dưới suối lên bờ. Vấp ngã. Chạy vội xuống đỡ hộ bó nứa. Khăn che mặt tụt xuống hiện ra một cô gái Thốn Mừ da trắng hồng mắt đen láy.

"Để ta vác hộ bó nứa cho."

Cô gái Thổ tùm tùm cười. Gã vật bó nứa lên vai. Ôi trời ơi nặng quá. Chỉ chút nữa xạm lưng Buổi tối. Ngồi uống rượu với thằng Páo bên bếp lửa giữa nhà. Có bước chân ai lướt êm trên mấy bậc cầu thang. Cô gái Thốn Mừ vác nứa hiện ra cười tùm tùm.

"Ta mang rượu sang mời khách."

Thằng Páo cười tít mắt kéo tay cô gái ngồi xuống cạnh bếp lửa.

"Đây là con gái đẹp nhất bản Nà Cốc ta."

"Tên em là gì?"

"Gọi là noọng cơ mà. Quên tiếng Thốn Mừ ta rồi a?"

"Noọng tên gì?"

"Tên là Bàn Thào Yên." "

"Ban chiều cậu vắc hộ bó nứa về tận nhà noọng Yên."

"Đâu có. Ta chỉ vắc hộ lên con dốc suối thôi. Cậu nhìn thấy a?"

"Cả bản Nà Cốc nhìn thấy."

"Noọng Yên xinh gái quá nhỉ."

Cô gái Thốn Mừ gật đầu ngược đôi mắt đen láy.

"Noọng Yên học nhiều chữ nhất bản Nà Cốc."

"Lớp mấy rồi?"

"Lớp 3 rồi."

"Thào Yên vẫn đang đi học."

"Về tỉnh tập trung học trường nội trú dân tộc từ lớp một đến hết lớp ba thì không học nữa."

"Tại sao Yên lại bỏ học?"

"Cháu ta bỏ học về bản để lấy chồng. Bố bắt như vậy. Nhưng mà bố nó bị hổ vồ chết. Hổ ăn thịt bố nó."

"Thế thì bao giờ Thào Yên sẽ lại về tỉnh học lớp bốn ở trường nội trú dân tộc?"

"Nó không được đi học nữa."

"Chán học rồi a?"

"Phải ở nhà nuôi em."

"Mẹ đâu?"

"Khóc chồng có hai ngày thôi mà đã bị loà cả hai mắt. Bây giờ cả ngày chỉ còn biết sờ soạng bò xuống dưới nhà rồi lại sờ soạng bò lên trên nhà. Là người bỏ đi rồi."

Cô gái Thốn Mừ chỉ ngồi khép váy im lặng uống rượu. Mắt đen láy. Tiếng cú rúc ngoài bóng đêm. Bếp réo phì phì. Ánh lửa nhảy múa trên hai cái

đầu gối con gái căng tròn giấu dưới vạt váy. Uống hết bát rượu thứ ba. Cô gái Thốn Mừ nhoài qua ngọn lửa rót rượu vào bát của khách. Bàn Kì Páo say rượu thọc chân vào bếp. Tàn lửa bay tung toé. Cô gái giật mình khụy một bên gối xuống sàn nhà. Vạt váy chàm hé ra để lộ bắp đùi non mịn màng như măng rừng mới nhú.

Đêm đó nằm mơ vác cô gái Thốn Mừ chứ không phải bó nứa chạy toán loạn trong màn sương rừng lũng bùng mạng nhện. Lửa cháy đùng đùng. Dòng suối đỏ ngẫu tung bọt hoa cà hoa cải. Rắn hổ mang cạp vành gầm vang như chúa sơn lâm đói mồi. Có một cây nứa nhọn hoắt đâm vào sọ. Mắt toé đom đóm. Cô gái Thốn Mừ lăn xuống đất nằm dạng tênh hênh phơi bẹn trắng hếu. Rừng mình phóng tinh ào ạt thác lũ.

Mờ sáng tỉnh dậy đũng quần cứng mo nang. Thăng Páo ngất ngưỡng bên bếp lửa lui cui rít thuốc Lào chói tai. Nó cười hềnh hếch phun nước bọt vào ngọn lửa.

"Năm lửa mau khô. Cần đếch gì thay quần. Mà yit noọng Yêng trong giấc ngủ. Yit giả vờ có sướng không. Mà mà yit thật nó giữa ban ngày thì mà yit phải lấy nó làm vợ. Không lấy là nó chém chết. Tao không dọa mà yit nhé. Cái lý của người Thốn Mừ ta là như vậy."

Buổi chiều hôm sau. Buồn quá. Lại ra bờ suối lia sỏi. Một hòn sỏi ném cốc vào sọ. Quay lại. Cô gái Thốn Mừ tím tím cười :

"Đi theo noọng nào."

Thảo Yêng đi trước. Mông cô gái tròn vo đong đưa sau cặp váy chàm đẫm sương rừng. Mê hồn. Loá mắt. Giá mà cái váy chàm tự đứng trệt xuống nhĩ. Ta là thằng mất dạy. Tự chứi thẳm. Chui qua những bụi mây liên xiên gai nhọn. Tới bờ suối. Thảo Yêng chỉ cái chòi nứa tả tơi chơi vơi giữa dòng nước.

"Lội ra chòi đi."

Cô gái Thốn Mừ phe phẩy cành lau. Suối chảy ào ào. Cúi nhìn những hòn cuội sỏi trọc lóc đầu sư đang uốn éo dưới dòng suối. Rồi lại ngẩng cái chòi nứa. Mấy tấm lưới rách. Dầm cái cần câu buông hờ hững. Ngoái lại. Cô gái Thốn Mừ đã biến mất. Những bụi cây rừng ngả nghiêng loạt soạt như che giấu con hoẵng chạy bên trong.

Xắn quần lội ra chòi. Đoạn suối này nông. Nước chỉ ngập ngang đầu gối. Lạnh buốt ống đồng. Một con chim đen sì bầy vù sát đầu. Cái chòi nứa ngả nghiêng bốc mùi hôi thối tanh tưởi. Trên chòi, một thằng người râu ria loảng ngoảng, mặt như ma, quần tẩm chần dạ rách tả ngời co ro. Thấy có người, thằng người ma bỗng rú lên sụp xuống lạy như tế sao:

"Tha tội cho ta mà."

Trố mắt nhìn. Thằng người ma nhảy ùm xuống suối bốc lên hòn cuội to tướng. Ta hoảng quá cũng rú lên

"Cứu tôi với. Thằng điên định giết tôi."

Hòn đá bay vèo qua đầu. Thằng người ma nhảy căng lên.

"Đừng có kêu mà. Sáng mai ta đợi ở cửa rừng. Ta dẫn mày đi đào mả bà người Kinh mà."

Đắm vào giữa mặt thằng người ma rồi tắt tả vùng lên bờ cầm đầu chạy thẳng một mạch về bản không ngoái cổ nhìn lại.

Đêm đó ngồi hút thuốc lò khan bên bếp lửa. Thằng Páo đi đâu mãi gần nửa đêm mới về. Người nó sặc mùi tro bếp. Hai thằng ngồi uống rượu nhìn nhau. Chẳng thằng nào nói một lời. Nhưng linh cảm mách bảo là thằng Páo đã biết chuyện ban chiều gã gặp thằng người ma ngoài suối.

Sáng hôm sau. Dậy muộn. Thằng Páo đã bỏ đi đâu mất tăm. Ngồi ăn vãi bát ngô bung rồi tự nhiên như có ai kéo tay đứng dậy đi một lèo ra ngoài bìa rừng. Thằng người ma khoác chắn ngồi trên cây gỗ mục. Tay nó cầm một củ sắn nướng nhỏ nhem chỉ vào gốc cây ruối um tùm rậm rạp cạnh khe cạn trơ sỏi cuội.

"Mả bà người Kinh ở đây này."

Trừng mắt nhìn thằng người ma. Không thể đoán nổi tuổi. Mắt trũng sâu dưới cặp lông mày bạc phếch rủ xuống hung dữ. Chân căng khăng khiu. Răng cái mả. Càng nhìn càng thấy phần ma nhiều hơn phần người. Đáng thương hơn là đáng sợ.

"Cho ta xin tiền."

Bàn tay thằng người ma vàng ệch chìa ra nhẵn nhúm, méo mó.

Móc túi đặt lên tảng đá 10 ngàn bạc rồi bỏ đi. Lòng dạ ngán ngấm. Chao ơi buổi sáng tầm phào. Ngoái lại. Thằng người ma đã lẩn mất. Nó nhanh hơn con sóc rừng.

Buổi trưa ngồi ăn xôi với thằng Páo. Kể chuyện thằng người ma. Thằng Páo chỉ ngồi cúi mặt nhai. Hỏi Bàn Kì Páo.

"Thằng người ma ngồi câu cá ngoài suối bị loạn óc?"

"Phải rồi."

"Lâu chưa?"

"Lâu rồi."

"Tại sao không đưa nó về bệnh viện tỉnh chạy chữa?"

"Đưa đi rồi. Bệnh viện tỉnh trả về vì không có thuốc nào chữa được."

"Nó điên mà sao lại biết xin tiền tao?"

"Ta không biết."

"Nó bảo mộ mẹ tao chôn ở cạnh gốc cây ruối ngoài khe cạn."

Thằng Páo không nói gì chỉ im lặng véo xôi nhai.

"Hay là ta cứ thử tới đó đào."

"Mày muốn thì đi đào thôi."

"Đôi khi thằng điên biết nhiều chuyện dưới âm hơn thằng tỉnh đây."

"Ta không biết."

Gã hích vai thằng Páo.

"Mày có đi đào với tao không?"

Thằng Páo đứng lên thùng thảng bỏ xuống nhà.

Đang ngồi uống nước tự dưng có ai thúc vào lưng. Ngoái lại. Chẳng có ai cả. Nhấp nhồm. Lại rủ thằng Páo đi đào mộ. Thằng Páo thần mặt lưỡng lự rồi đi theo xuống cầu thang. Đã thấy có hai lưỡi mai bén dựng ở chân cột. Ai dựng hai lưỡi mai đợi sẵn thế này. Không biết. Hai thằng ra bìa rừng hùng hục đào. Bụi ruối già cóc để để hơn trăm tuổi. Cành lá cuồn cuộn xoắn xuýt như thiên la địa võng. Đất rừng chung quanh rắn như đá vậy mà đất sát cạnh gốc ruối thì mềm lắm. Lưỡi mai ăn xuống ngọt sớt. Đất đào lên xôm xộp xạm đen mới đục mai đục cuốc chứ không đồ tươi nén chặt cả ngàn năm chưa được lật lên nhìn thấy ánh mặt trời. Thấp thỏm. Đào bới lung tung. Vừa đào vừa cúi mắt xuống chăm chú nhìn góc.

Nhưng đào mãi tới chập tối mà cũng chẳng nhìn thấy xương cốt đâu.

Có điều lạ là suốt buổi thằng Páo chẳng nói một câu.

Cả đêm hôm đó chỉ một mình nằm khoèo bên bếp lửa. Trùm chăn tới tận cổ. Nằm cuộn tròn ngắm nhìn ngọn lửa nhảy múa uốn éo trên mấy cây

cúi. Đầu óc mơ màng lộn xộn. Bộ môn tròn vo căng mẩy của cô gái Thổ lẫn hàm răng cái mà gớm ghiếc thẳng người ma cùng những búi rẽ rối già loảng ngoảng thân rắn.

Mãi đến gần sáng thẳng Páo mới mò về. Người nó lạnh buốt sương muối. Cũng chẳng thiết hỏi nó chuôn đi đâu cả đêm vậy. Thẳng Páo nhăn nhó.

"Đêm qua mày lại zít vờ noọng Yêng phải không?"

"Nói bậy quá. Tại sao noọng Yêng chưa lấy chồng?"

"Trai bản không thẳng nào dám lấy nó."

"Bọn trai bản Nà Cốc ngu ngốc."

"Không ngu đâu. Nhà nó bị ma vật rồi. Gan cộp cũng chẳng thẳng nào dám về làm rể ma."

Giật mình, tròn mắt.

"Ma rừng hay ma núi?"

"Không biết."

"Thế thì là ma gì?"

Đến lượt thẳng Páo giật mình tròn mắt.

"Không cần nói mày cũng biết tên con ma đó thôi mà."

Thẳng Páo thắp nén nhang cắm vào chân cột góc nhà rồi cọt két đi vào buồng. Nằm chợp mắt được vài phút. Thức dậy thì chẳng thấy thẳng Páo đâu. Chỉ thấy có đĩa xôi tú hụ đặt trên khúc gỗ cạnh bếp lửa và tờ giấy nguệch ngoạc chữ của thẳng Páo: Tao phải về huyện họp công an đây.

Véo nắm xôi vo trong tay vừa cắn vừa đi vờ vẩn quanh nhà. Sàn vầu cọt két. Hút liền ba mỗi thuốc hoa cả mắt. Chẳng biết làm gì. Vô vị quá. Xuống sân ngồi lên bó nửa nhìn con trâu mộng đang cong đít rặn ra cục cứt cứng queo. Trời lạnh quá đến trâu cũng táo bón. Nhìn bộ môn con trâu mộng tự dưng gã lại nhớ đến bộ môn tròn vo của cô gái Thổ Mừ căng mẩy đong đưa sau cặp váy đầm sương rừng. Chẳng biết làm gì. Lững thững đi ra đường. Hai đứa trẻ áo bông sù sụ đầu trọc lóc nháy lò cò dưới tán lá um tùm cây trám đang mùa trút vỏ rỏ nhựa. Bản nhỏ rừng sâu mùa Đông thật tĩnh lặng hiền lành. Hỏi băng quơ:

"Cháu ơi. Cho ta hỏi đây."

Hai đứa trẻ giương mắt nhìn.

"Nhà noọng Thào Yên ở đâu."

"Kia kia."

"Dẫn ta đến nhà noọng Thào Yên được không?"

Hai đứa trẻ lắc đầu, gật đầu rồi quay phắt lại ù té chạy. Rảo bước đuổi theo. Một ngôi nhà sàn to cột gỗ mới đổ nằm khuất sau vườn sắn xanh mơn mớn.

"Nhà Thào Yên đây này. Có ma đấy."

Hai đứa trẻ cười như nắc nẻ rồi lại vùng chạy mất biển.

Một bầy gà con lích kích đuổi tranh cướp con giun trên mảnh sắn vắng vẻ. Có tiếng cọt kẹt trên nhà rồi Thào Yên chạy âm âm xuống bậc cầu thang, tay cầm con dao quắm to bản lưỡi sáng loáng.

Lúng túng. Đành phải gượng cười.

"Buồn quá nên sang thăm nhà noọng thôi."

Thào Yên từ từ đặt con dao xuống chân cột nhà. Cô gái không nói gì chỉ mở to mắt trân trân nhìn. Hồng cô gái đơng đờ. Đâm hoảng. Hay là cuộc viếng thăm không mời mà đến này đã phạm tục lệ kiêng kị của người Thổ Mù. Mình ngu rồi. Chuẩn cho mau. Buột mồm ngớ ngẩn.

"Nhà Thào Yên rất đẹp. Noọng mời ao lên nhà đi."

Đôi mắt đen láy vẫn mở to trân trân nhìn nhìn. Rõ ràng là cô gái Thổ Mù không muốn hay là không dám mời khách lên nhà. Bỗng nhiên Thào Yên hú lên quái gở, hoảng hốt quay lại chạy ù lên cầu thang. Đôi mông tròn vo căng mẩy nhoay nhoáy nhảy múa.

Cả ngày hôm đó chỉ nằm lì bên bếp lửa vạ vật cương quyết hất văng bộ mông tròn vo căng mẩy của cô gái Thổ ra mông mị. Nhưng khốn nỗi càng hất thì nó, bộ mông ấy, lại càng văng trở lại hiện lên rõ mồn một. Thật là khốn nạn. Thật là bệnh hoạn. Mẹ kiếp. Tự chửi thầm. Chẳng nhẽ bộ mông đó đã bỏ bùa ta. Nằm chán. Lại mò dậy đi quanh nhà. Tình cờ vớ được cục thuốc phiện đen sì của thằng Páo giắt ở vách. Hôm nọ thằng Páo cũng vê một ít nhét vào ống điếu rồi cho hút thử. Rồi thằng Páo giấu biển đi. Hỏi giấu ở đâu thì nó chỉ cười trừ. Thì ra là nó giắt ở trên vách. Nhồi một điếu thật to châm mỗi lửa rít lấy rít để. Khói xanh bay lên thơm sực cả nhà. Đầu óc mơ màng. Bộ mông cô gái thổ chập chờn đơng đờ ngay trước mặt gần gũi đến như có thể ôm gọn vào lòng. Người ngứa ngáy. Lâng

làng. Nôn nao. Mỏi mệt. Buồn bã. Rồi dụi xuống cạnh bếp. Ngủ. Giấc ngủ sâu chẳng mộng mị tới khi choàng dậy thì ngoài trời đã xấp rồi mà thằng Páo vẫn chưa thấy về. Đói quá. Mò dậy đã toan xúc gạo nếp ra thổi nồi xôi thì nghe bước chân nhẹ êm đi lên cầu thang. Giật thót người, chẳng cần ngoái lại cũng nhận ra những bước chân đó là của ai.

Thào Yênng xách giỏ tre thông thả tới ngồi cạnh bếp lửa. Váy áo phong phanh thoang thoảng bay ra mùi cỏ rừng lạ lẫm thơm ngái.

Tự dưng đỉnh sọ ta nhói đau.

"Ao Páo nhờ mang cơm sang cho ao ăn đây."

Cơm tẻ. Gạo nương thơm. Cá suối kho măng. Đã ba ngày ăn xôi bụng cồn cào. Ăn hùng hục. Thào Yênng ngồi bên bếp. Khép váy. Thanh thản cời lửa đun siêu nước. Miệng mუმ mím cười. Không còn là cô bé Thốn Mừ hốt hoảng nhón nhác buổi sáng cuống quýt ngoáy mùng chạy lên cầu thang ngôi nhà sàn.

"Noọng Thào Yênng kho cá rất ngon."

"Cô giáo ở trường dân tộc nội trú dưới tỉnh dạy kho cá giống như người Kinh kho cá. Ao ăn nhiều cơm nhiều cá nữa đi."

"Gọi chú là ao nghĩa là làm sao?"

"Tiếng Thốn Mừ ta ao là chú đấy."

"Ừ nhỉ. Thế mà ta quên mất."

Cơm xong. Vừa buông đũa thì đã có ngay bát chè rừng bốc khói dâng tưng mồm. Xuýt xoa. Ấp úng lời cảm ơn. Ánh lửa nháy múa trên gương mặt hiền hậu trắng hồng mịn màng của cô gái. Ngây người. Cô gái Thốn Mừ đẹp quá

"Đêm nay ao Páo không về nhà đâu."

"Tại sao Thào Yênng biết?"

"Ao Páo nói với ta như vậy mà."

"Thế là đêm nay ta lại phải ngủ một mình rồi."

"Không muốn ngủ một mình cũng được thôi mà."

Cô gái Thốn Mừ lại mუმ mím cười. Mắt đen láy liếc nhìn rồi lại nhìn ngọn lửa uốn éo trong bếp. Tim đập thành thịch. Ta đã đọc được những ý nghĩ

đang nhảy múa trong đầu cô gái. Một niềm vui nho nhỏ trộn lẫn nỗi lo mơ hồ giống như cơn gió nhẹ nhàng thoáng bay qua tâm trí.

"Thào Yên có biết hát Cọi không?"

"Biết chứ."

"Ao muốn nghe Thào Yên hát Cọi."

"Có thật không?"

"Thật mà."

"Không được lừa ta đấy nhé."

Cô gái Thốn Mừ quay lại mạnh bạo nhìn thẳng vào mắt ta. Ngọn lửa nhảy múa trong đôi mắt đen láy hút hồn gã. Ngây ngất. Mê hồn. Chăm chú nhìn ngọn lửa đó. Nhìn thấy rừng. Nhìn thấy núi. Nhìn thấy dòng suối róc rách chảy. Nhìn thấy những cây trám già đang vặn mình giật dữ... Nhìn thấy một rừng hoa móc chó đỏ rực dào dạt ngả rạp xuống lót ổ cho bầy nai rừng tháng mười đang rạo rạo vào mùa động đực.

"Hát đi nào noọng ơi."

Thào Yên quỳ lên. Khép chặt váy. Tay chống xuống sàn vầu. Mũi cỏ rừng bay toả lên theo giọng hát mộc mạc trong trẻo.

Đằm le đằm ao di ời. Pầu pừn là pú mấi dân tết tây. Bấn mây pú cùng lương pắc qué mừng thậm nường. Giờ là hạp lả đội cân nì. Chạp cân là lị xuân chếp tí. Bấn là chìm lẹ nọ sắp không...

[Trời tối rồi chú ơi. Không thấy đường ta thắp đuốc cùng đi. Giờ này mình vui chơi với nhau. Gặp nhau ta cùng vui chơi một chút thôi mà. Không thì ngày mai tóc ta bạc rằng ta long mắt rồi.]

Một luồng điện chạy xẹt qua người. Tê dại. Nhảy chồm lên như con hươu bị đâm trúng cẳng. Ta hiểu rõ từng tận từng câu từng chữ trong bài hát Cọi tỏ tình trai gái Thốn Mừ. Tại sao lại như vậy? Cũng không biết.

Những năm tháng ấu thơ bò lê la trong bản Nà Cốc xa xăm. Giọt nước mắt nóng hổi của bà mẹ rỏ xuống má trong chuyện cổ tích nhạt nhòa tưởng như đã bị lãng quên trong bụi tro tàn thời gian.

Cô gái Thốn Mừ vẫn quỳ trên sàn vầu. Khi bàn tay ta vừa đặt lên bờ vai cô thì Thào Yên từ từ nằm xuống ưng thuận như cây trám non nguyện lòng chậm rãi ngả xuống khe suối đón những giọt sương mùa xuân đầu tiên bay về sau những ngày buốt giá. Vạt váy chàm vén lên để lộ ra cặp

đùi trắng trẻo rần chắc. Ôm chặt tấm lưng mềm mại giấu sau tà áo mỏng. Nụ hôn tràn trề mật ong. Bàn tay dịu dàng háo hức đi tìm. Người cô gái ấm quá thơm quá. Hơi ấm bí ẩn của trời cao nồng nàn mùi thơm hoang mang cây cỏ. Hồn ta ngây ngất. Chân tay tê dại.

Cô gái Thốn Mừ chỉ mặc một chiếc váy bên ngoài. Dường như trước khi sang đây cô đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận những giây phút này. Điều đó khiến bàn tay thô ráp của ta hăm hở lướt tới một vùng rong rêu núi rừng huyền bí êm mượt hơn cả nhung lụa. Cảm nhận một làn da thịt nóng hổi đang run rẩy lẫn hơi thở nghẹn ngào mù loà ham muốn. Đầu gối của ta dần lên cặp đùi căng cứng đang cố khép chặt.

"Ao ơi, noọng đau."

Cô gái Thốn Mừ rên lên khe khẽ. Vùng vẫy giãy giụa. Nhưng rồi cặp đùi cô gái bỗng mềm nhũn, từ từ giạng dần ra cam chịu đón đợi. Còn chờ gì nữa nhỉ. Siết mạnh. Một tiếng hổ bắt chợt gầm lên rung chuyển bóng đêm. Cô gái Thốn Mừ kêu thét một tiếng thất thanh cong người lên thúc cả hai tay vào ngực gã. Một chân Thào Yênng đạp trúng cành củi đang cháy bùng bùng trong bếp bắn tung lên màn mưa than tro lả tả. Choáng váng. Phóng tinh ào ạt thác lũ. Lần này thì không phải là trong giấc mơ hão huyền.

Nửa đêm về sáng. Choàng dậy. Bếp vẫn cháy bùng bùng giữa nhà. Thào Yênng nằm chống mộng ngay cạnh. Kiểu nằm thường thấy của trẻ con ba tuổi. Đầu vùi vào chiếc áo bông cô gái ngủ say sưa mê mết. Đôi mộng mịn màng trần truồng, trắng lố loang loáng ánh lửa vẽ lên trong bóng tối những đường cong huyền bí đẹp đến sa sẩm cả mặt mày.

Run rẩy. Loá mắt. Con nồn trồi dậy cứng như sắt. Gió rừng gầm gừ vật vã ngoài bóng đêm tối đen. Lật cô gái nằm ngửa ra. Đôi mắt đen bỗng mở choàng hốt hoảng. Đầu cô gái lật qua lật lại. Nhưng rồi miệng Thào Yênng lại nhoẻn cười. Hai tay Thào Yênng vươn lên vẫy vẫy như đôi cánh chim Lồ Mốc. Ngộ thờ trong vòng siết ấy. Cảm nhận rất rõ tấm thân mềm mại nóng rục của cô gái Thốn Mừ đang run lên lẩy bẩy hăm hở tiếp nhận xác thịt của Ta (Zê).

Choàng dậy lần thứ hai thì chỉ còn trơ một mình bên bếp lửa đã tàn. Thào Yênng đã biến mất. Hoảng hồn. Một giấc mơ có thật chứ không phải hoang đường. Tàn tro bay đầy nhà. Ngoài trời sáng bảnh. Nắng sớm mùa đông lạnh lẽo đã len vào nằm bình yên trên sạp vầu ngay đầu bậc cầu thang lên xuống.

Thào Yên g bỏ về nhà từ sớm tinh mơ.

Trước khi ra khỏi nhà Thào Yên g lén vút vào bếp mấy chiếc lá nhỏ mà cô gái đã kín đáo lót vào dưới mông của cô trong đêm qua.

Tất nhiên là chẳng có ai được phép nhìn thấy mấy chiếc lá đó.

Ngủ một mạch đến tận giữa trưa mới tỉnh giấc. Một giấc ngủ rất sâu không mê sảng mộng mị. Mở mắt ra đã thấy Thào Yên g đang ngồi bên cạnh hí húi cời bếp. Váy mới. Đầu đội khăn thổ cẩm. Mùi xôi nếp nướng thơm lừng bay đầy nhà. Cô gái Thốn Mừ nhoèn cười.

"Dậy đi thôi. Ông trời ngồi trên đỉnh đầu rồi."

"Ao đói quá."

"Đói thì ăn xôi."

"Ăn xôi xong thì sao?"

"Không biết."

"Ăn xôi xong ao lại ngủ với noọng bên bếp lửa hồng nhé."

"Không ưng như vậy."

"Thế thì làm gì bây giờ?"

"Ao Páo bảo hôm nay phải vào rừng hái đầy giỏ nấm mang xuống chợ huyện bán cho lái buôn mới đủ tiền mua vé xe ô tô về xuôi chơi tết."

"Noọng Yên g về xuôi chơi tết với ai?"

Đôi mắt đen lúng liếng liếc.

"Về chơi tết với ao."

Ta mỉm cười ôm cô gái Thốn Mừ vào lòng.

"Cho ao đi hái nấm với."

Thào Yên g nhẹ nhàng chuôi khỏi vòng tay gã.

"Cho đi cùng mà. Ao Páo cũng dặn noọng phải rủ ao cùng đi vào rừng hái nấm."

“Để bảo vệ cho noọng chứ gì.”

“Không phải đâu.”

“Để làm gì?”

“Không nói đâu.”

“Tại sao không nói?”

“Vì không cần nữa rồi.”

Thào Yênng đỏ mặt. Lần đầu tiên thấy cô gái Thốn Mừ đỏ mặt. Chợt hiểu. Ôi chao thẳng bạn Thốn Mừ cụt chim tốt bụng.

Tới lúc này mới để ý có hai cái sọt tre quai mây để sát cạnh nhau ở ngay đầu cầu thang.

Trưa cuối năm trong rừng thăm đại ngàn lạnh giá và cô tịch. Những con thú hung dữ nhất cũng đã chui tọt vào hang yên phận nằm ngủ. Sương bay lơ đãng la đà. Lá rừng ẩm ướt mục nát bốc mùi men rượu say ngất ngư. Suối cạn gần hết nước. Gió rừng phờ phạc.

Thào Yênng mê mải chạy tới chạy lui thoát chỗ này chỗ kia nhặt nấm. Cô gái giống như con hươu nhỏ thấp thoáng ẩn hiện trong cây rừng. Con hươu tìm lộc non để ăn. Cô gái nhặt nấm đây giở bán lấy tiền mua vé ô tô về xuôi chơi tết với người tình.

Lạ lùng. Ta nằm xoài trên tảng đá. Chẳng thiết gì hái nấm. Nhiều lúc chỉ muốn chồm dậy, chạy ào tới ôm choàng Thào Yênng vào lòng. Nhưng lại e sợ làm vỡ nát giấc mơ thanh khiết ngây dại của cô gái Thốn Mừ trong buổi trưa rừng u mặc.

Ta mơ màng. Lá rừng thăm thì. Tiếng chim gáy mỗi một. Ngủ. Thức. Thào Yênng hiện về dịu dàng đặt bàn tay thoang thoang mùi nấm rừng lên mặt ta.

“Ao mệt lắm a?”

Ta chỉ dòng nước nhỏ róc rách luồn giữa lòng suối lổn nhổn cuội sỏi.

“Ao muốn tắm. Noọng múc nước cho ao tắm nhé.”

“Noọng cũng muốn tắm.”

“Ao sẽ múc nước cho noọng tắm.”

“Không cần đâu. Tắm ở đây lạnh lắm.”

“Tắm ở đâu?”

Cô gái Thốn Mừ quất nhẹ cành lá non vào ngực gã.

“Đi tắm ở hồ nước nóng.”

“Trong rừng bản Nà Cốc có hồ nước nóng a?”

Mấy hôm trước lội rừng, Bàn Kì Páo không hé răng nhắc tới hồ nước nóng. Thào Yênng vắt giỏ nấm lại rồi dắt tay ta lội đi như mẹ lội con. Băng qua không biết bao nhiêu bụi cây rậm rạp. Mùi lưu hoàng. Khói đặc và ẩm. Khói sặc sụa cay xè mắt. Một hồ đá nhỏ sủi sùng sục bốc hơi mù mịt. Ngạc nhiên.

“Tại sao ao Páo không thèm dẫn ao đến đây nhỉ?”

“Không phải là vợ chồng mà rủ nhau đến đây tắm thì ma rừng dìm chết đấy.”

Thào Yênng biến vào trong màn hơi mù mịt. Có tiếng gọi ao ơi ời như từ trên trời gọi xuống. Thào Yênng lại hiện ra từ trong màn hơi khói sương lục đục giữa hồ. Tóc xoã trên đôi vai trần. Bọt nước tung toé vổ vào bờ mông tròn căng. Ta trút vội áo quần rồi nhảy ùm xuống cạnh cô gái Thốn Mừ. Nước nóng quá. Hơi khói xông ngùn ngụt không nhìn rõ mặt người. Thào Yênng túm chặt lấy cổ ta. Vú kề vú. Bụng áp bụng. Thào Yênng kéo ta ngụp xuống rồi buông tay ra. Ta nhìn thấy thân thể trần truồng của cô gái Thổ bay lượn. Ta ngụp xuống. Thào Yênng lại trôi lên. Bàn chân của cô đạp mạnh vào giữa mặt ta. Toé đom đóm mắt. Từ từ thả người chìm xuống đáy hồ thành thoi tận hưởng mạch nước nóng rất vả vào lưng vào vai vào bụng.

Thào Yênng lặn xuống ôm xốc ta rồi nổi lên. Ta chỉ hé hé mắt nhìn. Khi hai chân vừa chạm lòng hồ thì vòng hai tay bất ngờ siết chặt lấy vòng bụng của cô gái Thốn Mừ rồi há to mồm đớp ngay lấy cái đầu vú xinh xắn đỏ hồng đang cương lên trong làn nước nóng. Thào Yênng giật mình chỉ kịp kêu lên một tiếng nghẹn trong sóng nước thì đã bị ta chiếm đoạt. Cô gái ưỡn cong người ra phía sau giẫy giụa như con cá bị mắc cạn. Ta vẫn siết mạnh. Nước thật êm và tuyệt vời. Vừa siết vừa ép chặt cái thân hình trần truồng trơn nhẫy sặc sụa mùi lưu hoàng của cô gái Thốn Mừ vào một hõm đá rồi cong lưng phóng tinh xối xả như một con tôm hùm đang dồn hết sức lực vào trận giao hoan cuối cùng trước khi lột vỏ. Thào Yênng không chống cự được nữa. Sặc nước. Ngạt thở. Mắt cô trợn ngược. Chân tay thõng thượt.

Tới khi ta bế Thào Yênng đặt lên tảng đá ven hồ thì cô gái Thốn Mừ chỉ còn đủ sức nằm vật ra há miệng ngáp lầy ngáp để như con cá bị vớt lên bờ.

9.

Sau buổi đi hái nấm trong rừng về Thào Yênng trốn biệt tăm. Thăng Páo cũng chẳng thấy mặt mũi đâu. Buổi trưa mò ra khe lụi hụi một mình đào bới. Nào có tìm thấy gì. Chán ngán. Bỏ về nhà ngồi thần bên bếp lửa hút thuốc lào vật thỉnh thoảng lại ngẩn cổ dòng tai nghe ngóng. Chỉ nghe thấy tiếng gió rừng xào xạc. Chiều nhọ mặt thì thăng Páo mò về vai đeo một khẩu súng trường nói nói cười cười khoe là ngày mai lại lên huyện tập huấn nghiệp vụ công an 5 ngày. Tao đã nhờ noọng Yênng nấu cơm cho mày ăn rồi. Đừng có về xuôi vội. Mày buồn thì bảo noọng Yênng dẫn vào rừng hái măng. Mùa này nhiều măng rừng. Đợi tao về sẽ có câu chuyện trang nghiêm nói cho mày biết. Chỉ ừ ào. Muốn kể cho thăng Páo biết là cũng đã theo Thào Yênng vào rừng hái măng, tắm ở hồ nước nóng rồi, đã ăn nằm với cô gái Thốn Mừ mấy lần rồi nhưng thấy khó nói quá. Sáng sớm hôm sau thăng Páo ba lô xách súng lên đường. Ngồi lì bên bếp lửa không tiển. Đến tận trưa vẫn không thấy Thào Yênng sang. Buồn bực lại xách mai vác thuổng ra đào đất gốc cây ruối dưới khe cho đỡ buồn chân buồn tay. Và cũng cho vợ nổi bứt rứt trong lòng. Chiều muộn về tới nhà thì đã thấy có nồi cơm bát canh ủ trong tro bếp. Ăn cơm nhẩn nha. Rồi nằm dài bên ngọn lửa mơ màng chờ đợi. Rồi không hiểu sao lại thiếp vào giấc ngủ say như chết tới khi giật bần người choàng dậy thì tiếng chim đã hót ríu rít ngoài sân chan hoà nắng sớm. Bực tức đá vào cây cột nhà. Gầm gừ văng ra câu chửi bậy tiếng Thốn Mừ "É me mầy" rồi lại lụi cụi vác mai vác thuổng đi ra bìa rừng. Vừa xén được vài mai đất thì có hòn sỏi ném cốc trúng đầu. Thào Yênng. Ta rú lên. Quay lại. Cô gái Thốn Mừ xông váy ướt đầm, vai đeo sọt tre chui ra từ trong bụi cây rậm rạp. Chạy vội tới định ôm chầm lấy cô gái. Trượt chân ngã lăn lông lốc xuống lòng khe. Đầu đập vào hòn cuội to tướng. Đau quá. Thào Yênng chạy lại dìu gã đứng lên. Đôi mắt đen lầy long lanh nhìn.

"Ao chảy máu rồi."

"Không đau."

Siết chặt cô gái trong vòng tay. Môi vội tìm môi. Ngực vội tìm ngực. Thăm thì ao nhớ noọng quá. Rất lâu. Cô gái Thốn Mừ nhẹ nhàng trườn ra rồi từ tốn gỡ sọt tre khỏi vai. Trong sọt tre có mấy thẻ hương để lần bó măng. Gió rừng hú trên đầu. Cô gái Thốn Mừ run rẩy cầm mấy thẻ hương xuống đất.

“Noọng thắp hương cúng mẹ của ao đấy.”

“Mế của ao cũng là mế của noọng. Ao sẽ cưới noọng làm vợ.”

“Noọng cũng muốn cưới ao làm chồng.”

“Thật nhé?”

“Thật mà. Lấy vợ phải lấy liền tay. Chớ để lâu ngày lắm kẻ dèm pha.”

“Ao không chê noọng a?”

“Tại sao lại chê?”

“Ao không sợ ma sẽ bắt noọng a.”

“Ao không sợ.”

“Noọng cầu xin ao.”

“Nói đi.”

“Ao hãy xin ma mẹ ao tha cho cả nhà noọng.”

“Tại sao em lại nói như vậy.”

Cô gáo Thốn Mừ quỳ thụp xuống vái gã ba vái rồi nức nở.

“Xin ma tha tội cho mế noọng. Xin ma tha tội cho noọng.”

Giật thót người. Lờ mờ hiểu ra có điều gì ghê gớm ẩn giấu trong lời cầu xin thâm này.

“Nói cho ao nghe nào.”

Cô gái Thốn Mừ oà khóc.

“Noọng sợ ao giết noọng.”

Rùng mình. Thào Yên chỉ lên nường rồi nghẹn ngào.

“Ao ơi. Mẹ ao chôn ở trên kia. Bố mẹ noọng phát nường chẳng may đào phải mộ mẹ ao. Bố noọng đem xương xuống vùi dưới gốc cây ruối này. Ao ơi ời.”

Ôm choàng lấy Thào Yên. Người cô mềm oặt. Môi ta cố bập vào đôi môi đầm đìa nước mắt của cô gái Thốn Mừ. Thầm thì: không sao mà. Không

sợ mà. Ao và noọng cùng đào rồi sẽ tìm thấy mẹ mà. Cô gái giầy giụa rồi rũ xuống như tàu chuối héo.

“Nhưng mà không tìm được nữa rồi. Lợn rừng xục lên ăn xương của mẹ rồi.”

Choáng váng xa xăm mặt mày ngã ngối xuống đất. Thào Yên cũng lăn ra cạnh ta.

Đêm đó ta thức trắng. Thào Yên cũng thức trắng. Lửa bếp lập loè soi bóng hai người chập chờn trên vách. Chẳng còn cặp mông tròn vo căng mẩy đong đưa nữa. Chẳng còn đôi mắt đen lóng lánh nữa. Cũng chẳng còn mùi cỏ rừng thơm ngái. Váy áo tã tượi. Mắt sưng húp, Thào Yên rúm ró xấu xí như con ma rừng vừa ốm dậy. Cô gái Thôn Mù vẫn chưa hết sợ. Cô sợ con ma mẹ ao thì ít mà sợ ta nhiều hơn. Đã mấy lần cô gái níu áo ta thì thầm: ao không giết noọng chứ. Ao không đánh noọng à. Ta đã dẫn lại hồn. Gần sáng. Thào Yên vẫn còn run rẩy. Ta dịu dàng ôm cô gái vào lòng rồi nói thầm vào tai cô:

“Noọng đừng sợ nữa. Ao không nghĩ gì đâu. Chuyện ngày xưa trôi vào cổ tích rồi. Ma mẹ ao không giận bố mẹ noọng. Ma mẹ ao cũng không giận con dâu của mẹ. Không ai có tội.”

“Ao vẫn cưới noọng làm vợ?”

“Không cưới noọng thì cưới ai bây giờ.”

Môi ta gấn vào đôi môi mẩn mẩn vẫn còn chưa khô nước mắt. Thì thầm: ao yêu noọng mà. Ao thương noọng mà. Thào Yên oà khóc nức nở quẫn chặt lấy gã như sợ gã vùng ra chạy mất. Cô gái cứ hức lên như bị tắc thở. Khi thấy tay ta run rẩy lúng túng xục vào trong váy thế là vừa khóc Thào Yên vừa tự tay giật tung cặp váy. Bụng Thào Yên căng cứng. Gã bế thốc tấm thân trần truồng đẹp như trong giấc mơ của cô gái lên quay nhẹ rồi cũng rất nhẹ nhàng đặt xuống sàn vầu sát cạnh bếp lửa. Ta quỳ xuống hôn lên vú lên ngực lên bụng của cô gái. Khi thấy môi ta trườn xuống nữa thì Thào Yên co rúm người lại nhắm nghiền mắt ưỡn mông khuỳnh rộng hai đùi lấy bấy quặp chặt lấy cái thân hình đỏ ửng vì rét của ta.

*

Trối dậy một kí ức xấu hổ giấu kín trong chuyện cổ tích đã xa rồi. 17 tuổi. Mới nhập ngũ được ba tháng. Đón quân trong một xóm nhỏ yên bình ven

con sông Cà Lồ miền đồng bằng châu thổ vàng rực lúa. Chị chủ nhà goá chồng suốt ngày cứ nhìn gã tùm tùm cười rồi bê nồi khoai luộc nóng hôi hổi đổ ra cái nia cứ bắt gã ăn no căng bụng. Thằng bạn cùng tổ ba người nặn mụn trứng cá nhiều quá nhiễm trùng mặt sưng húp như ong đốt phát cơn sốt giật đành đạch phải cáng lên bệnh xá sư đoàn. Đêm tháng mười tối đen. Nằm ngủ say trên tấm phản góc nhà. Nửa đêm choàng tỉnh vì có cặp môi mềm mại nóng hôi hổi lướt trên bụng rồi trôi tuột dần xuống phía dưới. Miệng khô cháy. Cổ tắc nghẹn. Răng va lập cập. Oằn người toan vùng dậy thì một thân thể đàn bà trần truồng nóng hôi thơm ngát mùi hoa bưởi ập lên người. Và cái thân thể đàn bà trần truồng ấy cứ day nghiền cứ từ từ trượt dần lên trên cho đến khi môi ta bập vào một vùng da thịt nóng rực như lửa.

*

Trưa hôm đó ta quyết định rời khỏi bản Nà Cốc.

Khi thấy ta lục tục xếp quần áo chần màn, Thào Yênng cuống quýt như con gà con bị gà mẹ bỏ rơi. Nước mắt cô gái chảy vòng quanh. Ta dịu dàng ôm lấy tấm thân mềm mại rực lửa mấy hôm nay đã thiêu đốt cháy bỏng trái tim ta.

“Thào Yênng về nhà đi kéo mẽ lo. Ao sẽ quay lại mà. Ao về mua quần áo đẹp cho Thào Yênng rồi lên ngay. Ao hứa như vậy.”

Đi ra tới bờ suối thì nghe tiếng bước chân lập cập đuổi theo. Thào Yênng khoác chéo vai túi thổ cẩm. Cô gái Thổ Mù vừa mếu vừa giậm chân nhất định đòi đi theo. Ta bế cô gái Thổ lên quay nhẹ rồi đặt ngồi lên thân cây trám già đổ vật trên bờ suối. Hôn lên đôi mắt cô gái. Quỳ xuống rồi vùi mặt vào bụng cô. Ôm chặt đôi hông tròn căng mấy biết bỏ bùa hút hồn người đời. Trang nghiêm:

“Ao về đón bố lên nhà noọng để xin hỏi mẽ cưới noọng làm vợ. Tục lệ người Kinh là như thế.”

Cô gái Thổ lắc đầu.

“Noọng không muốn ở lại bản Nà Cốc nữa đâu. Noọng sợ ao không lên nữa.”

“Cưới xong, ao sẽ ở rể bản Nà Cốc một năm như tục lệ người Thổ Mù mà.”

“Không bắt ao ở rể đâu. Muốn theo ao về xuôi ngay để ao không phải khổ.”

“Về xuôi thì ai nuôi mẹ và em gái nhỏ của noọng?”

“Ao Páo nhận nuôi rồi mà.”

“Ao Páo đã biết chuyện của chúng ta đâu.”

“Hôm kia noọng đã kể cho ao Páo nghe hết cả rồi. Noọng không thể sống xa ao được nữa đâu. Ao Páo nói rằng noọng phải theo ao về xuôi ngay kéo gái ở dưới xuôi xinh lắm, khéo lắm.”

Ôi trời ơi thằng bạn Thốn Mừ cụt chim tấm ngấm tấm ngấm

Thào Yênng vẫn cứ túm chặt lấy hai tay gã

“Chúng ta đã ngủ cùng bếp rồi mà. Đã tấm chung hồ nước nóng trong rừng rồi mà. Đừng có bỏ em.”

Nâng mặt cô gái Thốn Mừ lên nhìn vào đôi mắt đen láy ngời ngời tình yêu kỳ lạ núi rừng. Thầm thì:

“Từ bây giờ không gọi nhau là ao là noọng nữa. Gọi nhau là vợ là chồng. Vợ của anh ơi. Không bao giờ anh bỏ em. Nghe lời anh. Về nhà đi. Mấy ngày nữa chồng em sẽ lên đón em về xuôi. Nghe lời anh. Vợ của anh ơi.”

Thào Yênng oà khóc ngây dại chờ đẫn nhìn gã rồi quay mình chạy dúi dúi về bản. Chết lặng nhìn theo. Đôi móng tròn vo căng mẩy của cô gái Thốn Mừ nhoà dần trong nước mắt của gã.

*

Đúng mười hôm sau.

Một chiều gió giật. Ở chốn thị thành nhốn nháo cách xa bản Nà Coóc gần 500 cây số. Ta xách cái túi đựng bộ váy cưới thuê ở cửa hàng nơi trung tâm thành phố đi về nhà thì nhận được lá thư của thằng bạn Thốn cụt chim. Chữ viết nguệch ngoạc như gà bới.

Báo cho mày biết tin buồn. Bản Nà Cộc vừa bị sạt đất. Noọng Thào Yênng của mày bị đất đè chết rồi. Ta đã chôn Thào Yênng ở gốc cây ruối cạnh khe cạn như ý nguyện của Noọng khi hấp hối...

Bạn cũ cùng trung đoàn. Bàn Kì Páo ký tên.

10.

Trời sập tối thì chuyển xe cuối năm ngược rừng cũng chạy tới thị xã Nà Hoang.

Đây cũng là bến đỗ chót.

Cậu phụ xe dựng cổ dậy. Trong xe chỉ còn hơn chục hành khách. Cô gái Xí Oẩn Vi Bằng TƯƠI đã biến mất. Chắc là cô xuống ở một ngã ba nào đó trong khi gã ngủ.

Thằng bạn Thốn Mừ cụt chim đã đứng đón ở cổng bến. Cao to. Đầu trọc. Áo bông sù sụ. Tẩu thuốc dài ngoẵng phun khói mờ mịt. Bàn Kì Páo cười hô hố.

“É me cậu. Cũng trọc đầu a.”

Đó là câu chào thay cho ôm vai, bắt tay.

Choàng vào cổ thằng bạn Thốn Mừ cái khăn len sặc sỡ. Bốc phét.

“Vợ ta gửi quà cho cậu đây.”

“A ha. Cám ơn. Chiều nay vợ cậu gọi điện cho ta những nhiều lần cứ hỏi thăm cậu đã lên đến nơi chưa. Nó sợ cậu bị rét lại đau cái bao tử. Vợ cậu tốt lắm. Có vợ sướng thế.”

“Sướng cái mà mẹ mày. Vợ. Của nợ. Toa lét.”

“Cái gì. Mót đái a?”

“Không đái.”

Kéo nhau ra ngồi quán nước chè chén ngay bên đường. Không uống nước mà rượu. Hai bát rượu tổ bố. Đụng bát chứ không phải chạm cốc. Thị xã Nà Hoang lạ mắt gã rồi. Chen chúc khắp khểnh nhà xây hai tầng ba tầng. Đèn xanh đèn vàng đèn tim nhỏ nhẻ nhấp nha nhấp nháy.

“Về xem nhà mới của mày.”

“Nhà trống hoác như nhà ma. Có đếch ai nấu cơm cho đâu mà về. Tao dẫn mày đi ăn đặc sản núi rừng rồi đi công đoạn ba cho thích thú. Đưa ba lô đây tao đeo hộ.”

“Mày bảo dấm cho tao một em Máng Ka xinh lắm hả?”

“Muốn mời em Máng Ka xinh đẹp cũng có.”

Nhà hàng trưng biển hiệu đặc sản núi rừng thịt hươu thịt chồn vênh ngay sườn dốc. Cũng bàn cũng ghế cũng bia cũng rượu cũng quầy bếp lừng lững mù mịt bốc khói chẳng thua kém nơi nào. Hai đám khách đang ngồi chồm hổm ồm ồm nhai nuốt nhậ nhệt. Chủ hiệu ria mép mắt chuột cuống quýt vẩy khăn chào mời Bàn Kì Páo như tiểu đệ chào đại ca. Thăng bạn Thốn Mừ cụt chim trợn mắt.

“Có bán được con chồn đực nào không.”

“May quá mà. Thợ săn vừa xách tới hai con.”

“Đâu rồi?”

“Em xả thịt rồi.”

“Thịt mèo chứ gì?”

“Ôi trời ơi. Em đâu dám lừa đảo anh Páo”

“Ta có khách quý dưới xuôi lên chơi. Mày không được gian dối.”

“Vâng. Không gian dối. Mời đại ca dẫn khách lên lầu.”

Đúng là thịt chồn. Toàn nạc. Săn thịt. Vị ngọt của thịt thú hoang trong rừng không thể lẫn được. Rượu gạo nương men lá. Thơm ngái. Ăn uống phê phởn. No chướng bụng. Mặt đỏ phừng phừng. Đắt lòi tói. Thăng Páo vút ra cả đồng tiền không thèm lấy mấy ngàn lẻ còn thừa.

“Bây giờ ta đưa cậu đi hát ka ra ô kê nhé. Hát chán rồi đi công đoạn ba zít gái non Máng Ka Mườn Nhùng Thốn Mừ. Được chưa”

“Thôi mà. Để ngày mai. Ta mệt rồi. Ta buồn ỉa. Về nhà cậu. Ta muốn xem nhà mới.”

Thăng Páo gật đầu.

“Thế thì thôi”

Nhà mới của Bàn Kì Páo ở gần cổng chợ. Nhà hai tầng. Cửa sắt sơn đen kéo ra kéo vào loảng xoảng. Một đồng bao tải méo mó chất ngất. Chẳng biết có cái gì bên trong. Bàn Kì Páo kéo gã lên tầng hai. Không giường không chiếu. Thảm len con chim công. Trái khấp buồng. Ti vi. Dàn máy nghe nhạc. Tủ lạnh. Gương soi. Tất tậ đều mác đơ in Trung Quốc. Say

quá. Lăn vào toa lét. Thăng Páo thét oang oang bên ngoài. Cậu ỉa thoải mái. Ta đi có việc hay lắm. Ta đi đây. Về ngay thôi mà. Vừa ỉa vừa nôn. Và ngủ trên chậu ỉa. Ngủ ngời.

Nửa đêm. Choàng tỉnh. Ai đã khênh ra đặt nằm ngon lành trên thảm len chính giữa phòng. Gối bông rất êm. Đỉnh sọ giật nhói nhói. Mắt nhắm mắt mở. Thăng Páo ngồi bó gối ngoạ đầu ngáy ầm ầm ở góc phòng. Cạnh thẳng Thổ cụt lù lù một đống chần bông thỉnh thoảng lại cựa quậy.

Mệt quá lại ngủ tiếp.

11.

É me cậu. Thế mà tao (Páo) cũng không thể lấy được vợ đấy cậu ạ.

Một lần đi săn gấu trong rừng Nà Hoang. Đi mãi suốt hai ngày hai đêm liền mà cũng không gặp gấu. Chán quá. Bàn Kì Páo rủ gã mặc võng lên tận ngọn cây quế nằm đu đưa rồi buồn rầu kể chuyện thế mà tao cũng không thể lấy được vợ đấy cậu ạ.

Hoà bình. Tao (Páo) xuất ngũ về bản. Tao được dân bản tín nhiệm bầu ngay làm phó bản. Chả là vì có cái mác thương binh bộ đội đi chiến đấu trở về. Tao lại được bà con cất cho một ngôi nhà sàn to. Tao làm phó bản được gần một năm. Người cứ béo trắng ra. Khỏe hơn gấu chứ không quặt quẹo như hồi nằm ở trại điều dưỡng nên cứ cách vài đêm là tao lại mơ được zít. Sáng dậy quần đùi của tao loang lổ cứng đờ hơn cả mo nang. Cụt chim rồi mà vẫn cứ thèm zít. Rất thèm. Lạ thật. Mà lại thèm zít bậy bạ lung tung mới chết chứ. Lúc thì zít vợ thẳng hàng xóm dựng nhà ngay bên cạnh nhà ta. Lúc thì zít bà già vẫn ngồi câu cá ở bờ suối. Buổi chiều ta đi rừng về nhìn thấy mù goá chột mắt dở người ngồi ỉa trong bụi chống mông trắng hếu. Thế là đêm về tao nằm mơ đề mù ta ra zít lây zít để. Tao nằm mơ zít cả hai đứa trẻ con vẫn chơi nhày lò cò trước cổng nhà ta. Mà lại zít cả hai đứa liền một lúc. Trời rét thế mà thức dậy mồ hôi toát ra đầm đìa. Tao sợ lắm. Tao xấu hổ lắm không dám kể cho ai biết. Chắc là con ma rừng hành hạ tao rồi. Thế là tao phải lấy vợ thôi.

“Ngon lành. Kể tiếp đi.”

“Tao quyết định phải lấy vợ. Tao bèn nhờ ông trưởng bản giúp tao. Nghe xong ông trưởng bản cười hức hức. Đúng quá rồi. Phải lấy vợ cho mày thôi. Thế mà ta cứ tưởng mày đi bộ đội khắp nơi mắt đã quen nhìn gái đẹp. Mày chê con gái bản Nà Cốc vụng về chân to đít to rồi. Để ta làm mối cho đồng chí thương binh phó bản lấy một cô gái xinh giòn trong bản. Tao bèn hỏi cô con gái xinh giòn ấy con cái nhà ai. Trưởng bản lại cười hức hức. Là con gái của ta chứ còn con ai. Lấy con ta không bắt ở rể đâu.

Ta trưởng bản giác ngộ đời sống mới tiến bộ mà. Tao nghe mà sướng run người. Nhưng tao cũng lo sợ lắm. Nhưng rồi. Mặc kệ. Cứ phải lấy vợ đem về nhà đã. Tao mổ thịt một con trâu khao cả bản. Đám cưới tổ chức linh đình. Cũng đội lễ. Cũng hát Cọi chạm ngõ. Hát Cọi mở cổng. Hát Cọi trái chiếu. Hát Cọi quỳ lạy xin dâu rước dâu. Đủ tất tậ mọi lễ bộ phong tục. Trưởng bản hể hả hãnh diện lắm. Gả con gái cho anh thương binh phó bản cơ mà. Đêm tân hôn tao uống thật nhiều rượu giả vờ say nằm quay ở ngoài phòng. Đêm thứ hai cũng vậy. Rồi đêm thứ ba cũng vậy. Con gái trưởng bản mới mười sáu tuổi còn biết ngượng chỉ dám nằm trùm chăn nằm im thin thít trong buồng. Hôm thứ tư vợ chồng tao sang nhà bố vợ ăn cỗ. Uống rượu say mềm người. Trưởng bản nhìn tao cười hức hức. Mà ngủ với con gái tao sướng lắm a. Tao ngồi im không nói gì. Vợ tao cúi đầu nhai xôi rồi chạy ra bếp thì thăm với bà mẹ. Đêm đó về. Tao vớ lấy bầu rượu thì vợ giằng lấy rồi quát.

“Không cho uống rượu nữa. Mà phải vào buồng ngủ với ta để cho ta được ôm chồng.”

Điên tiết lên. Tao đè ngay vợ ta ra cạnh bếp giữa nhà. Tao lột truồng xống váy của vợ ra. Ôi trời ơi. Con gái trưởng bản nhắn thín trắng hồng như nồn cây chuối rừng. Tao cũng cởi truồng ra thật nhanh rồi nằm đè lên nó. Tao day. Tao nghiến nó bẹp dí. Rồi cái lỗ của tao phóng tinh ồ ồ lên bụng nó. Con gái trưởng bản sợ vãi mặt xanh mặt vàng. Nó chưa được ngủ với thằng đàn ông nào nên chẳng hiểu ra làm sao cả. Cứ thế ba đêm liền. Tao lừa nó. Con gái trưởng bản ngờ ngác nửa ngờ nửa tin rằng như thế đã là làm chuyện vợ chồng. Đến ngày thứ tư trưởng bản lại nhắn vợ chồng tao sang ăn cỗ. Không phải cỗ cúng ma. Trưởng bản vừa bắn được con hoẵng hơn bốn mươi cân. Vợ chồng lại sang ăn cỗ nhà bố vợ. Rượu thịt nga nga. Trưởng bản lại cười hức hức.

“Mày to béo khoẻ mạnh thế này thì chắc là con gái ta có chữa rồi. Vợ chồng ta sắp có cháu ngoại để cõng rồi.”

Tao ngồi im. Vợ chỉ cúi đầu nhai xôi rồi lại chạy ra bếp thì thăm với bà mẹ. Đêm đó về tao cũng lột xống váy vợ ra. Rồi tao cũng cởi truồng ra thật nhanh nằm đè lên vợ. Tao day. Tao nghiến. Vợ bị đè bẹp dí cứ nghiến răng ken két cổ chịu không kêu la giã giụa. Thì ra nó đang rình mà tao không biết. Đến khi cái lỗ của tao phóng tinh ồ ồ lên bụng vợ thì nó hú to một tiếng lật ngửa người tao xuống sàn nhà. Con gái trưởng bản mười sáu tuổi mà khoẻ hơn voi. Tao nằm tênh hênh. Rút ruột rút gan. Mệt quá. Con gái trưởng bản vùng dậy túm lấy con bò của ta. Nhưng tất nhiên là nó chỉ túm được đám lông mà thôi... Bếp cháy đùng đùng. Ế mé bếp lửa. Làm sao che đậy được nữa. Vợ tao tận mắt nhìn thấy cái lỗ con bò lun lun. Nó rú lên kinh hoàng rồi lăn quay ra sàn cào cào chân tay khóc nức nở. Tao sợ quá chạy vọt ra khỏi nhà rúc vào bụi sẵn ngồi thu lu như thằng ăn trộm.

Trưa hôm sau định hồn tao ăn mặc đàng hoàng đeo huân chương chiến công rồi mò sang nhà bố vợ cũng định kể hết sự tình. Nhưng cái chuyện tao cụt bòi đã bay sang nhà bố vợ trước mất rồi. Tao vừa bước tới sân thì bố vợ đã gầm một tiếng còn ghê gớm hơn cả hổ gầm lao xuống cầu thang vung dao chém. Tao chạy quanh chuồng trâu vừa chạy vừa kêu la xin ông trưởng bản đừng chém để thưa chuyện. Nhưng bố vợ đang nổi cơn điên. Càng nói thì ông càng đuổi càng chém càng hét lên rằng: É me mày. Ta vận động bà con bỏ phiếu bầu mày làm phó bản cho ta. Ta thương mày. Tại sao mày lại lừa con gái ta. Đéo có bòi mà cũng đòi lấy vợ a. Ta thì chém chết mày. Hổ ăn thịt mày.

“Cậu bị bố vợ chém mấy nhát trúng người?”

“Làm sao mà chém trúng được. Tao chỉ đá cho một cái là bố vợ chết tươi. Nhưng tao không đá. Bố vợ không muốn nghe giải bày thì thôi. Đếch cần. Tao chạy vào rừng. É me cậu. Trưa hôm đó sương cũng đặc kịt như trưa hôm nay. Tao chạy đằng trước. Bố vợ đuổi đằng sau đếch nhìn thấy gì lại còn va đầu vào cây hồi ngã bổ chửng. Đuổi mãi không bắt được. Bố vợ cũng nguôi dần. Ông gọi với theo. Thằng thương binh Páo về đi. Ta nghĩ lại rồi. Ta không chém mày nữa. Cũng có thể ông không dám chém tao nữa vì sợ vi phạm chính sách thương binh liệt sĩ. Nhưng tao cảnh giác cứ cầm đầu cầm cổ chạy. Sương rừng mù mịt che chở cho tao. Cách có ba bước chân thôi mà cũng chẳng nhìn thấy gì. Chạy trong sương rừng mù mịt thì an tâm rồi. Chỉ phải tội ngửi mùi sương rừng thôi khảm.”

“Sương rừng thơm như như khói bếp chứ.”

“Thối khảm.”

“Bốc phét.”

“Không bốc phét đâu. Tại vì tao giẫm phải bãi cứt nát văng cứt lên mặt. Cứt lẫn trong sương. Nên ngửi thấy mùi thối khảm mà.”

“Kể tiếp đi.”

“Hết chuyện.”

“Còn chứ. Kể chuyện con gái ông trưởng bản đi.”

“Tất nhiên là sau khi biết tao bị cụt bòi thì con gái trưởng bản bỏ nhà tao mà về ở nhà của bố mé. Thế là ta mất vợ.”

“Con gái trưởng bản có lấy chồng nữa không?”

“Lấy chứ. Lấy ngay một thằng trai nhãi con ở cuối bản. Bốn năm đẻ liền ba thằng con trai.”

“Cậu có hay gặp cô ấy không?”

“Thỉnh thoảng ta đi qua nhà vợ chồng nó. Con gái trưởng bản nhìn thấy tao lại thò đầu ra nhe răng ra cười.”

“Vui nhỉ.”

“Vui về gì. Mồm tao cười nhưng bụng tức lắm.”

“Thôi mà. Xoá bỏ hận thù. Hoà hợp sắc tộc”.

“Nói vậy cho bỏ tức chứ tao có giận gì con gái trưởng bản đâu. Tao biết lỗi rồi. Cụt bò khổ thế đấy cậu a. É me cậu. Có bò sung sướng không thể thông cảm nỗi buồn của thằng cụt bò đâu.”

12.

Những tiếng động ồn ã hỗn tạp quen thuộc của một vùng nhà cửa xe cộ đông đúc náo nhiệt làm ta tỉnh dậy.

Nắng sớm mùa đông vùng rừng biên giới xa xăm đã rọi ngoài khung cửa sổ. Trong phòng chỉ có trơ một mình. Thằng bạn Thốn Mừ cụt chim và đồng chăn bông biết động đậy đã biến đâu mất. Đầu nhúc như búa bổ. Rửa mặt rồi ra đứng cạnh cửa sổ ngắm xuống đường phố. Ôi trời ơi. Đầu rồi nhỉ cái thị xã miền rừng Nả Hoang của ngày xưa. Cái thị xã suốt từ sáng tới chiều lười nhác ngủ gà ngủ gật hồn nhiên nguệch ngoạc mơ màng tranh vẽ. Những ngôi nhà bé nhỏ méo mó hộp diêm bá vai bá cổ thân mật tựa phen dựa vách vào nhau. Con phố hẹp đắp đất đỏ ối ngoằn ngoèo trể nải bò lên dốc bò xuống dốc. Hàng cây hồi cổ thụ cành lá xanh biếc uể oải đu đưa đổ bóng trong nắng trưa vàng. Và mùi bánh bao buổi sáng tinh mơ thơm lừng bay khắp phố. Vâng. Chỉ có mỗi một mùi bánh bao thôi.

Tất cả đã biến mất tằm như trong phép phù thủy...

Thật là lạ mắt quá chừng. Nhà cửa hai tầng, ba tầng mái ngói đỏ tươi cửa kính khung nhôm sáng choang chen chúc xô đẩy. Biển hiệu xanh đỏ tím vàng loè loẹt ngả nghiêng thò ra thụt vào hoa cả mắt. Xe máy rú ga chạy loảng ngoảng đua nhau ngoáy đuôi phun khói khét lẹt. Vậy đấy bây giờ thị xã Nả Hoang...

Bàn Kì Páo đã mò lên. Mặt bóng nhẫy. Tẩu thuốc dài ngoẵng phì phèo phun khói hể hả.

“Nà Hoang của ta oách không?”

“Chán.”

“Tất nhiên không thể bằng chốn kinh kỳ rồi.”

“Chán.”

“Đi ăn cháo ba ba nhé.”

Lắc đầu. Thăng bạn Thổ cụt chim cười hì hì dúm cho một cái tẩu ngà khám ốc rất đẹp.

“Hút tẩu cho đã.”

“Tẩu Trung Quốc chứ gì?”

“Không phải đâu. Tẩu Thái đấy. Cầm lấy mà. Đêm qua ta gọi cho cậu một em Mán. Nhưng cậu ngủ say quá. Ta không cho em Mán quấy rầy cậu.”

“Em Mán đâu rồi?”

“Ta cho em về rồi.”

Không hứng thú chuyện gái. Bàn Kỳ Páo rót rượu. Lại uống. Không hứng thú chuyện gái thì nói chuyện nhà mới. Mấy tháng trước Bàn Kỳ Páo điện thoại di động báo cho biết là đã bỏ bản Nà Cốc ra thị xã Nà Hoang mua nhà mới rồi. Từ nay cậu lên chơi không phải thuê nhà trọ nữa. Có nhà rồi. Ta sẽ mở cửa hiệu buôn bán. Vậy thôi. Hỏi là định mở cửa hiệu buôn bán thứ hàng gì thì thăng bạn Thổ cụt chim chỉ cười trừ. Bàn Kỳ Páo kể là đã thôi làm phó công an bản Nà Cốc hơn ba năm nay. Già rồi. Nhường cho bọn trẻ làm công an bản để đi làm kinh tế. Hỏi làm kinh tế gì thì nói là hai năm trước đi làm cứu vạt còn hơn năm nay thì buôn lậu chuyển hàng qua biên giới. Có thể mới đủ tiền mua nhà mới ở thị xã Nà Hoang đấy.

“Bao giờ cậu khai trương cửa hiệu?”

“Còn thiếu ít vốn. Sau tết ta còn phải sang Trung Quốc đánh một quả long nhãn khô kiếm thêm ít tiền tu sửa tân trang lại tầng dưới và thuê vẽ một cái bảng hiệu thật to thật oách.”

“Cậu mua toan và màu vẽ đây ta sẽ kẻ bảng hiệu cho.”

“Biết vẽ bảng hiệu a?”

“Hơi đẹp đấy.”

“Tốt quá. Ta nhớ rồi. Ta có thằng bạn là hoạ sĩ cơ mà. Chiều nay ta với cậu ra chợ mua toan và màu ngay.”

Nhưng buổi chiều Bàn Kì Páo không kéo gã ra chợ mua toan và màu. Thằng bạn Thổ cụt chim mời thuốc cho cả hai người rồi rủ:

“Về bản Nà Cốc với ta.”

“Về chơi?”

“Về ăn giỗ noọng Thào Yênng vợ mày ngày xưa ngày xưa.”

Nhắc tới Thào Yênng chỉ thấy hơi bùi ngùi. Chuyện cũ đã trôi vào cổ tích xa xôi.

Bàn Kì Páo lấy xe máy chở đi ngay. Đường về bản Nà Cốc mới trải nhựa. Đen bóng. Êm thuận. Xe máy phóng vù vù. Không còn lổn nhổn ổ trâu ổ voi xóc long sòng sọc. Cũng không còn bị cành cây bên đường rình quất vào mặt. Hơn hai chục cây số đường chạy xe mất có hơn nửa tiếng. Tới ngã ba rẽ vào bản Nà Cốc. Bàn Kì Páo dừng xe ngoái lại hỏi:

“Ra mộ trước hay vào nhà mẹ vợ của cậu trước?”

“Tuỳ cậu thôi mà.”

“Thế thì ra mộ noọng Thào Yênng trước.”

Noọng Thào Yênng chết được một năm thì ta (Zê) mới dám lò dò ba lô khăn gói mò lên bản Nà Cốc thắp hương cho cô gái Thốn Mừ đẹp mê hồn nhưng xấu số đó. Ta vẫn sợ. Tại sao? Ta không biết. Một chuyến đi bụi vất vả, hoang mang, lén lút và thê thảm. Trời biên giới mưa sùi sụt. Bùn văng lên tận cổ. Thuê một căn phòng trọ tồi tàn ở thị xã Nả Hoang năm co ro đợi nhọ mặt mới dám mặc áo mưa lù xù lên vào bản Nà Cốc như thằng trốn tù. Đêm rừng tối đen. Đất rừng nhầy nhựa lạnh buốt. Thằng bạn Thổ phải căng cái áo mưa lên mới thắp được hương. Vậy mà bó hương cứ tắt lụi mấy lần. Hình như noọng Thào Yênng hồn giận không chịu nhận hương của người thắp. Ngay đêm đó lại lọc cọc xe máy chạy ra thị xã Nả Hoang. Bàn Kì Páo cố níu lại nhưng không chịu. Thế là thằng bạn Thổ cụt chim lại phải nhả nhó ngòi lên sau xe. Mờ sáng hôm sau hai thằng ăn hết tám chiếc bánh bao nóng rồi chia tay. Từ đó không bao giờ dám vào bản Nà Cốc nữa. Mỗi lần lên chơi với thằng bạn Thổ cụt chim là lại thuê phòng trọ ở thị xã Nả Hoang rồi nhả nó ra

Tiếng chim hót lạnh lót. Trời chiều nắng ấm. Khe suối cũ nhưng cảnh vật cây cỏ đã xa lạ hoang đường. Một năm đất sè sè. Khói hương nghi ngút bay.

Thằng bạn Thổ cụt chim đầu trọc ngửa mặt lên trời nhai cỏ vu vơ.

Ta cũng đầu trọc cúi đầu im lặng cố giấu mấy giọt nước mắt.

Chuyện cũ thực sự đã trôi vào cổ tích mất rồi. Muốn níu lại cũng không được nữa mà. Đời người lạ lùng có biết bao nhiêu là chuyện cổ tích.

Khi quay xe ra. Tới ngã ba. Bàn Kì Páo quay đầu hỏi:

“Tạt vào nhà mẹ vợ của cậu nhé.”

Ta (Zê) lưỡng lự. Thằng Páo xua tay.

“Vào chào bà mẹ rồi đi ngay chứ không bắt cậu ăn cỗ. Bà mẹ khỏi mắt rồi.”

“Ừ thì vào chơi.”

Thằng Páo thích lắm. Xe máy rú ga xộc vào tận sân ngôi nhà đẹp ngày xưa. Ngôi nhà vẫn rất đẹp. Càng ngắm nhìn càng thấy đẹp. Xe cộ xếp đầy trong sân. Người ngồi đầy trên sàn nhà. Đủ cả trẻ già gái trai lớn bé. Bàn thờ cạnh hai cây cột. Cỗ bàn tú hụ. Chào hỏi Bàn Kì Páo inh ỏi. Không ai nhận ra ta. Nào ngồi xuống đây uống rượu. Ngồi thụt tít trong góc nhà. Chén rượu cúng lẩn ít tàn hương. Bàn Kì Páo chỉ bà mẹ lẫn người mông tròn váy chàm mới tinh đang khăn vái xì xụp.

“Mẹ vợ của cậu kia kìa. Gắp thịt gà đi. Gắp thịt trâu đi. Ăn đi nào. Uống rượu đi nào. Trời còn sớm mà. Tí nữa về Nà Hoang chứ không bắt cậu ngủ lại Nà Cốc đâu. Ngày mai ta với cậu còn đi chợ mua toan và màu.”

Tối về đến thị xã Nà Hoang. Thằng bạn Thổ cụt chim lại kéo đi ăn cửa hàng đặc sản. Nhưng lần này chui vào một quán nhỏ gần cổng chợ. Không thịt chồn đực nữa mà là thịt dê núi. Rượu tiết dê. Dê om dê xào dê luộc dê thập cẩm. Tiết canh dê. Đủ món dê. Ăn xong chui ngay vào quán ka ra ô kê cũng ngay gần cổng chợ. Đền mờ. Ghế bọc vải giả da. Mùi nước hoa rẻ tiền. Mùi bia. Mùi rượu lẫn mùi phòng tối lưu cữu hôi tanh lờm lợm. Hai em váy ngắn tới bẹn, tóc rối bù xà ngay vào lòng gã tranh nhau lau mặt lau mũi. Hát. Trời tối lờ mờ nom cả hai em còn đẹp hơn người mẫu. Lại hát. Một em ngồi thọt lỏm tròn lòng gã. Nhẹ bẫng. Dễ chỉ hơn ba chục cân. Giọng em rin rít hụt hơi mà lại ngòn ngọng vừa buồn cười mà cũng rất dễ thương: Đời *iêm* cô *dơn* không *bí* yêu ai. Đời anh cô *dơn háy* yêu *iêm* cùng... Thằng Páo nhoài sang phun khói tẩu sặc sụa.

“Có thích không.”

“Ta không thích.”

“Nếu không thích thì về nhà uống rượu. Ta cũng không thích ngồi hát.”

Đèn bật lên. Giật mình. Cô gái ngồi trong lòng gã vừa gân cổ hát bé như cái kẹo. Mặt mũi non choẹt trát đầy phấn nhưng mà vẫn rất ưa nhìn. Khi hai thằng chui ra đường rồi mà thằng Páo còn quay vào thì thào điều gì đó ở trong quán.

Trên đường về nhà thằng Páo hỏi:

“Em ngồi với cậu được đấy chứ?”

“Được.”

“Gái Lô Láy bản Pắc Xế đấy. Mới xuống làm tiếp viên ở Nà Hoang hơn một tháng.”

“Trông như trẻ con.”

“Không phải đâu. Nó mười tám tuổi rồi.”

“Bốc phét.”

“Ta xem chứng minh thư nhân dân của nó rồi mà. Ta dấm cho cậu đấy.”

“Cũng đẹp.”

“Không đẹp bằng noọng Thào Yên ngày nào của cậu.”

Nhắc tới noọng Thào Yên rồi lại thôi. Trong lòng ta mơ hồ chẳng buồn chẳng vui. Hai thằng lòng vòng tản bộ. Phố về đêm nom hiền lành hơn. Thỉnh thoảng lại thấy mấy người dân tộc xống váy sặc sỡ chẳng biết thuộc sắc tộc nào đội khăn đeo gùi đứng tần ngần trước những ô kính cửa hiệu lập loè ánh điện xanh đỏ.

Về đến nhà thì đã thấy có cô gái váy chàm trùm khăn đỏ đang ngồi đợi trong bóng tối cây hồi đổ trên bậc cửa. Thằng Páo kéo cô gái vào nhà. Đèn bật lên. Giật mình. Cô gái Lô Láy bé như cái kẹo vừa ngồi hát trong lòng gã.

Đêm đó thằng Páo ôm chần đệm xuống ngủ ở tầng dưới. Cô Lô Láy nhỏ chui vào toa lét mở nước dội xè xè rồi quấn khăn tắm Trung Quốc xanh đỏ nhẹ nhàng đi ra ngồi trên đồng chần bông im lặng nhìn gã. Không sợ. Không ngượng. Không sấn sỏ. Không trơ tráo. Đèn trong phòng vàng ệch mà đôi vai trần vẫn cứ xanh rớt. Xanh như da rần. Sơn phấn tuột hết đi rồi mặt mũi non chớt như trẻ con. Hỏi em bao nhiêu tuổi. Không nói. Gạn hỏi hai lần rồi ba lần. Se sẽ. Mười tám tuổi rồi mà. Người Mán a. Không trả lời. Ở bản Pắc Xế chứ gì. Ngoảnh đi. Nhồi thuốc. Cô gái vội vàng xoè

diêm. Rít một hơi. Đưa tẩu cho cô Lô Láy. Cô gái vội vàng đỡ lấy tẩu và cũng rít một hơi rồi lễ phép đưa trả. Cởi quần áo. Cô Lô Láy ngồi im lặng nhìn chẳng chút xấu hổ. Chui vào chăn. Cô Lô Láy chui tọt theo nhanh như con rắn mối rồi thò tay thành thạo vặn nhỏ ngọn đèn.

Gian phòng tối mờ mờ. Im phăng phắc.

Chỉ còn nghe tiếng kim đồng hồ chạy tích tắc ở đâu đó.

Người cô Lô Láy xương xẩu. Cứng. Khô. Lạnh. Cổ lạnh. Vú lạnh. Bụng lạnh. Đùi lạnh. Mông lạnh. Không run rẩy. Không thềm muốn. Bàn tay đặt trên tượng gỗ vô cảm.

Nằm im. Mắt nhìn mảng trần nhà lơ mờ. Không ham muốn. Đầu óc đặc sệt. Chăn bông Trung Quốc không đủ ấm. Trần trường. Lạnh...

Hình như có một dấu hỏi vô hình đang treo lơ lửng trong bóng đêm. Ai hỏi? Hỏi cái gì? Không biết.

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ rất ngắn. Hơi ấm trong chăn. Hơi ấm không mùi không vị. Hơi ấm đã sưởi mềm bức tượng gỗ người. Hơi thở của cô Lô Láy phà vào cổ ta (Zê). Hơi thở ấm nhưng cũng không mùi không vị. Bàn tay nhỏ ram ráp như chiếc lá rừng đang mân mê sờ soạn. Đặt tay lên bụng cô Lô Láy. Da bụng mỏng dính. Hai xương háng trồi lên. Cặp đùi nhỏ giạng sẵn tè he. Lặng lẽ leo lên. Cô Lô Láy bật tiếng kêu hự hự. Tiếng kêu đã được ai đó chỉ bảo cho từ trước. Giả dối. Vụng về. Lăn xuống sàn nhà. Đôi mắt nhỏ đen láy mở to hết hoảng nhìn. Đôi mắt của một cô học trò nhỏ không thuộc bài sợ hãi nhìn thầy giáo. Đàn ông. Đàn bà. Mẹ kiếp. Tặc lưỡi. Lại leo lên cái bụng mỏng dính trồi lên hai khúc xương nhọn hoắt. Xấu hổ vì thấy nham nhở ti tiện quá. Lại lăn xuống và ngồi dậy mặc quần áo.

Cô gái Lô Láy cũng ngồi dậy vội vàng xỏ chân vào cái váy sặc sỡ rồi quần chăn ngồi nhìn.

"Em xuống làm ăn ở Nả Hoang lâu chưa?"

Hỏi mấy lần cô gái Lô Láy mới đáp cụt lủn.

"Mới xuống."

"Bao nhiêu ngày rồi?"

"Hơn một tháng."

"Ai rủ xuống Nả Hoang?"

“Các chị rủ.”

“Ngủ với mấy người rồi?”

“Được ngủ với năm người thôi.”

“Đã có chồng chưa?”

“Có chồng rồi.”

“Chồng cho em xuống Nà Hoang?”

“Không cho.”

“Tại sao lại cứ xuống?”

“Xuống chứ. Chồng nó chết rồi.”

“Gấu vồ chết chồng?”

“Không phải đâu. Nó chết vì sốc thuốc mà.”

“Thuốc phiện?”

“Bạch phiến mà.”

Ta ngồi im. Cô gái Lô Láy cũng ngồi im.

Câu hỏi vô hình lại hiện ra treo lơ lửng trong phòng. Ai hỏi? Hỏi cái gì? Không biết.

Gã thấy vô vị quá. Chán. Dúi vào tay cô gái một trăm ngàn đồng. Cô gái lắc đầu.

“Không dám đâu. Ao Páo đã dặn không được lấy tiền.”

“Tại sao?”

“Ao Páo cho tiền rồi.”

“Cho bao nhiêu tiền?”

“Cho năm mươi ngàn đồng. Nhiều tiền rồi.”

“Cứ cầm lấy.”

Đôi mắt học trò lại mở to nhìn.

“Cho nữa a?”

“Cho nữa.”

“Không được nói cho ao Páo biết nhé.”

“Không nói.”

Cô gái Lô Láy nhét tiền vào cái túi nhỏ thổ cẩm. Ta nằm xuống. Cô gái cũng nằm xuống. Tấm thân gầy mỏng nép sát vào người ta biết ơn. Chỉ một lúc sau đã nghe tiếng ngáy gừ gừ nhẹ êm như tiếng mèo hen. Ta cũng muốn ngủ. Nhưng không thể nào ngủ được. Bỗng dưng nhớ lại một câu chuyện đã trôi vào cổ tích xa xưa...

13.

Đã ba ngày đêm rồi cả tiểu đội nằm lì ở trong cái hang ngay trên đỉnh dốc Bạt Luôm sát biên giới. Cái dốc trong bản đồ quân sự ghi là điểm cao 1637 FX.

Ăn toàn lương khô. Không nấu. Không khói. Đi đâu cũng chỉ quanh quẩn vài chục mét. Tiểu đội trưởng Phúc cảnh cáo. Hai trung đội thám báo Pôn Pốt đã nhảy dù xuống rừng Thập Mé.

Nằm trong hang nhìn xuống phía Đông Nam. Không xa chân dốc. Một bản nhỏ người Xán Chỉ hơn chục nóc nhà suốt ngày ẩn hiện trong sương khói bảng lảng. Xa hơn là một biển mây mù mịt che phủ dãy Trường Sơn. Và xa hơn nữa là biển Đông.

Hang đá vôi. Sâu tít trong hang nghe tiếng nước chảy róc rách. Nhũ đá rủ xuống chen chúc. Đá xanh nhưng đập vỡ thì lộ ra màu trắng đục như vôi. Vạch lên tường hai con bò tót sừng vênh vang nhọn hoắt đang chọi nhau nhại theo bức vẽ trong hang động của những người tiền sử. Lại vạch vài nét hình đầu người đội mũ tai bèo rúm ró trông na ná như tiểu đội trưởng Phúc.

Sáng sớm thức dậy. Thăng Bình cười hô hố ve vẩy cái quần đùi loang lổ như tấm bản đồ ướt nhèm bằng những khoe tối qua tổ đã địt con bé Linh bán bún riêu ở đầu ngõ. Bình người Hải Phòng. Trượt đại học. Nghêu ngao năm nhà ăn bám mẹ một năm rồi bị gọi đi bộ đội. Lính mới toe mà ranh ma nghịch ngợm hơn quý. Mới sang đây ba tháng. Chưa đánh nhau trận nào. Cũng chưa được lĩnh khẩu phần sốt rét.

Lấy trộm ống nhòm của tiểu đội trưởng Phúc. Nằm lì gần một tiếng đồng hồ nhìn xuống bản Khói. Thịnh thoảng mới thấy một con lợn mẹ dẫn đàn con chui ra chui vào gầm nhà sàn. Cái bản người Lô Láy vắng ngắt. Tiểu đội trưởng Phúc bảo. Có đêch gái đâu mà chúng mày nhìn.

Chiều chạng vạng ngày thứ tư. Tiểu đội rời khỏi hang. Xuống tới bản Khói thì trời đã tối đen. Êm quân bên bờ suối. Gã và thằng bình theo tiểu đội trưởng Phúc mò vào bản. Mưa sùi sụt. Mùi cứt trâu cứt lợn nồng nặc. Bùn lép nhép trong ánh đèn pin đỏ quạch. Chiếc Gát trùm bạt kín mít. Lỗ nhỏ mấy bóng mũ sắt trèo lên tụt xuống. Theo tiểu đội trưởng Phúc leo lên nhà sàn ngồi sưởi quanh bếp lửa bập bùng. Ông chủ nhà cười hề hề nói một tràng tiếng Lô Láy líu lo chỉ có tiểu đội trưởng Phúc hiểu. Hơ tay hơ chân. Thằng Bình đã xoắn lấy cô con gái ông chủ nhà mũm mĩm đang chống hông nấu xôi. Ngồi ăn xôi. Cô gái ngồi sát cạnh thằng Bình. Hai con mắt xếch cứ liếc xéo. Lại còn cẩu véo nhau cười khinh khích. Tiểu đội trưởng Phúc nói tối nay hai thằng ngủ đây. Sớm mai đi. Đi xa đấy. Ngủ cho đầy giấc vào. Thằng Bình ngủ trong góc nhà.

Nửa đêm. Lạnh. Tỉnh dậy chẳng thấy thằng Bình đâu. Có tiếng động loạt soạt dưới gầm nhà. Ghé mắt qua kẽ sàn nhìn xuống. Tối mờ mờ. Cái bóng khềnh khảnh của thằng Bình đang cong lưng nhún nhảy ép chặt cái bóng mũm mĩm của cô gái Lô Láy vào thân cây cột nhà ngay cạnh bộ mônг phốp pháp đong đũa của con trâu mộng. Thằng Bình thở hồng hộc. Cô gái rên hừ hự. Nước miếng ứa ra. Họng khô cháy. Thằng Bình nhanh thật. Gớm thật. Hơn một tiếng sau mới thấy tiếng bước chân nhẹ nhệ cọt két bò lên. Gã nằm im vờ ngáy khò khò. Thằng Bình rón rén chui vào chăn. Người nó lạnh buốt. Sức nức mùi nhựa củ nâu nhuộm quần áo.

Mờ sáng. Tiểu đội trưởng Phúc lay hai thằng dậy. Mặt thằng Bình tỉnh khô. Trèo lên xe Gát. Đã thấy Vĩnh móm, Lợi bột và Hùng ba ba ngồi quanh một cỗ quan tài sắt đặt lún giữa những bao cát. Xe nổ máy gừ gừ lắc lư bò ra khỏi bản Khói. Thằng Bình vênh váo thì thầm. Tao có chuyện mê li lắm. Đã đời. Trưa nay tao sẽ tường thuật tỉ mỉ cho mày nghe. Trả công hai điếu Trường Sơn đấy nhé. Im lặng. Tiểu đội trưởng Phúc nói nhỏ. Cậu nào buồn ngủ thì cứ ngủ tiếp. Thoải mái đi. Lần này cho các cậu đi chơi xa. Rất xa. Về tận Quảng Bình. Đất mẹ quê hương. Sướng chưa.

Nhưng ngay chiều hôm đó. Tại chân dốc Con Nai cách biên giới chưa đầy ba ki lô mét. Chiếc Gát lọt vào ổ phục kích của một đại đội lính ác ôn Pôn Pốt thiện chiến chân đất quần đùi áo đen quấn khăn rằn trang bị vũ khí nặng. Một quả cối đã cả cái lỗ trúng đầu xe. Quan tài sắt vỡ toác. Một mảnh cối cắm giữa đỉnh sọ. Hơn một tháng sau nằm trong trạm xá sư đoàn. Tình cờ mới biết trong quan tài giấu toàn tượng vàng chứ không phải là xác tử sĩ.

14.

Bàn Kì Páo mua về một tấm toan to tướng và gắn chục hộp sơn Trung Quốc đủ các màu. Hoạ sĩ vẽ biển hiệu cho ta thật đẹp vào. Hỏi tên bảng hiệu là gì thì thằng bạn Thốn Mừ cười tùm tùm. Tên là gì nhỉ? Tên là Sướng Hết Ý hoặc là Khoái Hết Ý. Tên nào cũng được. Cho cậu chọn. Nhớ vẽ cho ta một bó hoa hồng thật to thật đẹp. Cậu bán cái thứ hàng gì mà lại đòi vẽ một bó hoa hồng thật to thật đẹp? Định bán hoa a? Thằng Páo ngậy mặt lắc đầu rồi lại gật đầu. Bí mật quân sự. Cứ hoa hồng. Hôm khai trương sẽ biết. Nhìn đồng bao tải lồng phồng lù lù trong nhà mà chịu không thể đoán được.

Sau khi giải ngũ. Ta thất nghiệp. Vì chẳng có nghề nghiệp gì cả. Mấy thằng bạn cho theo phụ vẽ pa nô áp phích, vẽ tranh cổ động. Cút trâu hoá bùn. Dần dà trở thành hoạ sĩ từ lúc nào chẳng biết nữa. Vẽ bạt mạng. Rồi cũng triển lãm cá nhân. Rồi cũng hội viên hội mỹ thuật thành phố. Chấm hết.

Đang hùng hục phết sơn thì có tiếng nheo nhéo ngong ngọng quen thuộc ở dưới nhà.

Cô gái Lô Láy bê giỏ xôi tú hụ đột ngột hiện lên trên đầu cầu thang. Không váy. Không đội khăn đỏ. Quần bò bó chặt mỏng dít rúm rọ. Áo giả da móp mốp. Giày thể thao trắng Trung Quốc nhái theo kiểu hăng giày thể thao A đi đất. Phấn trát trên mặt. Kệch cớm. Đua đòi nhưng cũng ngộ nghĩnh.

Ta trở mắt. Cô gái Lô Láy cũng trở mắt. Nhưng không phải nhìn ta mà nhìn mấy bông hoa hồng rực rỡ vẽ dở dang trên tấm toan.

"Em chưa về quán a?"

"Về từ sớm rồi. Thay quần áo. Bây giờ lại đến. Ao Páo bảo đến."

"Ao Páo đâu?"

"Không biết."

"Đến đây làm gì?"

"Mua xôi cho anh."

"Cho anh?"

"Vâng. Ao Páo dặn như thế mà."

Cô gái Lô Láy đơm xôi ra bát rồi chặt thịt gà rất khéo. Không còn cô gái đời *iem* cô *dơn* không *bí* yêu ai. Đời anh cô *dơn háy* yêu *iêm* cùng. Cũng biến mất rồi cô Lô Láy trần truồng gầy đét co ro quần trong chiếc khăn tắm Trung Quốc sặc sỡ.

"Ăn xôi với anh"

"Vâng. Cùng ăn mà."

Cô gái Lô Láy ăn rất khoẻ. Cố lắm ta cũng chỉ ăn hết một bát xôi. Cô gái ăn ba bát xôi. Ta ăn bốn miếng thịt gà. Cô gái ăn hết sạch cả đĩa thịt gà hơn chục miếng. Ăn xong. Cô gái rót nước cho uống rồi ôm gối ra ngồi góc phòng nhoay nhoáy bấm điều khiển bật ti vi xem. Chương trình buổi trưa chiếu phim Hồng Công. Diễn viên trong phim nói tiếng Trung Quốc lão đảo liến láu. Tới ngồi cạnh cô gái. Nhồi thuốc vào tẩu. Cô Lô Láy nhanh nhẩu xoè diêm mỗi lửa. Dăm phút sau. Ngoảnh sang thì đã thấy cô gái ngoạ cổ ngủ ngon lành. Gương mặt non choẹt của một đứa trẻ con trong giấc ngủ.

Hút hết tẩu thuốc rồi cũng nằm dài ra sàn nhà nhắm mắt lại.

Khi tỉnh dậy thì đã hơn hai giờ chiều. Cô gái Lô Láy đã biến mất. Mưa biên giới đang dìu dịt bay ngoài cửa sổ.

Mãi gần chập tối Bàn Kì Páo mới về khoác trên vai hai khẩu súng kíp nòng dài nghêu ngao. Ta vào bản Nà Cốc mượn thẳng trưởng bản hai khẩu kíp này để sáng mai cho mày đi săn lợn rừng. Gần tết rồi lợn rừng hay mò ra nương phá ngô. Rồi hai thẳng cùng nhau ra ăn phở thịt trâu cách nhà có vài chục bước chân. Đang ăn thẳng bạn Thổ cụt chim trợn mắt hỏi:

"Cậu không chịu zít con bé Lô Láy a?"

"Sao cậu biết?"

"Ta gặp nó ngoài bến xe. Nó bảo cậu không chịu zít nó nên nó buồn. Nó bỏ về bản Pắc Xế rồi."

"Ta không hứng."

"Sao lại không hứng?"

"Ta không biết."

"Sao lại không biết?"

"Có khi ta già rồi."

"Bố lão."

"Thật đấy."

"Cậu chưa già. Ta biết tại sao rồi."

"Tại sao?"

Bàn Kì Páo trầm ngâm.

"Đáng nhẽ ta không nên rủ cậu vào bản Nà Cốc ăn lễ cúng noọng Thào Yênng."

Ta thấy nhói đau ở mạng sườn. Cười ngượng nghịu.

"Không phải ta nhớ noọng Thào Yênng đâu."

"Nói dối mà."

"Ta quên chuyện cũ trôi vào cổ tích xa xưa rồi. Quên hẳn rồi."

"Người sống biết quên. Người chết không biết quên. Cái ma noọng Thào Yênng không biết quên. Cái ma Thào Yênng vẫn nhớ chồng của nó. Nên nó ghen không cho cậu ngủ với con Lô Láy."

Ta ngồi im lặng nhìn bát phở thịt trâu bốc khói.

Đêm đó cố bôi trát cho xong tắm biển hiệu. Thăng Páo ngồi loay hoay tháo nòng hai khẩu súng kíp rồi đổ bọc đạn chì ra sàn tỉ mỉ đếm đi đếm lại từng viên. Nói chuyện bâng quơ về ngày mai vào rừng Nà Hoang bắn lợn rừng đi ăn độc. Mười một giờ hai thằng đi ngủ. Đặt lưng xuống là thăng Páo đã ngáy o o. Trần trọc mãi. Rồi cũng thiếp đi. Mơ. Giấc mơ lộn xộn quái gở. Lạc trong rừng. Sương muối dày đặc quẩn nghệt thở. Mùi sương thối hoảng. Thằng bạn Thốn Mù đang nằm chống mõng vào mặt đánh rằm um ừm liên hồi. Có ai cứ ném sỏi cốc cốc vào sọ ta. Nhói buốt. Một con lợn rừng gầy xác ve lông lá nhọn hoắt, dựng đứng, há mõm đỏ lòm nhe nanh xông thẳng về phía ta. Rồi nghe tiếng hú thê thảm nghẹn ngào từ rừng hoang vọng về.

15.

Lần nào lên trên này ta cũng theo Bàn Kì Páo vào rừng săn thú.

Thằng bạn Thốn Mừ cụt chim là thợ săn nhà nghề. Nó kể. Mười tuổi ta đã theo người già vác nỏ chạy vào rừng bắn lợn lòi và đào hố đặt bẫy bắt gấu bắt hổ. Đàn bà Thốn Mừ Nà Cốc ta vào rừng chặt nứa hái nấm hái thuốc tắm hồ nước nóng. Đàn ông Thốn Mừ Nà Cốc ta thì dẫn gỗ và săn bắt thú dữ trong rừng.

Không thể nào hiểu được mối quan hệ rặng rịt bí ẩn của thằng bạn cụt chim người Thốn Mừ với rừng. Đã cố hiểu. Nhưng vô ích. Bởi vì có hỏi thì ngay chính thằng Páo cũng không hiểu. Đó là thế giới tâm linh quái lạ và bí mật được cất giấu lưu truyền từ đời này qua đời khác. Nó tạo nên tâm hồn và tính cách người Thốn Mừ.

Ta ghét săn bắn nhưng rất thích vào rừng.

Khoác khẩu súng kíp trên vai. Đeo bọc đạn chì vào lưng. Đi săn ư? Đó chỉ là cái cớ theo thằng bạn Thốn Mừ vào rừng vui chơi.

Một nhà văn lỗi đời bạn vong niên của ta ở chốn đô thành náo nhiệt nhếch mép cười. Mà ư. Máy đã trót quá khinh bỉ ghê sợ cái gọi là đám đông nên thích chui vào rừng. Nhưng như vậy là vô phúc. Nghệ sĩ phải nòng nà rừng rịt với đám đông. Mà không phải là họa sĩ. Mà là thợ vẽ.

Ta không khinh bỉ ghê sợ đám đông. Ta chán. Chán lắm. Càng ngày càng chán.

Còn biết chui vào đâu. Rủ vợ con rông rảnh ra vườn bách thú ư để xuýt xoa mấy cây cổ thụ bé tí xíu uốn éo thả rể trong chậu cảnh hay là trở mắt ra nhìn con hổ đang lồng lộn gầm thét sau song sắt hôi thối.

Nhạt nhèo. Vô vị.

Thấy ta bắn trượt con hươu què đang à ớc gọi mẹ ben bờ suối, thằng Páo cắn nhả. Thấy ta găm một viên đạn chì tung toé vỏ cây ngay trên lưng con chồn đực, thằng Páo nhăn nhó. Đến khi thấy ta cố tình tặng một phát ghém vào mông con lợn rừng kêu eng éc cắm đầu phóng chạy vào bụi rậm mất tăm thì thằng bạn Thốn cụt chim ré lên cười.

“Zít mẹ cậu. Ta biết rồi.”

Từ đó thằng Páo mặc xác ta.

“Hay khịt mũi thế?”

“Mùi lá rừng mục nát đang lên men.”

“Thối thum thum.”

“Trên cả tuyết vời.”

“Điếc à?”

“Ta mãi nghe tiếng suối chảy.”

“Cậu có hay vẽ rừng không?”

“Ta không thể vẽ được rừng.”

“Vẽ rừng mà cũng khó thế cơ à?”

“Khó lắm.”

“Thế mà thằng hoạ sĩ người Kinh hội văn nghệ Nả Hoang vẽ rừng cây đẹp lắm.”

“Ta không tin.”

“Cành lá bôi màu xanh tươi mà.”

“Cậu bị lừa rồi.”

“Lừa a?”

“Đúng.”

“Cũng có thể. Thảo nào ta nhìn mãi mà vẫn không thấy cái rừng cây thờ ờ rào.”

Rừng Nả Hoang nguyên sinh bị bỏ quên. Có hàng ngàn giống cây lạ. Có hàng trăm loại thú rừng quý hiếm. Nhưng ta chẳng mê man cây cỏ thú rừng. Ta yêu rừng. Hỏi yêu vì căn cứ gì. Không biết. Hỏi tại sao lại cứ thích vào rừng. Chỉ lắc đầu mỉm cười. Ta thích ngồi trên rễ cây loẵng ngoẵng thân rắn. Thích nằm toài trên tảng đá rêu phong. Vãnh tai nghe tiếng gió hú và khịt mũi liên hồi ngửi mùi sương rừng khi không bị cút nát văng lên mặt. Ta lệt trong rừng giống như cái bào thai lệt trong bụng mẹ. Trời ơi thanh thản quá chừng. Không buồn không vui. Và nhất là không còn sợ nữa. Sợ cái gì? Không biết. Chỉ biết là sợ thôi. Nỗi sợ vô hình. Bao nhiêu năm nay nó thường trực từng phút từng ngày tháng này qua tháng khác năm này qua năm khác đeo bám nhặng nhặng sát sạt từng bước chân khi đứng khi ngồi khi uống khi ăn và cả trong những giấc ngủ mộng mị mê sảng. Nỗi sợ như con bạch tuộc ghê gớm nhót nhát nhầy nhụa chui vào sọ lạng lẽ vờn vời hút dần óc.

Tha thần chui lủi trong rừng thỉnh thoảng thẳng bạn Thổ cụt chim lại nhìn gã và mỉm cười. Sao mặt cậu nhằng nháo thế. Giống mặt con dê núi động đực.

Lặn lội trong rừng hơn một giờ thì Bàn Kì Páo bắn được một con cáo cái lông vàng to gần như con chó. Viên đạn xuyên qua cổ ngọt sớt không để lại vết máu. Có lẽ đứt cuống họng. Ta đeo xác con cáo trên vai. Lạc tới một con suối chảy rào rào. Hỏi.

“Sắp tới lán ông cụ Giản rồi nhỉ?”

“Đúng rồi. Vẫn nhớ ông hủ cơ à.”

“Ta vẫn nhớ.”

“Lội qua suối. Đi theo con đường mòn vòng vèo kia là tới thôi.”

“Vào chơi nhé.”

Nghe gã gãi như vậy thẳng bạn Thổ cụt chim ngửa mặt lên trời cười:

“Lần này muốn vào chơi cũng không được nữa.”

“Ông cụ chuyển nhà đi chỗ khác a?”

“Chết rồi.”

“Làm sao biết chết rồi?”

“Biết chứ. Đám ma to lắm mà.”

“Kể chuyện đám ma ông hủ cho ta nghe.”

Hai thẳng ngồi xuống tảng đá hút tẩu. Phun khói mờ mịt.

“Ông hủ chết rồi. Vợ con khênh xác về bản Nà Xút làm ma. Đang làm đám ma thì có mấy ông bà Việt kiều ăn mặc sang trọng lắm từ Hà Nội lên đổ ô tô ở uỷ ban tỉnh rồi lặn lội trèo bộ lên tận bản Nà Xút xin được mang xác ông hủ về chôn ở Hà Nội. Thế là cãi nhau ầm ĩ. Phải cãi nhau chứ. Ông hủ chết rồi hoá thành cái ma của người Pa Thén Mẹo Lài rồi. Cái ma ông hủ phải ở mãi mãi với núi rừng Nà Xút. Oi trời ơi. Ta nói như vậy để cậu đừng có giận ta. Mấy lần cậu rủ ta kết nghĩa anh em. Ta cũng thích lắm. Nhưng ta lắc đầu. Ta không muốn cậu chết đi thành cái ma của người Thốn Mừ ta phải ở mãi trên núi rừng Nà Cốc. Như vậy thì khổ cho vợ con cậu lắm không được cúng vái cậu.”

“Ta hiểu rồi. Kể tiếp chuyện đám ma ông hủ đi.”

“Cãi nhau to lắm. Ủy ban tỉnh phải về tận bản Nà Xút đứng ở giữa để xét xử.”

“Có kiện nhau ra toà đâu mà xét xử.”

“Không kiện nhau ra toà. Chỉ cãi nhau ỏm tỏi thôi. Vậy thì gọi là gì?”

“Hoà giải.”

“Hay lắm. Hoà giải.”

“Hoà giải như thế nào?”

“Xác ông hủi được chở về chôn ở Hà Nội.”

“Ủy ban không bênh vực người bản Nà Xút a?”

“Chỉ bênh mấy ông bà Việt kiều.”

“Tại sao thế?”

“Tại vì mấy ông bà Việt kiều hứa sẽ mang tiền về đầu tư xây dựng nhà máy chế biến quả mận ở trên này thành rượu mận.”

“Hay quá.”

“Không hay lắm đâu.”

“Tại sao?”

“Ta sợ rằng họ chỉ hứa bậy thế thôi.”

“Việt kiều có nhiều tiền. Bây giờ họ cũng thích đem tiền về nước đầu tư xây nhà máy.”

“Bao giờ ta nhìn thấy cái nhà máy chế biến quả mận thành rượu ở đây thì ta mới tin. Người Kinh chúng mày nói khéo lắm.”

“Cậu cũng đi dự đám ma ông cụ hủi a?”

“Không đi dự. Ta được mấy ông bà Việt kiều thuê khênh quan tài ông hủi về tới tận uỷ ban tỉnh.”

“Mấy ông bà Việt kiều là họ hàng với ông hủi?”

“Phải. Một bà Việt kiều béo lấm kể cho nghe họ là anh em cùng cha khác mẹ đấy. Cả nhà đều làm ăn sinh sống ở Pháp ở Mỹ. Chỉ có một mình ông hủ ở lại trong nước rồi hoá thành người Thên Hà.”

16.

Một lần đuổi theo con lợn què chạy tới đây. Con lợn bơi lặn tũn qua suối. Thăng Páo đứng lại chần chừ. Ta nhạc nhiên trở mắt nhìn nó. Thăng bạn Thốn Mừ lè lưởi. Đành chịu mất con lợn. Tiếc quá. Quay lại thôi. Tại sao? Bên kia có lán hủ người Mẹo Lài mà. Ta sợ người hủ lấm.

Thăng Páo sợ người hủ nhưng ta thì lại không sợ. Bảo thăng bạn Thổ lội suối sang bờ bên kia đi tìm người hủ thì nó chùn lại lắc đầu.

“Ta không nghe lời mày.”

“Vào thăm người hủ hay lấm mà.”

“Không thăm.”

Rủ không đắt. Lội suối sang một mình. Con đường mòn lòng vòng. Trong rừng hoang mà có con đường mòn lòng vòng thế này là có người vẫn thường xuyên qua lại. Cái lán hủ nằm nép vào hang đá. Mái nứa mọc thếch núp dưới cành lá cây lim vàng cổ thụ. Một ông cụ râu tóc bạc trắng. Hai bàn chân quấn giẻ rách. Cởi trần. Ngồi khoanh chân trên tảng đá lim dim gà gât phơi tấm lưng gầy guộc trong nắng rừng mùa đông lạnh lẽo. Chào thật to. Ông cụ mở mắt ra nhìn như nhìn một khúc gỗ rồi lại nhắm mắt. Lại chào thật to. Rồi lại chào lần nữa. Ông cụ từ tốn đứng lên. Không cảm ghét, không thân thiện. Thong thả chui vào lán đập phen cửa lại.

Ta thực sự thấy hứng thú muốn chui vào cái lán hủ nép sát hang đá. Quay lại bờ suối. Thăng bạn Thốn Mừ cụt chim vẫn đang dáo dác ngồi đợi đằng sau bụi cây Mốc Chó rậm rạp. Hai thằng ngồi uống khan hai bát rượu ngô. Thăng Páo lắc đầu. Ôi trời ơi. Ta chưa sang bên đó lần nào. Ta sợ hủ. Nghe người già kể thôi mà. Ông hủ là người Thốn Mừ bản Nà Cốc a? Không phải đâu. Là người Kinh sống ở tận bản tộc người Thên Hà Lũng Huối tí trên núi Xà Chiêng. Bị hủ. Dân bản đuổi vào rừng dạt tới Nà Hoang chúng ta. Tại sao là người Kinh mà lại lên sống tí tận bản người Thên Hà Lũng Huối? Ta làm sao biết được. Thăng Páo lại lắc đầu. Rủ thăng bạn Thổ cụt chim ở lại trong rừng chơi với ông cụ hủ một hai hôm. Thăng Páo kêu ối một tiếng như bị rết đốt rồi trương mắt nhìn ta.

Tất nhiên là thằng bạn Thốn Mừ cụt chim không ở lại. Nhưng ta thì quyết không chịu về. Cãi nhau ỏm tỏi một hồi. Đành chịu thua cái lý của người Thốn Mừ. Thế là đành hẹn nhau hai hôm nữa thằng Páo sẽ quay lại đón.

Thằng bạn Thốn Mừ cụt chim bỏ lại chai rượu uống dở và hai con sóc vừa bắn được rồi cắm đầu chạy thẳng. Lợi qua suối đi một mạch tới trước cái lán nhỏ đóng chặt cửa. Gõ lộc cộc vào vách nứa. Một lúc sau ông cụ húi chui ra. Hai người đứng nhìn nhau. Ta kính cẩn chào. Ông cụ từ tốn gạt đầu mời vào lán. Chui vào. Lán nhỏ. Thấp. Kiên cố. Rất ngăn nắp gọn gàng. Không hôi thối tanh tưởi. Một chõng sách dày cộm cũ kỹ xếp ngay ngắn ở góc cột. Toàn sách chữ Tây. Thật là ngoạn mục.

Ta xưng danh là họa sĩ. Đi săn tình cờ nhìn thấy cái lán lọt thỏm giữa rừng. Muốn vào chơi. Hỏi thăm sức khỏe bệnh tật. Nhìn thấy đồng sách chữ Tây. Muốn nói chuyện với cụ nếu cụ cho phép. Ông cụ húi cũng xưng danh tên là Giản. Bị bệnh hủi phiêu dạt vào rừng sâu đã gần mười năm nay rồi. Không e ngại thì cứ vào chơi. Ăn cơm. Uống rượu. Ngủ qua đêm trong góc lán kia. Tóm lại muốn làm gì tùy thích. Hai người ngồi nói chuyện bên bếp lửa lim dim phun khói. Ta kể chuyện đã nhiều lần sống với đồng bào bị bệnh phong mà người đời vẫn gọi là bệnh hủi hoặc là bệnh cùi. Rồi tình cờ có anh bạn nhà văn rủ ta tham gia một chuyến đi tự nguyện mang thuốc men và gạo vào cứu trợ giúp đỡ những người mắc bệnh phong ở Tây Nguyên. Gần ba tháng trời lang thang phiêu bạt qua mấy trại cùi nghèo đói bị xã hội ruồng bỏ lạc lõng trong rừng thẳm đại ngàn đã khiến ta gần như là một thành viên thực sự trong thế giới người cùi. Sau chuyến đi đó được một tổ chức nhân đạo quốc tế mời sang Mã Lai nghiên cứu dự án thành lập thị trấn người cùi. Nhưng không được đi chỉ vì lý do đơn giản là một nghệ sĩ tự do không phải là người nhà nước vì không làm việc ở cơ quan đoàn thể nào cả. Không được bảo hiểm chính trị. Không được tín nhiệm chính trị. Ông cụ Giản gạt gù ngồi nghe. Rồi ông cũng chậm rãi kể ông là người Kinh họ Trần chứ không phải là người Thén Hà. Ông là y sĩ. Gia đình tư sản thuộc diện bị cải tạo thành phần. Học xong trường y sĩ là ông được tổ chức nhà trường gọi lên gợi ý tự nguyện viết đơn xung phong lên bản tộc người Thén Hà làm việc lâu dài cũng có thể hiểu là suốt đời để phục vụ nhân dân lao động đặng chuộc lại tội lỗi cho ông bà cha mẹ. Tộc Thén Hà ở tít trên núi cao. Chỉ còn hơn ngàn người thôi. Nghèo đói. Thật thà. Hồn nhiên như cây cỏ.

“Tôi lấy vợ Thén Hà đẻ bốn người con không đứa nào nói được tiếng Kinh. Tôi cũng không hào hứng dạy chúng nó nói cái thứ tiếng của họ nội. Khi bị bệnh hủi tôi bị làng bản đuổi vào rừng. Tôi không oán trách. Tôi hiểu đấy là cái tục lệ của người Thén Hà. Dân bản không ghét người hủi. Người hủi phải vào rừng sống chung với ma rừng thôi. Nếu ma rừng không bắt thì sẽ khỏi bệnh trở về với vợ con.”

Hỏi tại sao ông Giản bị bệnh hủi mà sở y tế tỉnh lại không cho ông vào chữa bệnh ở trại phong Quỳnh Lập nổi tiếng. Ông Giản nói là ông ở với người Thên Hà lâu quá rồi nên hoá thành người Thên Hà rồi. Ông phải vào rừng sống với ma rừng theo phong tục của người Thên Hà. Bèn hỏi bao nhiêu năm nay sống thui thủi một mình trong rừng sâu ông có sợ không có buồn không. Ông Giản cười. Không sợ cũng không buồn. Chỉ thấy tĩnh lặng trong tâm không còn ham muốn vương vấn gì cả. Cách đây một năm hai cán bộ y tế của tỉnh có theo con gái út của tôi vào đây cho rất nhiều thuốc tốt và mời tôi về thị xã dưỡng bệnh vì bây giờ có chủ trương là chữa bệnh phong tại nhà vì bệnh hủi đâu có lây. Hay nói chính xác tỉ lệ lây bệnh qua nhiễm trùng máu chỉ là bảy phần nghìn. Vi trùng Hát San chui ra ngoài chỉ sống được có hai mươi bốn giờ đồng hồ. Ngạc nhiên hỏi tại sao ông Giản lại từ chối một cơ hội may mắn được quay trở về sống chung với cộng đồng. Ông Giản lắc đầu. Tôi cũng không hiểu tại sao. Gặng hỏi thêm mấy lần thì ông Giản ngửa cổ nhìn ngọn khói bay vu vơ. Tôi sống thế này quen rồi mà. Già rồi. Sắp thành ma rừng rồi.

Có tin hay không.

Ngồi nói chuyện đến trưa thì cô con gái út của ông Giản gùi gạo vào. Cô bé lai pha trộn hai dòng máu Kinh và Thên Hà. Mắt xếch ngược. Tóc xoăn. Da nâu. Cổ chân to tướng. Mặt tròn. Mông cong tếu. Không biết đến nửa tiếng Kinh nhưng cứ luôn mồm líu la líu lô vui vẻ hồn nhiên với ông khách của bố. Ăn cơm xong. Ông Giản nói. Con gái tôi muốn rủ cậu ra chơi hội nhảy lửa ở bản Nài Thút của người Thên Hà Mẹo Lài. Ta hỏi. Có xa không. Không xa đâu. Đi đến tối thì tới nơi thôi. Bao giờ về. Hết đêm tan hội thì về. Thế là gật đầu luôn không đắn đo.

Ta lội rừng cũng đã gớm. Nhưng cô gái Thên Hà lội rừng gớm hơn nhiều. Lội phẳng phẳng. Hình như là cây rừng bảo nhau rẽ lối nhường bước cô gái. Đuổi theo một phờ. Cô gái cười nói luôn mồm mặc dù ta chẳng hiểu gì cả. Đi một mạch sâm sẫm tối thì tới bản Nài Thút. Sườn núi dốc ngược. Hơn chục nóc nhà thấp lè tè chơi trò trốn tìm lấp ló trong cỏ tranh cao ngút đầu người. Cô gái dắt tay ta chui vào ngôi nhà mái cỏ tranh. Trong nhà lổ nhố đám người ngồi quây quần trong ánh sáng chập chờn của đèn nhựa cây phun phì phì. Không ai nhìn. Không ai hỏi. Dường như không phải là người xa lạ. Tay cô gái vẫn nắm chặt tay ta. Trố mắt nhìn. Mâm cơm cúng bày giữa nhà. Con gà sống đã vặt trừi lông. Luộc chín. Ghếch mỏ. Quắp chân cẳng. Bát cơm đầy tú hụ. Chai rượu men lá đục ngầu. Đám người ngả nghiêng lắc lư theo điệu hát của ông thầy cúng mũ áo lùng phùng đang ê a gọi hồn ông bà tổ tiên người Thên Hà về với con cháu. Cô gái út con ông Giản cũng ngả nghiêng lắc lư. Ta cũng ngả nghiêng lắc lư. Ông thầy cúng tung đồng xu xin quẻ âm dương. Rồi ông nhảy cẫng lên. Ông bà tổ tiên đã nhận lời về ngồi ăn thịt gà ăn xôi rồi. Ông bà tổ tiên ưng thuận vui chơi nhảy lửa với con cháu rồi. Đám người đứng lên chân trần xô nhau chạy ủa ra khỏi nhà. Cô gái cũng lôi tay ta

chạy ra khỏi nhà. Một đồng lửa thật to đốt cháy đùng đùng giữa sân. Ông thầy cúng cứ thế chân trần nhảy vọt vào giữa đồng lửa rồi nhanh như cắt lại nhảy vọt ra. Đám người reo ồ lên. Và cũng lần lượt theo nhau chân trần nhảy vọt vào giữa đồng lửa rồi lại nhảy vọt ra. Tàn lửa bay tung toé hoa đăng lẫn tiếng reo cười hả hê. Có bàn tay ai thụi vào lưng rất mạnh. Cô con út ông Giản hú lên thất thanh. Thế là ta nghiêng rặng nhảy vọt vào giữa đồng lửa. Thanh củi cháy rần rật vọt lên cao. Tàn lửa bắn vào mặt nóng giãy. Tóc cháy xèo xèo khét lẹt. Nhưng đi giày. Chân không bị bỏng. Lại nhảy vọt ra khỏi đồng lửa và ngã huỵch vào vòng tay của một cô gái Thên Hà lạ hoắc.

Đêm đó nhảy lửa bao nhiêu lần. Không đếm xuể. Ai xui nhảy lửa như người Thên Hà. Ngọn lửa. Tiếng hò reo vang động rừng đêm của bà con bản Nà Xút. Hay là con ma rừng. Không biết. Lên đồng. Mọi người nhảy vọt vào đồng lửa cháy đùng đùng thì ta cũng nhảy vọt vào đồng lửa cháy đùng đùng. Mọi người hét rống lên thì ta cũng hét rống lên. Mọi người nốc rượu ồng ộc thì ta cũng nốc rượu ồng ộc. Ngã vào vòng tay của bao nhiêu cô gái Thên Hà cũng không nhớ.

Trời sáng bạch. Đồng lửa tắt rụi. Bà con bản Nà Xút xô nhau chạy tán loạn. Ta bám theo váy theo cô gái con út ông Giản vọt vào rừng. Mặt mũi quần áo ta nhem nhuốc tro than. Chạy như bị ma đuổi. Rồi nằm vật ra bên bờ suối chảy róc rách. Ngủ như chết. Lửa cháy đùng đùng trong giấc ngủ. Rồi bỗng nhiên thấy mông đít lạnh buốt. Choàng tỉnh. Cởi truồng. Cô gái Thên Hà vú thốn thẹn đang quỳ xuống úp mặt vào háng của ta (Zê) mút chùn chụt. Ồi trời ơi. Tại sao cô gái Pà Thên mù chữ hoang dại như cây cỏ chốn núi rừng hoang vu lại thành thạo cái trò làm tình ở chốn thành thị văn minh tinh quái này. Ai xui. Vô thức tập thể tối đen ông bà tổ tiên xui. Bản năng nguyên thủy mù mờ sinh tồn đưa dắt. Hay là con ma rừng vẽ đường chỉ lối. Con nồn dựng đứng như cây trò chỉ. Mắt trợn ngược. Rú lên cong lưng phóng tinh vòn vọt lên trời. Cô gái Thên Hà ngẩng mặt lấm láp đen sì tro than lên trời. Nhoèn cười. Răng trắng loá. Sói cái hiện hình...

17.

Bàn Kì Páo cứ nhấp nha nhấp nhồm như giấm phải than. Chẳng còn lạ gì tính nết của thằng bạn Thốn Mừ. Mặc kệ. Sau ngày đi săn về ta chỉ nằm khoèo hút tẩu. Ông cụ Giản chết rồi. Xác ông được mang về Hà Nội rồi được đốt thành tro bỏ vào bình. Rồi cái bình ấy được mang lên máy bay chở sang một xứ sở lạ hoắc xa lắc xa lơ nào đó. Ông từ biệt núi rừng Nà

Hoang. Nhưng ông để lại bản Nà Xút mấy người con không biết nói tiếng Kinh đã vĩnh viễn hoà nhập trong bộ tộc người Thên Hà.

Thế là từ nay mỗi lần ba lô bụi ngược rừng ta lại mất một chỗ đi lại trò chuyện huyền thuyên rồi nằm vật ra sàn nửa thiếp vào giấc ngủ thanh thoi.

Hai ngày trôi qua. Tối ngày thứ ba thì thẳng Páo dựng dậy.

“Cậu ở lại Nà Hoang trông nhà cho ta nhé.”

“Một mình ta ư?”

“Ta gọi một em gái Chỉ Xản đến ở cùng cho đỡ một mình.”

“Cậu đi đâu?”

“Bạn bè rủ sang Trung Quốc đánh một quả hàng thoi. Đón lống cái Tết đang đến nơi rồi. Ta cần thêm tiền mà.”

“Không muốn ai đến ở cùng ta.”

“Muốn gì?”

“Cho ta sang Trung Quốc với.”

“Ta đi buôn lậu đấy.”

“Thì làm sao?”

“Ta tưởng cậu không thích đi buôn lậu.”

“Cho ta đi cùng. Ta chưa được đi buôn lậu lần nào.”

“Muốn đi buôn lậu a?”

“Muốn.”

“Lạ nhỉ.”

Bàn Kì Páo hỉ hả phun khói thuốc lên trời.

“Cậu có bao nhiêu tiền?”

“Có nhiều.”

“Tiền gì? Việt? Nhân dân tệ? Đô la?”

“Tiền Việt thôi.”

“Bao nhiêu?”

“Ba triệu.”

“Cũng tạm được. Ta hỏi tiền này của ai. Của cậu? Của vợ cậu? Hay là vay của ai?”

“Của ta. Con gái ta cho làm lộ phí đi chơi rừng.”

“Thế thì yên cái bụng rồi.”

“Tại sao lại yên cái bụng rồi?”

“Ta sẽ nhường cho cậu một kiện hàng.”

“Để làm gì?”

“Cống hàng sang bên đó rồi lại mua hàng bên đó cống về. Ba triệu vốn. Quay vòng một lần. Lãi hơn một triệu.”

“Tuyệt lắm.”

“Đừng hí hửng vội. Có khi mất trắng đấy.”

“Tại sao mất trắng?”

“Bị công an bắt. Bị bọn lục lâm thảo khấu chặn đường cướp hàng.”

“Mất thì thôi. Ta không cần.”

“Đúng rồi. Tiền đâu? Đưa ta đi lấy hàng cho.”

“Ta để trong ví.”

Móc ví. Cái ví rỗng không.

“Chết tôi rồi. Mất cặp tiền.”

Chưa bao giờ mất cặp tới ba triệu bạc. Choáng. Tiếc. Thộn mặt. Thăng Páo nhắm mắt. Lắc lư đầu trọc. Suy nghĩ. Nhếch mép.

“Tiên sư em gái Pắc Xế ăn cắp tiền. Thảo nào nó chuồn ngay về nhà.”

“Tại sao mà biết?”

“Biết chứ. Ta là công an mà.”

Thằng Páo cười nhạt.

“Được lắm. Ta sẽ lên tận bản Pắc Xế lấy lại tiền cho cậu.”

“Không cần đâu.”

“Cần chứ.”

“Không phải em gái Pắc Xế lấy đâu. Ta nghĩ bị móc trộm từ bến xe ở Hà Nội.”

“Cậu bệnh con Pắc Xế.”

“Không bệnh. Ta nhớ ra rồi. Ở bến xe Hà Nội có một thằng đội mũ bảo hiểm cứ thúc vào mông ta.”

Thằng Páo cười hì hì.

“Nói dối ngu lắm.”

“Ngu.”

“Không cần ta lên Pắc Xế đòi tiền nữa a?”

“Phải.”

“Thế là ta phải chạy đi vay tiền cho mày rồi.”

“Không cần tiền.”

“Đi buôn mà không cần vốn.”

“Ta lại không đi buôn với cậu nữa. Ta muốn đi về nhà.”

“Đừng về vội.”

“Cho ta về thôi.”

“Nhớ vợ a?”

“Không nhớ.”

“Ta cũng không đi buôn lậu nữa. Ta ở lại chơi với cậu vậy.”

“Chơi với nhau đủ rồi. Cho ta về xuôi. Còn vài hôm nữa là tết rồi.”

Phải về thôi. Không có tiền thì phải quay đầu chạy nhanh về nhà. Gã đòi về nằng nặc. Thằng bạn Thổ Mừ cụt chim ngồi thần mặt rít tẩu. Buồn. Không thềm nói chuyện.

Bỏ xuống dưới nhà phết phẩy thêm vài vệt sơn vào ba chữ Sướng Hết Ý trên tấm bảng hiệu. Thằng Páo mò xuống đứng sau lưng phun khói thuốc mù mịt.

“Cậu định mở cửa hiệu bán mặt hàng gì? Đưa mẫu hàng ra đây. Ta sẽ vẽ thật đúng cái mặt hàng đó vào tấm bảng hiệu này cho nó oách.”

Thằng Páo cười tủm tỉm.

“Không cần vẽ cái mặt hàng đó mà.”

“Tại sao?”

“Ta bảo không vẽ mà.”

“Bao giờ mà khai trương cửa hàng?”

“Ta còn đang chờ chủ tịch cái thị trấn Nả Hoang cấp cho giấy phép.”

“Cậu bán cái của khi gì mà phải có giấy phép của chủ tịch thị trấn Nả Hoang?”

“Thôi mà.”

“Động vật quý hiếm a?”

“Ta không muốn trả lời cậu.”

Hiểu rằng không nên hỏi nữa. Thằng Páo trợn mắt nhìn gã.

“Ở đến ngày mai hẵng về.”

Chiều tối. Thằng Páo lại lòi ra quán thịt thú rừng gọi hẩn một con cầy hương. Hai thằng la đà nhậu nhẹt. Tán láo một lúc thì đá sang chuyện gái. Thằng Páo hỏi:

“Cậu chê con Pắc Xế gầy ốm xấu xí phải không?”

“Không chê.”

“Chê.”

“Láo.”

“Ta biết rồi.”

“Biết cái gì?”

“Biết rằng cậu thích con gái đít to như noọng Thào Yêng.”

“Không nhắc đến noọng Thào Yêng.”

“Và cái mặt phải tròn phải trắng như mặt Thào Yêng.”

Nốc cạn bát rượu. Cau mặt. Thằng Páo cười vớt vát rồi cũng cốc cạn bát rượu. Rồi nó xoa đầu. Xoa chậm chậm. Nhẹ nhàng. Tình thân yêu ấm áp lan toả từ bàn tay nó truyền xuống đầu ta. Còn hơn những lời an ủi đường mật. Ta ngồi. Đầu trọc lóc im phắc. Không xấu hổ. Không giấu giếm. Không giả vờ. Không ngượng. Buồn ngủ.

Phải đến gần nửa đêm hai thằng mới quay về nhà. Hai cô gái váy áo xanh đỏ lung phùng đã ngồi che ô trong bóng tối cây hồi đổ xuống trên bậc cửa. Thằng Páo mở khoá cửa lách cách. Cô gầy ồm mảnh mai theo thằng Páo vào nhà. Cô béo tốt mặt tròn mông tròn mẩy cong tếu diu ta lên thẳng tầng trên. Say rượu rồi. Nằm vật ra sàn nhắm tịt hai con mắt thờ phỉ phò kéo bễ rồi thiếp ngay vào giấc ngủ trong một vòng tay mềm mại ấm áp thơm nức mùi nước hoa Trung Quốc.

Ta ngủ. Quá nửa đêm choàng dậy. Đền tối. Tiếng ngáy gừ gừ nhẹ như tiếng mèo hen. Hơi thở nóng rực xa lạ phà vào mặt. Tắm thân nóng nũng kể sát bê. Khát cháy họng. Chui ra khỏi chăn. Tìm nước uống. Có tiếng chùn chụt ở tầng dưới. Tiếng phụ nữ rên e é. Bò ra đầu cầu thang. Ghé mắt nhòm xuống. Thằng Páo. Thằng bạn Thốn Mừ cụt chim. Trần truồng. Gân bắp cuồn cuộn. To bè như một con trâu mộng. Nó đang làm cái trò gì. Đang làm cái trò vục mặt vào giữa cặp đùi con gái dạng tè he trắng hếu. Chụt chụt. E é. Chụt chụt. E é. Rồi thằng Páo bỗng nhiên nhồm phắt lên. Một cái cặc to tướng. Nhựa tái sinh. Cóc vi zít. Xù xì. Gai góc. Vung lên. Dịu dàng. Âu yếm lừ lừ thụt vào giữa háng cô gái. A a a. Cô gái rú lên. Giã đành đạch. Thằng Páo cụng rú lên. Tắm lưng to bè của nó đổ sập xuống như một sườn núi sạt lở.

Ta (Zê) nằm thẳng cẳng trên sàn. Đỉnh đầu giật nhói nhói. E mé mà cái vết thương giữa đỉnh sọ. Có cơn điên bê bết bùn bấn nhầy nhựa đang ngọ nguyệt đầu đó trong căn phòng mờ tối sấn lưng ta. Ôi thằng bạn Thốn Mừ của ta ơi. Ót cay. Vị đắng của mật sói rừng. Mật ong. Móng vuốt mèo hoang. Vết bóng sưng tấy giữa ngực. Cuộc đời ta. Cuộc đời thằng Páo. Mơ hồ. Hao gầy... E mé cuộc đời.

Tám giờ sáng. Thức dậy. Tầng dưới tầng trên ngôi nhà nhỏ trống hoác. Sạch trơn. Chăn chiếu gấp gọn gàng. Sàn nhà không một hạt bụi. Đường như bỏ hoang vô chủ đêm qua chỉ có gió rừng ghé vào ngủ nhờ. Ngồi hút

tẩu đờn thẳng Páo dội nước ào ào trong phòng tắm. Mặt thẳng bạn Thôn Mừ cụt chim đặc ý nhờn nhờn như là suốt đêm qua hẳn đi dự lễ hội nhảy lửa. Hai thẳng đi ăn phở. Rồi thẳng bạn Thôn Mừ đưa ra bến xe. Vẫn nhờn nhờn mặt.

“Ta để trong ví cậu chút tiền lộ phí xe cộ đi đường”

Thẳng Páo dúm vào găm ghế ngồi trên xe một bao tải to bự.

“Măng rưng cho vợ cậu”

“Thẳng kiu. Ta về Hà Nội sẽ gửi tiền lên trả.”

Thẳng Páo cười.

“Không phải trả lại tiền. Đây là tiền công vẽ tấm bảng hiệu Sướng Hết Ý. Tiên sư em gái Pắc Xế. Con đại cái mang. Ta ngưng lắm. Bỏ lỗi cho ta. Em Chi Xản mồm mĩn đêm qua làm cậu vui vẻ rồi nhĩ”

Ta gõ cốc vào cái đầu trọc của thẳng bạn Thôn Mừ thay cho lời chào từ biệt. Xe nổ máy rình rình. Thay lời chào.

“Bao giờ khai trương cửa hàng thì báo cho ta lên. Ta mở hàng cho cậu để lấy hên.”

Thẳng Páo bật cười he he he.

“Cậu đâu có cần mua cái thứ hàng đó. Ha ha.”

“Ta chỉ không mua thuốc phiện thôi. Cái gì ta cũng mua. Ta sẽ là đại khách hàng. Nhưng mà này cửa hàng của cậu bán cái đẽch gì vậy. Giấu như mèo giấu cú.”

Xe giật chồm chồm. Lăn bánh. Thẳng Páo dập bùm vào thành xe.

“He he he. Về đi. Dai như đĩa. Cứ vắn hỏi mãi thôi. Hàng gì a. Con cu. Con cặc. Con bò... Chặt đống trong mấy chục bao tải vất đầy tầng dưới. Một vạn con cặc nhựa đúng hiệu mác đơ in Chi na. Tao mất buổi. Bây giờ tao lại là thẳng có một vạn con buổi. He he. Sướng chưa. Thế mới nhờ về cái tên biển cửa hiệu là Sướng Hết Ý. E mé mày. Cứ hỏi mãi. Thẳng Kinh ngu hơn con bò.”

Tỉnh dậy.

Một tấm áo chàm đắp trên người. Mùi nước hoa chốn thị thành thoang thoảng trộn lẫn mùi củ nâu núi rừng ngái ngái hoang dại.

Phản rộng. Bốn kết bia rỗng xếp chồng cạnh chân cột nhà. Quán nước vắng tanh. Bên ngoài sương bay cuồn cuộn trên những mái ngói vêu vao cũ kỹ đang chầm chậm mờ dần trong chiều rừng u mặc.

Vi Bằng Tươi cười hi hi.

"Hoạ sĩ ngủ nữa đi."

"Không ngủ nữa. Mọi người đâu cả rồi?"

"Ông chủ quán rủ Kim Chan Sun đi chợ."

"Chợ có xa không?"

"Cũng xa đấy. Gần mười cây số đấy."

"Đi chợ làm gì?"

"Chủ quán đòi mua một con chồn về đêm nay mổ thịt uống rượu khoản đãi ba người chúng ta mà."

"Vui nhỉ."

"Vui lắm."

"Đi chợ lâu chưa?"

"Đi lâu rồi mà vẫn chưa thấy về."

Ngồi dậy nhìn sang quán cơm bên đường đã khép cửa. Gió rừng rì rầm lúc gần lúc xa trong không gian rừng yên ả. Buột miệng vu vơ.

"Sắp tối rồi."

"Vâng."

"Đêm nay hai cậu nghỉ ở đâu?"

"Ngủ ở trong cái quán này thôi."

"Chủ quán cho nghỉ nhờ a?"

"Chủ quán mời tất cả cùng ngủ lại không lấy tiền trọ."

"Hên rồi."

"Hên lắm."

Vi Bằng Tươi rót cho cốc nước đầy. Nước mát lạnh. Uống vào tỉnh người. Móc ví lấy tiền đưa cho cô gái Xí Oắn.

"Cầm lấy tiền này."

"Không cần tiền mà."

"Trả tiền bốn két bia và tiền chợ."

"Tiền bia trả rồi."

"Ai trả?"

"Kim Chan Sun trả rồi."

"Ai lại thế?"

"Mặc kệ. Nó nhiều tiền lắm."

"Trả tiền chợ?"

"Ông chủ quán khuyến mại a."

"Hay nhỉ."

Vi Bằng Tươi cười hi hi.

"Có muốn uống nước nữa không?"

"Đủ rồi."

"Sáng mai chú lại bắt xe về nhà?"

"Chưa chắc."

"Tại sao?"

"Đang muốn đi chơi nữa đây."

"Đi đâu?"

"Chưa biết."

"Có muốn đi chơi bản Phì Thống với chúng em không?"

Nhảy chồm lên.

"Muốn lắm."

"Leo núi cả ngày đấy."

"Leo tốt."

"Thế thì sáng ngày mai cùng đi với nhau thôi."

"Kim Chan Sun có đồng ý cho ta đi cùng không?"

"Nó bảo em hãy rủ chú đi cùng đấy mà."

"Các cậu lên bản Phì Thống có việc gì?"

"Đi làm công tác thôi."

"Công tác gì?"

"Nhiều công tác lắm."

"Cho một thí dụ đi."

"Khảo sát để lập dự án xây dựng bản Phì Thống thành bản du lịch quốc tế mà."

"Cái bản Phì Thống ấy có cái gì lạ mà định biến nó thành bản du lịch quốc tế?"

"Chẳng có cái gì lạ cả ngoài những ngôi nhà lợp mái tranh đắp tường đất dày hàng mét của người Tha Lăng. Bà chủ tịch quỹ người Thụy Điển cứ xuýt xoa là khắp nơi trên thế giới này không tìm đâu được những ngôi nhà đất kỳ lạ như vậy."

"Đã có đường cho ô tô chạy lên bản Phì Thống chưa?"

"Chưa có mà."

"Thế thì làm sao chở khách quốc tế lên bản Phì Thống?"

"Trong dự án có mở một con đường cho ô tô chạy lên tới tận đầu bản."

"Ai cử các cậu đi làm công tác này?"

"Quý quốc tế xoá đói giảm nghèo cho mười nước châu Á nghèo nhất của tổ chức Liên Hợp Quốc mà."

"Cô Kim Chan Sun cũng làm việc ở cái quỹ này a?"

"Vâng."

"Kể cho ta nghe một chút về Kim Chan Sun."

"Ồ. Nó là nhân viên chính thức của tổ chức Liên Hợp Quốc đấy. Nó là sếp của em đấy."

"Là sếp của cậu?"

"Vâng. Vì nó tuyển dụng em đi làm phiên dịch tiếng Tha Lăng. Nó trực tiếp trả lương cho em."

"Vi Bằng Tươi biết nói tiếngTha Lăng a?"

"Biết chứ. Người Tha Lăng và người Xí Oản nói chung hát chung một thứ tiếng mà."

"Kỳ diệu."

"Có gì mà kì diệu?"

"Vô cùng kỳ diệu vì ngày mai ta sẽ được theo hai cô nhân viên Liên Hợp Quốc leo lên bản Phì Thống rồi. Ta thích những chuyến đi ngẫu nhiên như thế này lắm."

Xe máy đỗ xích ngay cạnh cửa. Còi bóp te te nghịch ngợm. Kim Chan Sun váy chàm khăn đỏ ngồi trước cầm lái. Nếu không nói thì đỡ ai biết đó là một cô gái người Hàn Quốc. Vẫn nụ cười mơ màng tươi tắn trên môi. Nụ cười không dành cho ai. Chủ quán ngồi sau ôm cái lồng sắt nhốt con chồn to tướng lông lá lù xù mõm nhọn hoắt đang gào rít lặn lội nhe răng trắng nhờn. Chủ quán cười hơ hơ.

"Chồn đực bốn cân rưỡi. Lâu lắm rồi mới vớ được một con to thế này. Số ông hoạ sĩ đồ quá."

"Bao nhiêu tiền?"

"Hơn hai trăm ngàn đấy."

"Tôi trả tiền."

"Ta định khuyến mãi nhưng cái cô người Hàn Quốc đây cứ tranh lấy trả tiền rồi. Ta đành chịu. Bây giờ ta cắt tiết con chồn lấy huyết hoà rượu rồi nấu món chồn tái Thượng Hải, món chồn hầm Quảng Tây và làm món gỏi chồn Hồ Nam cho mà ăn. Ngon miệng lắm. Quên sầu luôn."

Cũng đã dự nhiều tiệc rượu tình cờ. Nhiều lắm. Không nhớ xuể. Và đêm nay lại có thêm một tiệc rượu tình cờ thú vị chắc chắn sẽ không thể nào quên được. Chủ quán là một tay đồ tể kiêm đầu bếp có hạng. Một mình tay dao tay thớt chưa đầy một giờ đồng hồ mâm rượu thịt tú hụ khói hơi ngào ngạt thơm điếc mũi đã bày chễm chệ trên phản. Không uống bia. Chỉ uống rượu pha huyết chồn. Nâng chén. Hỏi vì có chi mà ông chủ lại độc thân mở quán ven đường như thế này. Chủ quán bèn hăng giọng. Ta là người Hồng Mơ bản Thịn Phứa huyện xa miền Tây giáp biên giới Việt Lào. Hai năm trước cả nhà ta là vợ ta con trai ta con dâu ta con gái ta rủ nhau theo mấy người trong bản sang Lào mua bạch phiến về bán cho người Hoa. Mua bạch phiến về bán được nhiều tiền lắm. Lãi lắm. Chỉ cần thoát một chuyến thôi cũng thừa tiền mua xe máy mua ti vi. Bản Thịn Phứa ta ở bên này con suối Nậm Ca thì nước Lào ở bờ bên kia con suối Nậm Ca. Xắn quần lội qua suối là sang nước Lào thôi mà. Tại sao ông không đi cùng với vợ con? Ta bị ốm mà. Cũng vì thế mà ta thoát chết. Tại sao thoát chết?. Tại vì vợ con ta bị công an phục kích bắt còng tay ngay khi ôm bốn bánh bạch phiến lội qua suối Nậm Ca trở về. Kể chuyện nữa đi a. Được thôi.

Nhưng mà buồn lắm. Sầu đời lắm. Vợ con ta bị bắt đi tù. Vợ ta con gái ta con dâu của ta mỗi đứa giấu một bánh hê rô in trong váy nên bị tù mười năm. Riêng thằng con trai ta buộc ba bánh hê rô in vào sau lưng thì bị kết án tử hình. Ta ở lại bản Thịn Phứa đêm nào cũng nằm mơ thấy vợ con hiện về gào khóc không cho ta lấy vợ khác rồi lại đòi ta đến thăm nuôi. Ta sợ quá bèn bỏ bản Thịn Phứa chạy xuống tận cái phố ven đường không tên này mở quán sinh nhai kiếm tiền cũng thuận đường bốn tháng một lần mua quà bánh lên trại tù thăm nuôi vợ con ta. Trại tù ở đâu? Ở gần đây thôi mà. Phía sau dãy núi bên kia đường kia kia. Đi nửa ngày là tới.

Rượu huyết chồn đực uống vào đắng ngắt. Những cơn gió từ trong rừng sâu cũng bắt đầu ù ù thổi cuộn về trong bóng đêm đang uy nghiêm lạnh lùng đổ xuống. Bếp lửa góc nhà réo phì phì. Ánh lửa nháy múa trên bốn cái mặt người đang ứng dần lên vì men rượu. Uống tới bát rượu thứ ba thì cô gái tộc người Xí Oản cứ ngoẹo cổ cười hi hi. Thịnh thoảng lại vỗ bộp lên cái đầu trọc lóc của ta (Zê). Uống tới bát rượu thứ tư thì chủ quán quăng đĩa bốc thịt nhai trêu trạo rồi ngửa mặt nhắm mắt ư ử ê a hát một bài hát buồn bằng tiếng Hồng Mơ chỉ mình người hát hiểu. Có điều lạ lùng là uống nhiều mà không hiểu tại sao lại không say. Cô gái người Hàn Quốc chỉ ngồi nhâm nhi rồi bật máy ghi âm thu lại lời ca của ông chủ quán. Còn ta (Zê) thì ngồi lặng im nheo mắt nhìn ra ngoài trời tối đen. Ta (Zê) lấy

giấy bút ra và vẽ núi rừng cây cối lảnh nhảnh. Cô Kim Chan Sun ghé tới bên cạnh xem.

"Kim Chan Sun học tiếng Việt Nam lâu chưa?"

"Học hơn sau năm rồi."

"Học ở đâu?"

"Học trong nước ba năm rồi sang Việt Nam học ba năm nữa. Rất thích làm việc tại Việt Nam nên phải học tiếng Việt Nam."

"Thảo nào em nói tiếng Việt giỏi thế. Trụi hết cả đầu."

"Cam ơn."

"Em đã lên bản Phi Thống mấy lần rồi?"

"Lên năm lần rồi."

"Lên với Vi Bằng Tươi a?"

"Lên với Vi Bằng Tươi hai lần. Lên với những người khác ba lần."

"Có làm thêm việc gì nữa không mà lên bản Phi Thống nhiều lần thế?"

Cô gái Hàn Quốc tủm tủm cười rồi gật đầu

"Con giúp người Tha Lăng làm một cái nhà nguyện Tin Lành ở bản Phi Thống."

"Nhà nguyện của đạo Tin Lành?"

"Vâng."

"Người Tha Lăng ở bản Phi thống đi đạo Tin Lành?"

"Vâng."

"Có đông không?"

"Đông lắm. Đông gần hết cả dân trong bản. Người Tha Lăng theo đạo Tin Lành ở Phi Thống đã có một Hội Thanh vừa được chính phủ công nhận rồi."

Có tiếng mang giặc rất to ở ngay cuối phố. Gió thì ào. Ngọn lửa trong bếp bập bùng. Vi Bằng Tươi đã dựa đầu vào cột nhà ngủ ngon lành. Chủ

quán cũng đã lẩn quay ra cạnh bếp lửa áo trùm kín đầu ngáy khò khò. Ta không buồn ngủ. Lạ thế. Nhồi thuốc vào tẩu. Cô gái Hàn Quốc châm lửa cho ta rồi cô cũng móc trong túi ra bao Marlboro và lấy một điếu. Đến lượt ta châm lửa cho cô gái. Và rồi cả hai cùng ngồi im lặng vừa hút thuốc vừa ngắm nhìn ngọn lửa đang nhảy múa trong bếp. Rồi Kim Chan Sun hát khe khẽ một bài thánh ca giọng ngọt ngào nghịu líu lo và vẫn mắt trụi tất cả các dấu.

Thập tư xưa sừng sừng cao đứng trên đỉnh núi xa như tiêu biểu cho muôn sâu khô đau.

Long toi yêu thập gia xưa nơi Chua vinh diệu chi cao thay nhân thế hư hoại chết cách đau thương.

Long tôi say mê bong dang thập tư xưa vui long dâu phục hiện ca cuộc đời.

Long toi quyên luyện mai với thanh gia Chua se biên nên mao vinh diệu cho đời toi.

Đêm mù mịt. U ám. Nặng trĩu. Cái gì nặng trĩu? Không khí để thở hay cảm giác về một cái gì đó mơ hồ không thể biết đang sùm sụp úp trên đầu trên cổ.

Nhưng cái đó nặng trĩu.

Và gió lạnh mù loà từ phương Bắc rù rù thổi về.

Sương hay là mưa? Cũng không biết nữa.

Mờ mịt bay lượn đầy trời đêm tối đen những sợi nước nhỏ xíu mỏng tanh buốt giá. Cây rừng ướt sũng. Đất rừng nhão nhoét. Rừng đêm u mặc.

Nửa đêm về sáng ta (Zê) choàng dậy. Bụng dưới căng cứng. Mót đái quá. Bếp lửa lim dim. Mấy góc nhà tối đen văng ra những tiếng ngáy rừ rừ. Miệng đắng ngắt. Lăn mò ra phía sau nhà. Mấy cây trám cổ thụ đen sì cuộn lá rào rào. Mưa lất phất rắc vào mặt vào cổ. Vạch quần đái vọt cần câu từ trên hè vào gốc trám già. Rùng mình. Ồi giờ đất ơi cây rừng bò vào chồm chồm bá vai nhau ngay giữa sân. Chạy đi đâu rách việc. Lớ vớ giẫm phải con rắn thì khốn. Trời tối đen thế này tìm đâu ra nhà xí. Mà có lẽ lão chủ quán cũng không thềm làm nhà xí. Ở một thân một mình nơi này thì bạ đâu ỉa đái mà chẳng được. Bước ra khỏi nhà là đặt chân vào bìa rừng rồi. Nhà xí. Vẽ. Zê cong người nghiêng rãnh đái thoả thuê.

Bỗng nhiên có tiếng cười hi hi. *Đai bay. Hoa si đai ây. Vi Bằng Tươi.* Không phải. Kim Chan Sun. Quốc tế. Mặc kệ. Ta (Zê) vẫn cứ đái. Dừng lại thế nào được.

Rồi ta (Zê) quay lại. Cô gái Hàn Quốc ngồi co ro ép bụng trên bậc cửa. Mảnh chần Thổ Cẩm vắt qua vai. Bóng đêm lờ mờ không cho nhìn rõ mặt cô gái.

Ta nhún vai, thản nhiên:

"Em muốn đi vệ sinh có phải không."

Cô gái Hàn Quốc lúc lắc đầu:

"Đi vệ sinh là đi đâu."

"Toa lét?"

"Ồ khê. Đung roi."

Ta (Zê) xoè hai tay ra.

"Không có toa lét. Em muốn đi đại hay đi ỉa?"

"Đi đại thôi ma."

"Vậy thì chạy ra ngồi sau gốc cây trám già ở góc sân kia ngồi xuống và tất nhiên... tặc váy lên."

Cô gái Hàn Quốc nhìn ta (Zê) rồi lại nhìn gốc cây trám già. Ta (Zê) gật đầu muốn sai cổ.

"Cứ đại đi. Hoạ sĩ canh gác cho mà."

Kim Chan Sun mủm mỉm cười rón rén đi ra sau cây trám già. Ta (Zê) đợi. Bỗng nhiên cô gái Hàn Quốc kêu thét một tiếng như bị hổ vồ. Ta lao bổ tới. Một con thú bốn chân to tướng đen sì quất đuôi lao vụt qua sân ném lại luồng gió thổi khăm. Chó rưng. Chồn hôi. Hay là một con báo đen đang ngồi rình mồi. Kim Chan Sun ôm choàng lấy cổ ta. Xiu luôn.

Ta (Zê) đành bế cô gái lên. Cặp vú to mẩy và mềm của nàng áp sát ngực ta (Zê). Tóc nàng xoà trên vai ta (Zê). Loạng choạng bước vào trong nhà. Đặt nàng xuống một góc nhà. Bếp lửa vẫn lim dim. Mùi bia rượu. Mùi khói. Mùi cây nửa còn tươi. Và nhất là mùi hơi người. Nàng vẫn nằm im. Ta nhẹ nhàng sờ soạng tìm mảnh áo gối đầu cho nàng. Vô tình (ta thề là vô tình) bàn tay ta (Zê) dừng lại êm ru nhẹ nhàng giữa háng nàng. Cô gái Hàn Quốc vẫn nằm im. Nhưng ta biết chắc rằng nàng không còn ngất nữa. Ngất thì không thể thờ hờn hển như thế. Quái quỷ. Ta (Zê) tắc thờ.

Rồi không còn biết tại sao ta (Zê) lại nằm xuống và dịu dàng ôm lấy tấm thân thiếu nữ mềm mại thuộc một giống người lạ hoặc xa vời ấy. Bàn tay

ta (Zê) lướt nhẹ trên hông nàng rồi chậm chậm lật váy nàng. Ta (Zê) thấy háng nàng ưỡn lên âm thầm hưởng ứng hành động dâm dăng trắng trợn của ta (Zê). Và thế là môi ta vội gắp lấy môi nàng và thân thể ta (Zê) phủ lên thân thể nàng giống hệt như một con rắn mai gầm vắt tằm thân trơn nhầy quắp chặt lấy tằm lung mềm oặt của một ả mèo hoang đang đòi động đực.

*

Mờ sáng. Gió lạnh. Và ta (Zê) gai người chột tình giấc.

Bếp lửa giữa nhà đã tắt ngấm.

Chưa ai thức dậy.

Ta (Zê) bò chậm chậm ra khỏi nhà. Không giống một con chó mà y như một thằng ăn cắp. Ta (Zê) thật xấu hổ. Cuộc làm tình ăn trộm hèn hạ đêm qua như một giấc mộng thủ dâm đê tiện hư ảo mà lại có thật.

Ta (Zê) không còn bụng dạ nào mà háo hức ba lô trên vai ba lô bụi rừng xanh một cái bản Phì Thống nào đó. Bai bai nhà nguyện hội thánh Tin Lành. Bai bai làng du lịch Phì Thống xanh đỏ trong giấy tờ nhằm nhe moi tiền mấy ông tây bà đầm tóc vàng mũi lõ

Chuồn thôi.

Có một ai đó thì thầm vào tai ta (Zê) như vậy.

Phố rừng không tên buổi sớm tinh mơ nhếch mép giấu cợt tặng ta (Zê) một nụ cười phun đầy nước dãi sương rừng cay ngái và cũng không quên sai khiến gió rừng phóng một cú đá song phi thật lực vào giữa mông đít của ta (Zê).

Cắm đầu cắm cổ chạy một mạch tới đầu dốc mới dám ngoảnh đầu nhìn lại.

Ta (Zê) nhìn.

Con chó lòi (chó Mèo) của lão chủ quán tai nhọn hoắt, đen sì, đang ngồi dụi dít xuống đường ghé cổ khinh bỉ nhìn theo.

Chiếc.

Chó chết.

20.

Một ngày. 12 giờ đồng hồ. Liền tù tù ngồi nằm vạ vật trên chuyến xe từ miền ngược chạy về miền xuôi.

Không phải ngược rừng nữa mà là gì nhỉ: xuôi đồng bằng chẳng? Nghe không vào.

Ta (Zê) sùm sụp mũ che mặt. Gác chân lên thành ghế hoặc co quắp như con tôm... và ngủ hoặc vờ ngủ. Không muốn bắt chuyện cùng ai. Không xuống ăn cơm uống rượu ở quán cơm ven đường khi xe đỗ lại đổ nước bươm xăng. Cũng không xuống dù một lần đi đái đi ỉa.

Ta (Zê) chẳng khác gì thằng tù đang trốn trại.

Và bây giờ. 8 giờ tối. Ta lục sục mở hai cái khoá cổng khu nhà vườn tuyệt vời. Còn hơn cả thiên đường. (Chắc chắn rồi. Vì ở thiên đường không có tự do tình dục.)

Lao vào nhà tắm xối nước. Bắn kính khủng. Với chiếc khăn tắm trên dây thép. Chợt nhìn thấy cái xi líp mỏng dính khô cong như miếng bánh đa đu đưa ổng ẹo. Chợt nhớ tới cô bé người Hàn Quốc. Cái xịp của Kim Chan Sun đen nhầy và bé tí. Giống như chiếc lá buộc hai sợi dây. Một cái xịp quá tối tân vì thế không kích dục. Đó là đối với ta (Zê).

Nom nó hung tợn và tự tin và có vẻ như dọa nạt hơn cái xịp ngơ ngáo đáng yêu của em gái sinh viên gái gọi nghiệp dư Việt Nam.

Nhai tạm một mẫu bánh mì. Uống cốc nước lạnh buốt. Chẳng thiết cầm bình điện Thái Lan đun nước. Hút một điếu thuốc lá. Và nhớ nhớ một cái gì đó.

Hiểu rồi.

On lai on lai... on lai... ba lô.

Hòm thư có ba thư đang đợi.

Thật là thú vị.

Cái cảm giác đó rất khó tả.

Giống như chờ đợi một gói quà bí mật.

Giống như chờ đợi một thiên sứ từ phương trời xa đang bay tới thăm..

Bật máy.

Lá thư thứ nhất (không dấu).

Anh than yêu chắc anh gian em làm vì sai hen không email cho anh nhưng mà em ban qua vì phải đi lao động trong cây xanh cho nhà trường. em không nói dối anh đâu. em có kế chuyện được gặp anh cho thay giao chu nhiệm nghe (tất nhiên là tình cơ gặp anh ở bên xe chu không phải trên giường). Em không ngờ thay chu nhiệm cả ngôi anh ghé thăm. thì ra em vừa được hạn hạnh làm quen với một nhà văn rất lớn tác giả một quyển tiểu thuyết hay nhất hiện nay. Thay chu nhiệm có hen em hôm nào ra nhà vườn thăm anh. tất nhiên là anh phải cho phép. Chu nhất tôi nếu anh không ban thì anh em mình lại gặp nhau nhé. anh không phải đơn. em sẽ xe ôm ra. hôn anh một cái vào giữa mũi. em đây. H

Lá thư thứ hai (vẫn không dấu).

Kính gửi anh than yêu,

Anh gian em đây a. em không nghĩ là anh gian em đau đấy mặc dù em có sai hen email cho anh. không hiểu sao em cứ nhỏ nhỏ anh và thay hình như chúng mình đã quên biết nhau tu lâu rồi. bọn em đang phải làm một luận văn nhỏ nhỏ về cuốn tiểu thuyết mới nhất của ông mà kết hợp về những cơ gai diễm buồn của tôi. em đã nhắc lại cho thay chu nhiệm nghe may mắn nhận xét của anh về cuốn tiểu thuyết này. anh có biết không thay chu nhiệm học mom và bảo em là chu nhất này phải đi thăm ra nhà vườn gặp anh để thay mọi anh vào nơi chuyện với lớp của em. thật là thu vị. nhận được thư này anh email ngay cho em nhé. thông tin thương xuyên quan trọng làm đây. em ban qua. chào anh than yêu. hôn anh nhiều. em đây. H.

Lá thư thứ ba (có dấu).

Tôi có gọi điện thoại cho ông (số máy ở nhà) nhưng bà vợ ông cho biết là ông đang một mình trên nhà vườn sáng tác. Thật thú vị. Nghe mà thêm rõ dãi. Ông sướng hơn Chúa. Tôi sang Pháp từ năm 1950. Tôi có hai bằng tiến sĩ. Vậy mà bây giờ vẫn chỉ một căn hộ lầu mười bảy trong một cái quận rìa Paris. Cái khu nhà vườn sáng tác của ông có năm mơ tôi cũng không dám. Mà bỗng dưng có thằng điên tặng tôi khu nhà vườn như thế thì tôi cũng lạy nó ba lạy rồi quay đầu chạy thực mạng. Ở bên này nợ trong một diện tích như vậy thì chỉ nguyên tiền thuế đất thôi cũng chết ghen rồi không thể kham nổi. Thứ Bảy tới ngày... tháng... tôi sẽ bay vào chuyển.... như thế là đúng x giờ ngày... tháng... tôi sẽ đáp xuống sân bay Nội Bài. Không cần đưa đón gì cả. Tôi sẽ taxi lên thẳng nhà vườn sáng tác như ông đã dặn tôi. Hy vọng lần này ông sẽ không bỏ mặc con chó già

này và chỉ cho nó ăn toàn những của thừa của ông nè ra. A ha. Còn việc nữa. Công việc dịch thuật tiểu thuyết của ông vẫn tiến hành rất trúc trắc ngắc ngứ, không phải những người dịch kém tiếng Tây mà vì họ kém tiếng cái tiếng Việt. Tôi nói đây là cái tiếng Việt ông đã bịa đặt ra quá nhiều trong tiểu thuyết của ông. Cái này cũng phải xem xét lại. Tôi hy vọng mấy hôm nữa gặp nhau tôi sẽ trình bày kĩ vấn đề này và chúng ta phải tìm ra giải pháp đặng làm cho công việc dịch cuốn tiểu thuyết này có hiệu quả cao nhất... Thân. Con chó già trụi lông bạn ông.

*

Từ núi rừng tháo chạy một mạch trở về tới khu nhà vườn thân yêu. Chưa kịp nằm thở được một ngày. Ta (Zê) ông chủ sổ đỏ chốn thiên đàng pa ra dít ngay lập tức lại được đón hai vị khách quý không mời mà đến.

Một cô bạn gái sinh viên gái gọi nghiệp dư (thiếu nữ mùa xuân) và một ông bạn già (con chó già trụi lông) nhà dịch thuật nổi tiếng hơn bảy chục tuổi người Pháp gốc Việt họ tên đầy đủ Zăng Thọ.

Sướng hay là khốn nạn đây.

Kia rồi có tiếng chuông reo ngoài cổng

“Mở cửa. Mở cửa.”

22.

Ta (Zê) và Zăng Pôn Thọ có một món nợ nhỏ.

Gái.

Trong một lần cà phê Linh Lang ta nói:

“Xin ông cho tôi một lời dạy dỗ.”

“Ấy chết. Tôi có phẩm hạnh gì hơn được ông mà dám.”

“Phẩm hạnh thì không hơn. Có khi còn kém. Nhưng tuổi tác thì hơn.”

“Không dám đâu.”

“Tôi chân thành đấy. Có dám đi.”

“Một lời khuyên về... cái gì.”

“Đại loại... Ý nghĩ cuộc đời... Phải sống... Ở cái tuổi của chúng ta. Cái tuổi đã thọc một chân vào mả rồi.”

“Ông là nhà văn. Về cái vấn đề sắc mùi triết học này... Tôi tưởng ngược lại, ông phải dạy dỗ tôi chứ.”

“Cũng có thể. Nhưng tôi muốn nghe ông.”

“Thật ư?”

“Thật.”

Zăng Thọ nhún vai.

“Với tôi... bây giờ... chẳng có chuyện gì quan trọng cả. Cái gì tôi cũng thấy buồn cười. Thậm chí đến dự một đám tang nhìn kỹ một lúc là mình thấy buồn cười. Mọc xà lù. Bệnh hoạn quá. Vì thế bây giờ... Thứ nhất. Thích cái gì thì làm cái ấy. Và...”

“Thứ hai.”

“Vâng. Hai là...”

“Là gì?”

“Là... yêu.”

“Yêu?”

“Đúng rồi.”

“Yêu trong mộng nhớ nhung hờn ghen hay là cử chỉ yêu trên giường trần truồng. Xếch?”

“Cả hai.”

“Ông theo một nửa thuyết trường thọ của người Tàu.”

“Người già được ngủ với gái non thì khoẻ mạnh và trẻ lại.”

“Ông có muốn kiếm một cô gái trẻ ở Việt Nam để mà vừa được yêu cô ta trong mộng vừa được cùng cô ta cời truồng ra đứ đờn vật nhau trên giường?”

“Tôi muốn. Và rất muốn.”

“Để ợt. Gái điếm bên này giá rẻ như bèo.”

“Ồ không. Tôi không gái điếm.”

“Con nhà lành.”

“Vâng. Ở bên Pháp, với thực trạng thu nhập hiện nay của tôi tất cả chỉ nhờ vào số tiền hưu còm cõi, tôi không bao giờ có cơ hội... cơ hội gì nhỉ... cơ hội cung gấp tài chánh nuôi được (bao, ok). Bao được một cô gái trẻ lương thiện để mà yêu để mà làm tình. Thú thật với ông tôi thường xuyên về Việt Nam cũng là để hy vọng tìm...”

“Tôi hiểu rồi. Yên tâm đi. Tôi giúp cho. Ông còn có cái mác Việt kiều. Cộng thêm điếm.”

Và ta (Zê) cũng đã tìm giúp cho Zăng Thọ một cô gái trẻ chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi xưng tên là Tẩn, mỏng lép kẹp, chuyên gãi đầu cho khách trong một hiệu cắt tóc ở cuối thị xã. Thú thật là ta cũng chẳng biết rõ Tẩn có thật tên là Tẩn hay không. Họ gì. Trần thị hay Nguyễn thị hay Lê thị. Ta cũng không biết. Chỉ biết hai người có vẻ quần quýt ngay. Mặc dù thỉnh thoảng cô bé Tẩn lại ghé vào tai ta (Zê): Anh Zăng Thọ dù quá anh nhỉ. Zăng Thọ cong đuôi hơn cả con gà trống xằng xái chụp cho cô bé Tẩn hơn trăm tấm ảnh kỹ thuật số đủ các tư thế nhảy nhót vui cười. Có cả kiểu cô bé Tẩn hồn nhiên vắt vẻo ngồi trên cây bưởi. Tôi hỏi Zăng Thọ tuyệt chưa? Tuyệt rồi. Zăng Thọ xoè cả hai bàn tay ra: Chỉ có một khiếm khuyết nhỏ là mỏng lép quá. Con gái Tây (Đằm) đưa nào mỏng cũng to bự cong tếu. Zăng Thọ nhờ mua hộ hai chiếc gối, một cái chăn mỏng và một bộ quần áo ngủ loại rẻ tiền. Ta ngạc nhiên thì Zăng Thọ cười tùm tùm tím đặc ý:

“Tẩn đã đồng ý ngủ với tôi đêm nay trên cái giường kia.”

“Chúc mừng.”

“Cám ơn.”

“Tiền nong thế nào?”

“Tôi nhờ ông đưa Tẩn một trăm đô. Một pơ ti ka đô.”

“Tốt.”

Ta (Zê) bèn gọi ngay cô bé Tẩn đến ngồi trước mặt Zăng Pôn Thọ và nói toạc ra:

“Ông bạn Việt kiều của anh tặng em một trăm đô. Tiền đây. Anh đưa trước cho em mười đô. Sáng mai đưa nốt cho em chín mươi đô.”

Cô bé Tần chỉ nhoèn miệng cười.

Đêm đó ta (Zê) ôm chần chiếu chui vào cái lán tranh muỗi như trấu ở cuối vườn, nhường gian phòng cho đôi tình nhân quốc tế vui hưởng chuyện gối chần. Ta ngủ một mạch tới bốn giờ sáng thì chòàng thức giấc vì nghe có tiếng đập muỗi phành phạch ở ngoài sân. Ai nhỉ? vén màn nhìn ra thì thấy Zăng Pôn Thọ sơ mi trắng xi líp đang ngồi trên mấy viên gạch vỡ. Có lẽ chàng đang thụ hưởng một mình cái khoái cảm cô đơn giống đực rời khỏi con cái sau một cuộc làm tình dai dẳng quyết liệt. Ta ngủ tiếp. Bảy giờ sáng bạch. Nắng chói lọi. Chòàng dậy. Cô bé Tần đã biến mất. Zăng Pôn Thọ vẫn ngồi trên mấy viên gạch vỡ. Hai ống chân đã hoá thành hai vầng bánh đa kê chi chít nốt muỗi đốt. Ta hỏi:

“Lên thiên đàng chứ.”

Zăng Pôn Thọ lắc đầu.

“Địa ngục.”

“Tại sao địa ngục?”

“Tại vì khi tôi bò lên giường nằm xuống ôm lấy Tần thì cô bé lại đẩy tôi ra và lắc đầu nguây nguây: em không đồng ý đâu.”

“Sao nữa?”

“Ông hỏi thế tôi không hiểu.”

“Kể tiếp đi.”

“Thế là tôi đành xin lỗi và đi ra ngoài sân ngồi.”

“Ông ngu như chó.”

“Tại sao lại rủa sả tôi?”

“Vì ông ngu quá.”

“Tại sao lại ngu quá?”

“Con gái Việt Nam đũa nào mà chẳng như vậy. Thích mê đi rồi nhưng vẫn lắc đầu nguây nguây: em chẳng đồng ý đâu. Thế ông tưởng rằng khi ông trèo lên giường là cô bé Tần giạng ngay háng ra à?”

“Tôi không hiểu.”

“Vì thế ông mới ngu như chó.”

“Nhưng mà có lẽ tôi không ngu hơn chó đâu vì cô bé Tần không đồng ý thật.”

“Ông vẫn ngu như chó.”

“Tại sao?”

“Tại vì nếu con ranh đó có lật kèo, thì cứ lật trường nó ra mà zít.”

“Như thế là cưỡng hiếp.”

“Đúng rồi.”

Zăng Pôn Thọ ngồi chết lặng. Rồi ông ta bỗng nhảy chồm lên xĩa vào mặt Ta (Zê) và thét lên

“Tôi không phải là loại người man rợ xài cái văn hoá cưỡng hiếp khốn khiếp đó.”

Đó là lần duy nhất Zăng Pôn Thọ nổi giận. Hai hôm sau ta (Zê) gặp lại cô bé Tần và hỏi tại sao thì cô bé lại cười: nói rồi mà. Anh Zăng Thọ ấy nom già quá. Già hơn cả ông em. Còn ta (Zê) thì mãi vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu óc chẳng hiểu nổi tại sao Zăng Pôn Thọ lại hét tướng lên văng vào mặt tôi mấy chữ văn hoá cưỡng hiếp. Ông ta phần nộ kinh tởm hay ông ta sợ khiếp vĩa cái kiểu làm tình cưỡng hiếp đó. Nghe đâu ở Pháp ai phạm tội cưỡng hiếp đều cầm chắc cái án treo cổ.

Cũng cần phải thêm một chút coi như là ghi chú.

Zăng Pôn Thọ về Paris mang theo hơn 100 bức ảnh chụp cô bé Tần. Thịnh thoảng ông vẫn meo sang cho ta hỏi thăm cô bé Tần và không giấu ý định sẽ còn gặp lại cô bé.

Về tiền bạc. Tần cầm 10 đô không trả lại. Còn 90 đô ta đưa về chủ cũ tức Zăng Pôn Thọ. Ông nhận tiền và quay lưng lại móc ví ra rồi nhét tiền vào ví.

Ta (Zê) thất vọng quá. Nhưng về đến Paris được hai tuần ông gọi điện thoại trực tiếp sang cho ta (Zê) nhờ chuyển cho cô bé Tần 100 đô. Có thể chứ. Tôi vay ông và sẽ trả sòng phẳng. Zăng Pôn Thọ cam đoan như vậy.

Một năm sau Zăng Pôn Thọ lại về Việt Nam. Từ máy bay bước xuống Zăng đã dúi ngay vào túi áo Ta (Zê) 100 đô và đề nghị ta dẫn đi gặp cô bé Tần.

Ta cũng có do dự chút ít. Nhưng rồi Ta cũng đưa ông bạn quốc tế ra quán gội đầu máy lạnh cuối thị xã nơi Tấn hành nghề gội đầu cho khách. Zăng Pôn Thọ được mời nằm dài ra ghế để gội đầu. Một cô bé mũm mĩm xinh xắn xãi gội đầu cho ông. Zăng rất lấy làm thú vị. Xong xuôi. Zăng Thọ tụt xuống ghế tặng thêm cho cô bé 20 ngàn tiền hoa hồng kèm theo lời cảm ơn rất đĩ trai: Pớ ti ka đô nhé. Ok (lại cái văn hoá pớ ti ka đô). Cô bé cười toét miệng. Zăng Thọ khen cô bé có nụ cười duyên dáng giống như cô bé Tấn rồi làm ra vẻ vô tình hỏi: Em Tấn đâu rồi? Nghe Zăng Thọ hỏi vậy cô bé vẫn toét miệng cười:

“Năm trại rồi.”

“Hả?”

Thấy Zăng Thọ trợn lồi con mắt, cô bé vẫn toét miệng cười:

“Nó đi khách bị công an tóm rồi.”

23.

Một ngày mới.

Tỉnh giấc.

Nắng sớm xuyên qua cái lỗ thủng toang hoác trên tường.

Ấm áp. Dễ chịu.

Tiếng hót lạnh lót của con chim bạc má. Buổi sáng đầu tiên thức giấc ở trong khu nhà vườn này. Bốn năm trước. Cũng nghe thấy tiếng hót này. Lại một thông điệp chết tiệt của vườn địa đàng gửi cho ta (Zê)?

Hay gửi cho ai? Không biết.

Nhắc nhở cái gì? Cũng không biết. Mà cũng không cần biết.

Thông báo cái gì? Không biết. Mà cũng không cần biết.

Mang lại tin vui mùa xuân hay là bão lửa cào cấu xé nát tâm hồn? (Sến chưa). Không biết. Cũng đếch cần biết.

Một con gián ngoe nguẩy râu bò ngang qua Hồi ức những cô gái điếm buồn của tôi (tất nhiên là của Mác Kẹt) vất lăn lóc trên nền nhà.

Chuông cổng réo lên inh ỏi. Không tình tính tang tang tít tình tang mà là réng réng réng réng.

Tung chẵn lao ngay ra cổng.

Xích khoá rơi loảng xoảng.

Hiện ra không phải con chó già Zăng Thọ. Ria mép. Quần bò chíp hôi. Ba lô bụi sau lưng. Cũng không phải em gái sinh viên gái gọi nghiệp dư nhí nha nhí nhảnh. Em chanh peo ạ.

Quần áo vớ vẩn. Tóc tém màu hạt dẻ. Mũi thẳng. Răng rất đều. Xinh. Nai. Và gợi dục.

Lạ hoắc.

Ai thế này?

*Nhà vườn Phúc-Yên
10-2007*

[HẾT]

Nguồn: <http://www.tienve.org/home/literature/viewLiterature.do;jsessionid=5160632FE75E7FFF8D70015993DBA17B?action=viewArtwork&artworkId=6886>

www.vietnamvanhien.net